

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

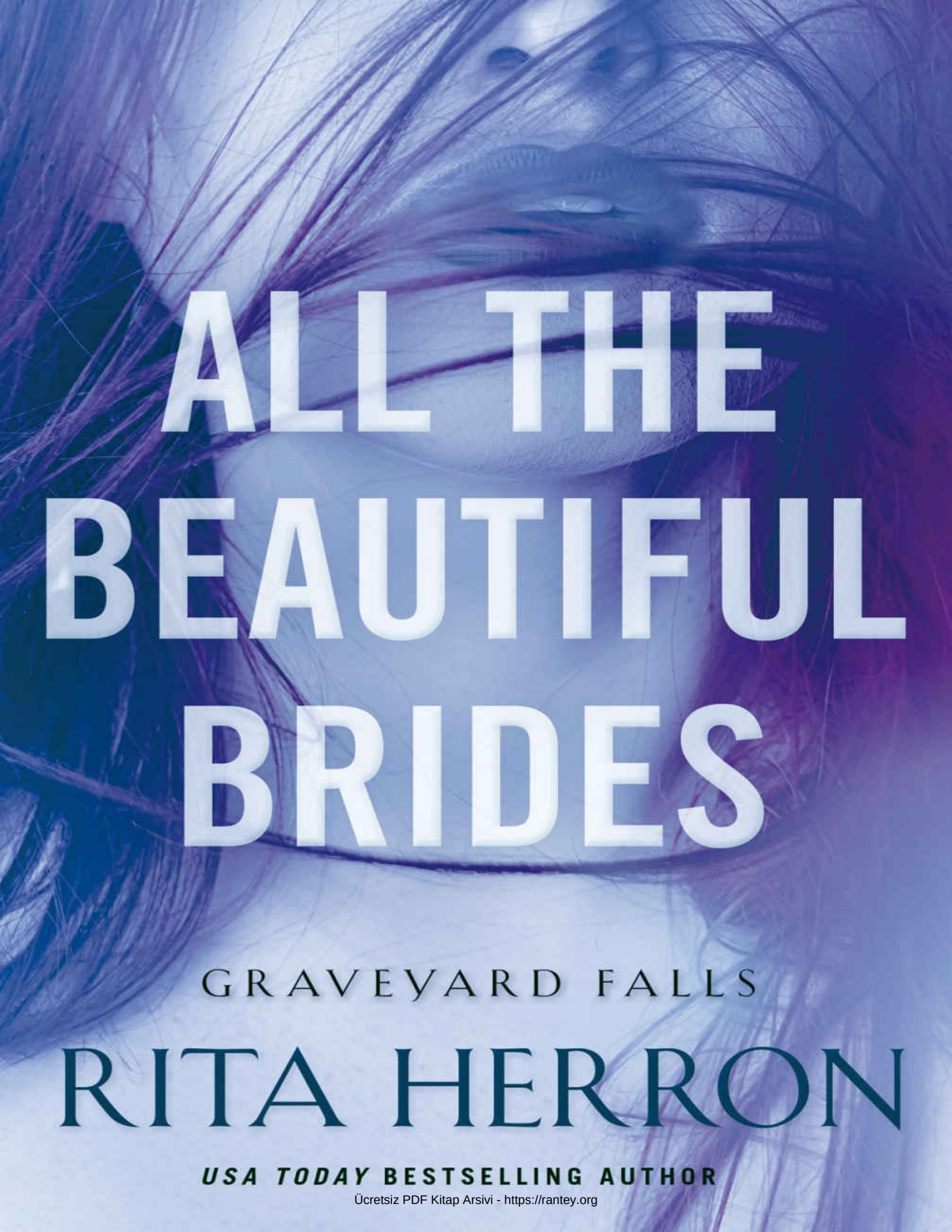
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALL THE BEAUTIFUL BRIDES

GRAVEYARD FALLS

RITA HERRON

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

TÜM GÜZEL GELİNLER

A Graveyard Falls Novel

ALSO BY RITA HERRON

Romantik Gerilim

Slaughter Creek Serisi

Ölmeye Değer

Nefesini Anlatmak

İçin Ölmek

Aşk İçin Ölmek

Çağdaş Romantik

Şapele Gitmek

TÜM GÜZEL GELINLER

A Graveyard Falls Novel

RITA HERRON

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, organizasyonlar, yerler, Olaylar ve olgular ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı © 2015 Rita Herron
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez,
mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde, yayıncının açık yazılı izni olmadan.

Montlake Romance tarafından yayınlandı,
Seattle www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake Romance, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781503945500
ISBN-10: 1503945502

Kapak tasarımı Marc J. Cohen

Anneme

Tüm sevgi dolu desteğiniz için kalbim hep sizinle olacak.

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM
İKİNCİ BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM YEDİ BÖLÜM
BÖLÜM DOKUZ SEKİZ
BÖLÜM ON
ON BÖLÜM BİRİNCİ ON
İKİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM ON ÜÇ ON
BÖLÜMDÖRT BÖLÜM
ON BEŞ
ON ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM ON YEDİ ON
BÖLÜM BÖLÜM ON
DOKUZ SEKİZ BÖLÜM
YIRMI
BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM
YIRMI İKİ
BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM
BEŞ YIRMI BÖLÜM YIRMI
BÖLÜM YIRMI ALTIDÖRT
BÖLÜM YIRMI YEDİ

BÖLÜM YIRMI SEKİZ
BÖLÜM BÖLÜM
OTUZYIRMI DOKUZ
BÖLÜM OTUZ BİR BÖLÜM
OTUZ İKİ
BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM OTUZ
DÖRT BÖLÜM OTUZ BEŞ
TEŞEKKÜR
SNEAK PEAK: TÜM GÜZEL YÜZLER
YAZAR HAKKINDA

BİRİNCİ BÖLÜM

"Graveyard Falls'da bir cinayet işlendi."

Özel Ajan Cal Coulter, müdürünün sözleri kafasına dank edince burnunun kenarını sıktı. Güneydoğu'da en çok aranan suçluları yakalamak için öncülük ettiği görev gücünde yeni bir görev için ilk iş olarak patronunun ofisine çağırılmıştı.

Ama Graveyard Falls? Brent öldükten sonra Mona'nın taşındığı küçük kasabaydı.

Brent, en iyi arkadaşı.

Ve Mona, şimdiye kadar istediği tek kadın.

Brent onunla romantik bir ilişki kurmaya başladığında, Cal aralarından çekilerek arkadaşlıklarını onurlandırmıştı.

Müdür Hiram Vance, "Soruşturmayı senin yürütmeni istiyorum," dedi, onun kargaşasından habersiz.

"Federaller neden bu davada?" Cal sordu.

"O kasabanın tarihini bilmiyorsunuz," dedi Müdür Vance. "Öncelikle, adını dağlardaki büyük bir şelaleden alıyor. Otuz yıl önce orada üç genç kız öldürüldü, şelaleden aşağı itildi ve boğazlarına bir gül sapı sokularak doğaya bırakıldı. Kızların dilleri ve boğazları dikenler yüzünden kanlı olduğu için zanlıya 'Dikenli Katil' demişler." Müdür Vance durakladı. "Kasaba her yıl bir anma töreni düzenliyor. Bu tören bugün yapılıyor."

Cal, "Yani anma töreninin yıldönümünde bir cinayet işlendi," dedi.
"Aynen öyle."

"Thorn Ripper katili hiç yakalanmadı mı?"

"Evet, öyleydi." Müdür Vance dizüstü bilgisayarını çevirerek Cal'a ekranı gösterdi. "Bu adam, Johnny Pike, suçlardan hüküm giymiş. Ama gelecek hafta şartlı tahliye edilecek."

"Nasıl yani?"

"Tutuklandığında sadece on sekiz yaşındaydı. Yaşı ve davayla ilgili tartışmalar nedeniyle yargıç ona müebbet hapis cezası verdi ve otuz yıl yattıktan sonra şartlı tahliye şansı tanıdı. Bu otuz yıl doldu."

Cal zamanlamayı düşündü. "Bu son cinayetin Karindeşen Thorn ile bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Müdür Vance bir elini saçsız başının üzerinde gezdirdi. "Öğrenmeni istediğim tek şey bu. Şimdiden Pike'ın şartlı tahliyesine karşı çıkmak için sıraya giren protestocular var."

"Yani birisi Pike'ın suçluluğuna şüphe düşürmek için kızı öldürmüş olabilir mi? Yöntemler aynı mı?"

"Cevaplarını bulmanızı istediğim tüm sorular."

Şimdi anlamıştı. "Pekala. Ama büyük ihtimalle bu sadece yerel bir olay. Kötü giden bir kız arkadaş-erkek arkadaş kavgası."

"Olabilir," dedi Vance. "Ama Karindeşen Thorn vakası o dönemde çok ses getirmişti. Pike bir çirak yetiştirmiş ya da bir taklitçinin ilgisini çekmiş olabilir. Kasabaya gitmeni istiyorum. MO'nun ve kurbanın geçmişini öğren. Yerel halkla konuş. Pike ile bir bağlantı olup olmadığını öğrenin."

Cal ayağa kalktı. Teorilerden herhangi biri mümkündü.

Olayı kısa sürede çözemezlerse, Graveyard Falls'ta yaşanacak paniği hayal edebiliyordu.

Mona Monroe küçük bir kasaba olan Graveyard Falls'a bir görev için taşınmıştı.

Öz annesini bulmak için.

Boynundaki zincirde asılı gümüş bebek patiği tılsımını çevirirken midesi düğümlendi. Daha fazla bilgiye sahip olmayı diledi.

Ama elindeki tek şey, ailesinin ölümünden sonra avukatının ona verdiği zarftı. Mektup, öz annesinin bu kasabada yaşadığını açıklıyordu. İçinde ayrıca Graveyard Falls'taki bir hediyelik eşya dükkanından alınmış sararmış bir satış fişi bulmuştu. Thorn Ripper cinayetleriyle aynı yılın tarihini taşıyordu.

Buna hâlâ inanamıyordu. Tüm hayatı bir yalandan ibaretti.

Ama gerçeği ortaya çıkarmaya kararlıydı.

Thorn Ripper kurbanları için anma töreni düzenleyen Baptist kilisesinin önüne park etti. Her Mart ayında kasaba kızları onurlandırırđı.

Hikayeyi duymuştu. Herkes tarafından sevilen üç güzel, popüler kız mezuniyet balosundan ve mezuniyetlerinden kısa bir süre önce öldürölmüştu. Bu yıl kış nasıl dondurucu soğuklar ve kar fırtınalarıyla bastırđıysa, o zamanlar da dağları terk etmeyi reddetmişti. Dışarıda hava bahardan iki hafta öncesinden çok Ocak ayı gibi hissediliyordu.

Futbol yıldızı Johnny Pike cinayetlerden suçlu bulunmuştu. Gerçi Mona hiç kimsenin onun net bir nedeni olduğunu söylediğini duymamıştı. Sadece onun bir psikopat olduğunu.

Görünüşe göre annesi onu cinayetler işlendikten aylar sonra doğurmuş. Ayrıca Johnny Pike'ı ve kurbanları tanıyor olabilir.

Mezarlık Şelalesi'nde mi kalmıştı yoksa taşınmış mıydı, asıl soru buydu.

Ama kalsaydı belki de bu anma törenine katılacaktı.

Mona onu görse tanır mıydı? Aile benzerliğı görür müydü?

Muhtemelen olmaz. Ama denemeye değerdı.

Yerlilerden bazılarını tanırđa, belki de tam olarak kim olduğunu öğrenebilirdi.

Bir elini karnına bastırđı, kendi çocuğunun kaybını iliklerine kadar hissetti. O bebeği çok istemişti ama bir düşük onu ondan çalmıştı.
O asla çocuğundan vazgemezdi.
Kendi annesinin nedenini bilmek zorundaydı.

Cal yola çıkmadan önce incelemek için Thorn Ripper davasının bir özetini çıkardı.

Ayrıntıları öğrenmeden önce bu son cinayeti basından u z a k tutmak için çok uğraştı. Panik ve sansasyondan kaçınmak istiyordu ve muhabirler peşine düşmeden önce durumu analiz etmek için zamana ihtiyaı vardı.

Thorn Ripper ile ilgili bilgiler bilgisayar ekranını doldurdu: Üç kız, hepsi de mezuniyet balosunun asil yeleri, şelalenin dibinde boğazlarına kan kırmızısı bir gl sapı sokulmuş halde öldürülmüş olarak bulunmuştu.

Futbol yıldızı ve "Başarılı Olması En Muhtemel Kişi" seçilen Johnny Pike, yerel şerif Ned Buckley tarafından tutuklandı. şu anda maksimum güvenlikli bir hapishanede cezasını çekmekte olan genç adamı suçlayan çok sayıda ikinci derece kanıt bulunmuştu.

Pike suçsuz olduğunu ve kendisine komplo kurulduğunu iddia etmesine rağmen, son dakikada otuz yıl sonra şartlı tahliyeye hak kazanmak için tartışmalı bir savunma pazarlığını kabul etmişti.

Seri katil yıllar önce kasabayı paramparça etmişti. Bu cinayet bağlantılı mıydı?

Cal dizüstü bilgisayarını kapattıktan sonra aracına taşıdı ve Graveyard Falls'a doğru yola koyuldu. Güneş, dağlara kasvetli bir hava veren gri bulutların arasından parlamak için mücadele ediyordu.

Knoxville'den ayrılırken Brent'in gömülü olduğu mezarlığın yanından geçti.

Ama Cal kendini durduramadı.

Çünkü arkadaşı için sakladığı sırlar onu yiyip bitiriyordu.

Brent'in o ölümcül araba kazasını geçirmesinin üzerinden sadece üç ay geçmişti. Cal cenazeye katılmıştı. Nasıl katılmasındı ki?

Kardeş gibiydiler. Brent'i çocukken birlikte koruyucu ailede kaldıkları zamandan beri tanıyordu. Küçükken Brent onun için dayak yemişti.

Ona borçluydu.

Ama son birkaç yılda işler değişmişti. Artık Cal'ın kederi düşmanlıkla karışmıştı.

Ve Brent'in Mona ile evlenmesine kızgınlık.

Küçük kasabaya doğru giden köy yoluna saptığında kara bulutlar karla karışık yağmur tehdidiyle birlikte yuvarlanıyordu. Ölü yapraklar karlı zeminde kül gibi kırılıp ufalanarak otoyol boyunca savruluyordu.

Dağ yolları tehlikeliydi ve lastikleri son fırtınadan kalan siyah buzun üzerinde kayıyordu. Ağaçlar sırtlarda birbirine o kadar yakın ve sık duruyordu ki, derinliklerindeki karanlık sırları koruyan askerler gibi uğursuz görünüyordardı.

Bazıları şeytanın bu dağ duvarlarının içinde yaşadığını söylüyordu. Dağdaki adamlar onun takipçileriymiş.

On dakika sonra Cal, şelalede yürüyüş yapmak için gelen turistlerin durduğu açıklığa park ederken hâlâ kötü ruh halinden kurtulmaya çalışıyordu.

Paltosunu çekiştirerek eldivenlerini giydi ve botlarını giydiğine şükrederek patikadan ilerlemeye başladı. Baharın tomurcuklanan ağaçlar ve çiçeklerle yakında gelmesi gerekiyordu, ancak köstebeğin tahmin ettiği gibi kış acımasızca kalmıştı.

Ölü kızların çığlıklarının dağda yankılandığına dair dedikoduların sadece yerel bir söylenti olduğunu düşünmüştü. Ama kahretsin, rüzgârın çığlığı tam olarak bir kadının ağlamasına benziyordu.

Hemlocklar, meşeler ve beyaz çamlar, suyun derin bir havuz oluşturduğu şelalenin tabanını çevreleyen dönümlerce manolya ve orman güllerini kapladı. Şelalenin 20 metrelik çağlayanlar oluşturduğu 250 metrelik şelaleler ve en alt tabanda 130 metrelik dramatik bir düşüşle tepeye iki millik iyi bir yürüyüş yapıldı.

İleriden sesler geliyordu.

Şerif yardımcısı üniforması giymiş siyah saçlı bir adamın, muhtemelen üniversite çağında, yürüyüş kıyafetleri giymiş genç bir adamla konuştuğunu gördü. North Face ceket, özel botlar ve yalıtımlı bir sırt çantası; çocuk parayla gelmişti. Ayrıca boynuna asılı yüksek teknoloji bir kamera vardı.

Cal dalları araladı, dallardan üzerine taze kar yağıyordu. Kurbanı gördüğünde midesi düğümlenerek durdu.

Genç bir kadın şelalenin kenarında yatıyordu, başını bir yastık gibi sivri bir kayanın üzerine koymuştu, elbisesi bacaklarının etrafında kıvrılmıştı, dantelleri sudan ıslanmıştı.

Ama onu harekete geçiren gelinlik ve kırmızı gül oldu. Soğuk.

Beyaz elbisesi yırtılmış, çamur içinde kalmıştı ve dantelli bir Jartiyer boynundaydı.

Daha da rahatsız edici olanı, gülün yaprakları koparılmıştı, yanında yatıyordu, sapın ucu ağzından uzanıyordu, geri kalanı muhtemelen otuz yıl önce Thorn Ripper'ın yaptığı gibi boğazına tıkılmıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

Mona anma törenindeki kalabalıkta tanıdık bir yüz aradı, tıpkı bugünlerde alışveriş merkezlerinde, marketlerde ve parklarda, neredeyse gittiği her yerde kendisine benzeyen birini aradığı gibi.

Törendeki kadınlardan biri öz annesi olabilir mi?

Eğer değilse, neredeydi? Ve son otuz yıldır ne yapıyordu? Onu hiç düşündü mü? Onu özledi mi? Neye benzediğini ya da hayatında neler yaptığını merak etti mi?

Sert bir rüzgâr baldıran ağaçlarının arasından ısıklık çalarak geçti ve ölü yaprakları mezar taşlarının üzerinde döndürerek neredeyse papazın sözlerini bastırdı. Kalabalıktan burnunu çekenlerin sesleri yankılandı; kadınlar ve erkekler soğuğa ve herkesi şoka sokan genç ölümlerinin kasabayı hâlâ saran dehşetine karşı birbirlerine sokulmuşlardı.

Kimse liseli kızların tehlikede olduğuna inanmak istememişti. Herkesin birbirini tanıdığı küçük bir kasabada değil. Komşuların arkanızı kolladığı, insanların arabalarını ve kapılarını kilitlemeden bıraktığı bir yerde.

Ya da popüler futbolcu Johnny Pike'ın herhangi birinin canını alabileceğini.

Sonuçta, neden gençleri ölüme itsin ki? Bütün kızlar ondan hoşlanıyordu.

Okuduğu makalelere göre, dedikodu ve paranoya farklı teorilere yol açıyordu. Bazıları onun bir gizli narsist olduğunu söylüyordu. A

Psikopat.

Ancak ailesi iddiaları reddetmiştir.

Papaz, "Bugün burada hepimizin kalbinde sonsuza dek özel bir yere sahip olacak üç kızı onurlandırmak için toplandık," diyerek sözlerine başladı. "Tiffany Levinson. Candy Yonkers. Ve Brittany Burgess."

Her bir kızın adını söylediğinde, ailesinden bir temsilci öne çıkarak onun onuruna bir mum yaktı. Sara, Tiffany'nin annesi, Mona birinin şöyle dediğini duydu. Candy'nin kardeşi, Doyle Yonkers. Ve Brittany'nin babası.

Mona'nın kalbi aileler için sıkıştı. Kendisi de bebeğini ana rahminde kaybetmişti. O çocuğu kucağına alıp, genç bir erkek ya da kadın olarak büyümesini izledikten sonra onu bu kadar şiddetli bir şekilde kaybetmeyi hayal bile edemezdi.

Ayin sona erdi ve Mona kalabalığın arasında dolaşarak birkaç yerliye kendini tanıttı, ama kendini bir yabancı gibi hissetti, sanki onların kederine izinsiz giriyormuş gibi.

Şu an muhtemelen hamile bir sınıf arkadaşını hatırlayıp hatırlamadıklarını sormak için iyi bir zaman değildi. Yine de buradaydı ve kasabada neredeyse hiç kimseyi tanıımıyordu, bu yüzden kızların anısına düzenlenmiş fotoğrafların, mumların ve çiçeklerin yanında toplanmış bir grup kadına katıldı. İçlerinden biri Sara Levinson'dı.

Kendini tanıttı. "Benim adım Mona Monroe. Buraya yeni taşındım ve taziyelerimi sunmak istedim."

Sara kalabalığın arasında çalışan bir kadını işaret etti. Sara, "Carol Little gibi muhabirler geçmişimize burunlarını sokmadan da bugün yeterince zor geçiyor," dedi. "Yeterince şey yaşadık."

Mona ellerini ceplerine soktu. Basının sırf haber yapmak için insanların kederini işgal etmesinden nefret ediyordu.

"Johnny Pike'ın şartlı tahliye edilebileceğini duydum," dedi bir başka kadın.

"Tanrım," dedi Sara. "O manyağın sokaklara geri dönmesine izin veremezler."

Koyu renk, seyrelmiş saçları olan bir kadın, "Af ve Şartlı Tahliye Kurulu'na görüşümü bildiren bir mektup yazdım bile," dedi.

Mona, Candy Yonkers'ın kardeşi Doyle'un kaşlarını çatarak onları izlediğini fark etti. Kaç yaşında olmalıydı? Kız kardeşi öldürüldüğünde on yaşında falan mıydı?

Sara boğazını temizledi. "Şerif Buckley duruşmaya gideceğini ve yargıcın o çocuğun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmesini sağlayacağını söyledi."

"Ned'in emekli olduğunu sanıyordum," dedi bir başka kadın.

"Yaptı, ama bu tanıklık edemeyeceği anlamına gelmez."

Mona, vaizin yanında duran ve hakkında konuştukları adamı fark etti: Şerif Ned Buckley. Altmışlı yaşlarının sonlarında olduğu anlaşılan bu adam haki pantolon ve şapka giyiyordu.

Büyük siyah bir şapka ve uzun etek giymiş bir kadınla konuşuyordu. İkisi de ciddi görünüyordu, derin bir sohbeta dalmışlardı, sonra kadın bir mendille gözlerini sildi.

Şerif Buckley, "Merak etme Felicity, Pike asla serbest bırakılmayacak," dedi.

Kadın endişeli görünüyordu, gözleri etrafta geziniyordu, sonra aniden mezar taşlarının arasından hızla uzaklaştı.

Kurbanları tanıyor olmalı ve belli ki Pike'ın şartlı tahliye edilmesini istememiş.

"Tutuklamayı Şerif Buckley yaptı, değil mi?" Mona sordu.

Sara başını salladı. "Eğer o olmasaydı, daha fazla cinayet işlenirdi."

"Kızı Anna, Johnny'yle çıkıyordu," diye fısıldadı seyrelmiş saçlı kadın. "Bazılarımız onun neyin peşinde olduğunu bildiğini düşündü. Babasının onu koruduğunu duydum. Bu yüzden kasabayı terk etti."

Muhabir Carol Little şerife yaklaştı. "Şerif, Karındeşen Thorn hakkında sizden bir açıklama alabilir miyim?"

"Bizi rahat bırakın." Şerif Buckley uzaklaşmaya başladı ama Carol onun peşinden gitti ve kolunu yakaladı.

"Ama Johnny Pike'ın şartlı tahliye duruşmasına katılacağınız doğru değil mi?"

Şerif Buckley sarsılarak döndü ve ona ters ters baktı. "Evet, öyle. Ben hayatta olduğum sürece o çocuk gün yüzü görmeyecek."

"Ama otuz yıl oldu," dedi Carol. "Kendini affettirdiğini düşünmüyor musun?"

Şerifin burun delikleri alevlendi. "Üç genç kadının hayatını çaldığın için kendini nasıl affettirebilirsin?"

Ama Carol geri adım atmadı. "Bay Pike kendisine komplo kurulduğunu iddia ediyor," dedi. "Yeni teknoloji ile kanıtların gözden geçirilmesi gerekmez mi? Artık DNA testleri yapabilirler-"

Şerif Buckley kaşlarını çatarak, "Beni dinleyin hanımefendi," dedi. "Sorun çıkarmayın. Her yıl bu töreni atlatıyoruz, sonra da bir süreliğine unutmaya çalışıyoruz."

Buckley muhabirin omzunun üzerinden Mona'ya baktı ve bir an için bakışları Mona'nın kılere kilitlendi. Gözleri karardı, kaşları daha da çatıldı.

Sonra muhabiri iterek geçti. "Şimdi, geçmişi ait olduğu yerde gömülü bırakın ve şehri terk edin."

Mona ürperdi. Keskin bakışı onu iliklerine kadar ürpertmişti. Muhabirle konuşuyordu ama bunu söylerken ona bakıyordu.

Keskin dağ sırtlarını yaran yağmur ve sulu kar, o virajları dönerken çıkıntıdan taşan bir nehir gibi görünüyordu.

Tıpkı yerel halkın iddia ettiği gibi, tepelerde yankılanan ölü kızların çığlıklarını duymuştu. Özellikle de Mezarlık Şelalesi'nde geride bıraktığı kızın.

Dün gece onunla kalarak onu onurlandırmıştı. Çünkü o çok güzeldi ve onu istemişti.

Ama aşkına karşılık vermemişti.

Hâlâ onun durması için yalvardığını görebiliyordu. Onu kurtarması için. Gitmesine izin verirse her şeyi yapacağına söz vermişti.

Ama kurtarmaya değmezdi. Yine de endişelenme.

Başka birini bulacaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cal, Ian Kimball adında uzun boylu, geniş omuzlu bir adam olan şerif yardımcısına kendini tanıttıktan sonra kurbanın cesedini incelemek için diz çöktü.

Yaşının yirmili yaşların başında olduğunu tahmin ediyordu. Vay be. Önünde koca bir hayat vardı.

Gelinliğine bakılırsa, evlilik planlarının bir parçasıydı.

Dağa ve ormanın çevresine göz gezdirdi. Sorular aklını kurcalıyordu. Katil dikkatleri eski davaya ve Pike'ın yaklaşan şartlı tahliye duruşmasına mı çekmeye çalışıyordu? Pike'a karşı bir tür kahramanlık besliyor ve onun gördüğü ilginin aynısını mı istiyordu?

Yoksa katil, kimsenin onu bulamayacağını düşünerek kurbanı buraya mı atmıştı? Doğa koşullarının DNA'yı ya da adli tıpı yok edeceğini mi? Vahşi doğadaki hayvanların cesedi parçalayarak kimlik tespitini zorlaştıracak mı?

Onun koluna dokundu. Teni buz gibi soğuktu. Kahverengi saçları dağınık, ıslak ve karışık, uzun beyaz gelinliği çamur içindeydi. Oval yüzünde, ağzındaki koyu kırmızı ruj dışında makyaj yoktu.

Yeşil gözleri sanki birinin ona bunu yapmasının şokunu yaşıyormuş gibi adama bakıyordu.

Donmuş su kristalleri kirpiklerine yerleşmiş, kum ve kireçtaşı parçacıkları şelaleden düşen yaprak ve dallarla karışmıştı.

Ellerini ve giysilerini.

İssiz açıklığı inceledi, midesinin çukurunda hastalıklı bir dm vardı. Saldırıya uğradığında dnne mi gidiyordu? Yeni mi evlenmişti?

Kızın elini inceledi. Nişan ya da evlilik yüzüğü yoktu. Katil onu almış mıydı?

Jartiyer boynuna o kadar sıkı sarılmıştı ki, mor izler solgun tenini karartmıştı. Boğulmamak için mücadele ettiği boynunda çizikler oluşmuştu.

Umarım saldırganı tırmalamıştır ve tırnaklarının altında DNA bulurlar.

Ama kadının ağzındaki dikenler midesini sıkıştırdı.

Gelinlik giymiş olması, muhtemelen katili tanıdığını gösteriyordu. Nişanlısı mı? Kocasısı mı? Sevgilisi? Evlenmesini istemeyen biri mi? Kıskanç bir kadın mı?

Nişanlıysa, nişanlısısı neredeydi?

Anma töreninden ayrılırken Mona'nın zihni karışıktı. Mağdurlar ve aileleri için kendilerine karşı işlenen suçları tartışmanın ne kadar acı verici olduğunu anlıyordu.

Ne de olsa anne ve babası evlerine yapılan bir hırsızlık sırasında ölmüştü.

Görünüşe göre haftalardır mahalleyi gözetleyen soyguncular, ailesinin tatil için şehir dışında olduğunu düşünmüşlerdi. Ama o gün annesinin migreni tutmuş ve tatillerini ertelemişler.

En azından polis adamları yakalamıştı ama bu ailesini geri getirmemişti.

Neyse ki soruşturma sırasında Brent'le tanışmıştı. Suçluların izini bulmuş ve onları hapse atmıştı.

Bundan sonra, danışmanlık derecesine kriminoloji çalışmalarını da eklemeye karar vermiş ve bir yılını suçluların zihinlerini öğrenerek geçirmişti.

Sonra mahkemelerde mağdur avukatı olarak çalışmayı kabul etti. Mağdurlara danışmanlık yapmış, duruşmalarda ve mahkemelerde onlarla birlikte oturmuş ve onlarla avukatlar arasında arabuluculuk yapmıştı. Hatta birkaç kez savcıya ve dedektiflere yardım etmişti. Suçlu davranışlarını anlamakta ustaydı ve başkalarına yardım etmek kendi kederini atlatmasına yardımcı olmuştu.

Ancak buraya taşındığında, geçmişini araştırmak için ara vermeye karar vermiş ve yarı zamanlı bir özel danışmanlık ofisi açmıştı. Muayenehanesini açtıktan kısa bir süre sonra Chance Dyer adında bir adam ona yaklaşmış ve bir radyo programına katılmasını istemiş, o da kabul etmişti.

Radyo istasyonunun önüne park etti ve kendini ilerlemeye zorladı. Her seferinde bir gün. Botları kar ve buza batıyor, dondurucu rüzgâr onu neredeyse deviriyordu. Rüzgâr, panjurları istasyonun bulunduğu eski kolonyal evin ahşap çerçevesine çarpıyordu. Rüzgârın gücüne karşı mücadele etti ve kapıya ulaşana kadar çamurun içinde koştu.

Radyo istasyonunun yapımcısı, otuzlu yaşlarında hippie görünümüne bir adam olan Chance onu gülümseyerek karşıladı. Geriye dönük bir şekilde yakışıklıydı ve karizmatik, bal gibi bir sesi olan ilginç bir DJ'di.

Bir keresinde ona kahve içmeye çıkma teklif etmişti ama o nazikçe reddetmişti. Biriyle takılmak ya da kalbini bir erkeğe açıp tekrar incinmekle ilgilenmiyordu.

Chance stüdyoya cam bir bölmeyle bağlı olan ses odasına gidip gelen aramaları ekrana getirip giriş ve çıkış müziğini hazırladıktan sonra Chance'e başlaması için işaret ederken o da koltuğa yerleşti.

Şimdiye kadar program iyi bir başlangıç yapmıştı. İnsanlar işle ilgili konulardan evlilik ve aile sorunlarına kadar her şeyi tartışmak için arıyordu. Bugün anma töreni hakkında konuşmak isteyenleri bekliyordu.

Mona kulaklıklarını taktı. "Ben *Mona* Monroe, *Mona*'ya *Sor* ile canlı yayındayım. Hatlar açık."

Chance çağrılarla aydınlanmaya başlayan tahtayı işaret etti.

"Alo, ben Mona. Siz kimsiniz?"

"Josie."

"Bu gece aklında ne var Josie?"

"O benim annem. Graveyard Falls'ta büyüdü ama taşındı. Geçen hafta sağlık sorunları olan büyükbabamla ilgilenmek için kasabaya geri döndük, ancak ondan nefret ediyormuş gibi davranıyor. Ben doğmadan önce büyük bir anlaşmazlık yaşamışlar ve o zamandan beri neredeyse hiç konuşmamışlar."

"Aralarında neyin yanlış gittiğini size anlattı mı?" "Hayır.

Ama her şey o kızların öldüğü yıl oldu."

Mona'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "O zaman burada mı yaşıyordu?"

"Evet. Ama geçmiş hakkında konuşmaz. Sanırım o kızlardan bazılarını tanıyor olabilir. Sanırım sınıf arkadaşlarının öldürüldüğünü görmek zordu."

"Evet, belli ki herkes için zor bir dönemdi," dedi Mona. "İnsanlar hala yas tutuyor."

"Bunu anlıyorum. Ama özellikle babam hakkında konuşmuyor. Bana onun öldüğünü söyledi. Ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Mona kendisine yalan söylenmesini kesinlikle anlayabiliyordu. Onu evlat edinen ebeveynleri hayatı boyunca bunu yapmıştı. "Onunla konuşmayı denedin mi?"

"Evet, ama susuyor." Josie durakladı. "Lisedeyken tuttuğu bir günlük buldum. Sanırım içinde babamın adı geçiyor olabilir. Ama bakmaya çalıştığımda öfkeden deliye döndü."

Mona derin bir nefes aldı. Genç kadını annesinin mahremiyetini ihlal etmeye teşvik etmek istemiyordu ama onun gerçeği bilme ihtiyacını da anlıyordu. "Sana kalpten bir konuşma yapmanı ve nasıl hissettiğini açıklamayı öneririm."

Arka planda bir ses duyuldu ve Josie gitmesi gerektiğini mırıldandı. Mona onun geri arayacağını umuyordu.

Başka bir arama bekliyordu, Chance de onu bağladı. Arayan kişi hemen kocasının kendisini aldattığına dair şüphelerinden bahsetmeye başladı.

Mona kocasıyla yüzleşmesini önerdi ve ardından onu danışmana gitmesini istemeye teşvik etti.

Ona göre güven bir evlilikteki en önemli şeydi. En azından Brent sadıktı.

Artık kimse bunu ondan alamazdı.

Cal, MO'nun gelinliğinin, kırmızı rujunun, gülünün, kadının ağzını ve boğazını kana bulayan dikenlerin ayrıntılarını katalogladı.

Yer ve gül sapları Thorn Ripper vakasına benziyordu.

Ancak farklılıklar da vardı.

Gelinlik, jartiyer, ruj, şok tabancası izleri.

Rüzgâr ağaçları çılgınca savuruyor, dallarından ve dalcıklarından buzlu toprakları yere düşürüyordu. Cal tufandan etkilenmemek için yana doğru adım attı.

Kurbanın kimliğini tespit etmek, onu bu noktaya neyin getirdiğini ve burada kimin ölüme terk ettiğini ortaya çıkarmanın ilk adımıydı.

Cal şerif yardımcısına döndü. "Geçtiğimiz hafta içinde herhangi bir kayıp ihbarı aldınız mı?"

Şerif yardımcısı başını salladı, gözlerinde karanlık bir parıltı vardı. Adrenalin, heyecan... Bu davada çalışmak için yaratılmıştı.

"İlk cinayet mi, Şerif Yardımcısı Kimball?" Cal sordu.

Şerif yardımcısı başını salladı. "Evet, Şerif Buckley'nin yerine göreve geldiğimden beri işler sakin. Bazen kasabada iki şerif yardımcısına ihtiyacımız olup olmadığını merak ediyorum. Gerçi şimdi işe yaramaya başladılar."

"Şerif Buckley'e neler oluyor?"

Şerif Yardımcısı Kimball, "Beyninde tümör var, ameliyat edilemez," dedi. "Yine de Pike'ın şartlı tahliye duruşmasına katılma konusunda kararlı." Kimball boğazını temizledi. "Eyaletten bir adli tıp birimini aradım. Yakında burada olurlar."

"Güzel. Bu kadını tanıyor musun?"

"Hayır. Ama buraya birkaç ay önce taşındım. Ve bir çanta ya da cüzdan bulamadım."

Yürüyüşçü Cal'a baktı, rengi soluk griydi. Soğuğa rağmen tenini ince bir ter tabakası kaplamıştı. "Artık gidebilir miyim?"

Şerif yardımcısı Cal'a baktı. "Adı Joey Lamb. İfadesini ve iletişim bilgilerini aldım."

Cal kollarını kavuşturdu. "Olanları tekrar gözden geçirebilir misin?"

Joey bacağını aşağı yukarı salladı. "Yürüyüş yapıyordum ve onu bu halde buldum." Zavallı kadını işaret etti. "Ne tür hasta bir sürüngen böyle bir şey yapar?"

"Biz de bunu öğrenmeye niyetliyiz," dedi Cal. "Ona dokundun mu?"

"Tabii ki hayır. Yani, öldüğünü anlayabiliyordum, bu yüzden dokuz-bir-bir'i aradım."

"Böyle havalarda sık sık yürüyüşe mi çıkıyorsunuz?"

Joey başını sallarken siyah saçları yalıtımlı ceketinin yakasını okşuyordu. "Fotoğrafçılık dersi alıyorum ve öğretmen bir yarışma düzenliyor. Şelalenin ve ormanın fotoğraflarını çekmeye geldim - bilirsiniz, dağlardaki buz ve karın." Botunu ayaklarının dibindeki çamura batırdı. "Belki tepenin yamacında görebileceğinizi söyledikleri ölü kızların yüzlerinin görüntüsünü yakalayabilirim diye düşündüm ama onları göremedim." Eldivenlerinin içine öksürdü, sanki kurbanı bakarken bunun ne anlama geldiğini anlamış gibiydi. "Gerçek bir ölü kız bulmayı hiç beklemiyordum."

"Dün gece burada mı kamp yaptınız?"

Joey tepeleri işaret etti. "Dağın birkaç mil yukarısında. Bazı yerlilerin iddia ettiği gibi suyun kırmızıya döndüğünü görmeyi umarak bir gece merceği getirdim. Bunun kızların gözyaşlarının kana dönüşmesi olduğunu söylüyorlar. Bu yüzden bu dağa 'Gözyaşı Dağı' adını takmışlar. Şafakta ve gün batımında ortaya çıkması gerekiyormuş. Böyle bir atışla yarışmayı kazanabileceğimi düşündüm. Kazanan bin dolar alacak."

Cal seyahat çantasını aldı. "Buraya bakmamın sakıncası var mı?"

Joey nefesinin altından bir şeyler mırıldandı ama omuz silkti ve Cal çantanın fermuarını açtı. Karıştırdı ama şüpheli bir şey bulamadı. Fazladan bir kamera lensi ve hafıza kartı. Atıştırmalıklar, bir su şişesi, muşamba, uyku tulumu. Bir çakı vardı ama üzerinde kan yoktu.

Cal sırt çantasını çocuğa doğru itti. "Etrafta başka birini gördün mü ya da duydun mu?"

"Hayır. Birkaç geyik gördüm ve bir çakal gördüğümü sandım. Ama insan yoktu."

Şerif yardımcısının telefonu çaldı ve o da cevap verdi. "Evet, yukarı gel." Telefonu cebine koydu ve Cal'a baktı. "Suç ekibi ve adli tabip burada."

"Güzel, belki adli tıp ölüm zamanını belirleyebilir." Cal tekrar çocuğa döndü. "Bir şey daha var, Joey. Kadının fotoğraflarını çektin mi?"

Genç adamın yüzünde suçlu bir ifade belirdi. "Ben ... sadece birkaç tane. Sınıfım için."

Lanet olası internet delisi nesil. Muhtemelen yanında poz verip selfie çekmiştir. "Kameranı ve telefonunu göreyim."

Joey önce fotoğraf makinesini, sonra da cep telefonunu uzattı. "Fotoğrafları birine gönderdin mi ya da e-posta ile yolladın mı?" Cal sordu. "Hayır, henüz değil."

"Ve yapmayacaksın. Bunlar kanıt olabilir." Cal adamın telefonundaki resimleri kendi telefonuna mesaj attı, sonra da sildi. Sonra, hafıza kartını kameradan çıkardı.

"Karttaki diğer resimlere ihtiyacım var, dostum," dedi Joey.

"CSI onları işleme koyar koymaz sana geri getireceğim."

Joey mutlu görünmüyordu ama başıyla onayladı.

"Ve şehirden ayrılmayın. Seninle tekrar konuşmamız gerekebilir."

Bu yorum genç adamın yüzünde bir endişe yarattı ve fotoğraf makinesini kaptı. "Artık gidebilir miyim?"

Cal başını salladı ve çocuk, adli tabip ve cinayet ekibi görüldüğü sırada patikadan aşağı doğru yöneldi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Havada ölüm kokusu dönüyor, dağdan esen rüzgâr kışın acımasız gücüyle öldürebileceğini hatırlatan bir çığlık atıyordu.

Müfettişler ormanda ve şelalelerde adli kanıt ararken, adli tabip Dr. David Wheeland eğilerek cesedi inceledi. "Sertlik ve karaciğer sıcaklığı testine bakılırsa, dün gece yarısı civarında öldüğünü tahmin ediyorum, aşağı yukarı birkaç saat. Dondurucu sıcaklık ve suyun sıcaklığı muhtemelen çürümeyi yavaşlatmış."

"Evlilik ya da nişan yüzüğü yok, yani ya yüzüğü yoktu, ya törene katılmamıştı ya da katil yüzüğü almıştı." Cal kadının ellerini işaret etti. "Tırnakları kırık ve sivri. Kavga etmiş gibi görünüyor. DNA bulabilir misin?"

"Deneyeceğim." Dr. Wheeland jartiyeri hafifçe yana yatırdı ve boğazındaki morlukları gösterdi. "Görünüşe göre boğularak ölmüş, ama kesin olarak otopside sonradan öğreneceğim."

"Başka bir yaralanma görüyor musunuz?"

Dr. Wheeland bileklerini işaret etti. "Bağlanmış ama karşı koymuş. Boynunda da şok tabancası yanıkları var." Yırtık pırtık gelinliğin alt kısmını kaldırdı ve tiksinti dolu bir ses mırıldandı. "Bacaklarında ve kalçalarında bazı morluklar var ama sıvı görmüyorum. Raporumu tamamladıktan sonra cinsel saldırı konusunda sizi bilgilendireceğim."

Cal bölgeyi taradı. "Şelalenin öldürüldüğü yer olduğuna dair bir kanıt yok, ancak rüzgar ve kar sürüklenmeleri izleri kapatmış olabilir. Tahminimce onu başka bir yerde öldürdü, sonra cesedini şelaleye getirip attı." Ufak tefek biriydi, muhtemelen 1.80 boyunda, 115 kiloydu. Hafifti ama ölü bir beden canlı bir bedenden daha ağırdı ve koşullar yürümeyi zorlaştırabilirdi. Rafting yapmak pek mümkün görünmüyordu - akıntı şelaleye doğru değil, şeleden uzağa doğru akıyordu, bu da akıntıya karşı kürek çekmek anlamına geliyordu.

"Muhtemelen park kış nedeniyle kapalı olduğu için bulunmasının günler, belki haftalar ya da aylar alacağını düşünmüştür." Dr. Wheeland başını kaldırdı. "Biliyor musun, bu çok garip. Katil saçını kesmiş gibi görünüyor."

"Ne?"

"Uçları sivri."

Cal yüzünü buruşturarak eğildi. Neden saçını kestirdi?

Kadının kollarındaki ve bacaklarındaki sivri uçların ve morlukların yakın çekimlerini yaptı, sonra dönüp dağın karşısındaki ormana baktı. CSI kamp alanı, karavan, terk edilmiş bir kulübe, katilin onu ormanda ya da dağda bir yerde tuttuğuna dair herhangi bir işaret arıyordu.

Katilin hangi yönden geldiğini gösteren bir kanıt bulmak için bölgeyi tekrar taradı. En yakın açıklığa kadar en az bir mil vardı. Park ettiği yere iki. En yakın kamp alanına dört.

Kamp sezonu olmamasına rağmen, bazı avcılar yine de doğa koşullarına meydan okumayı severdi.

Ayrıca, Diken Karındeşeni'nin tahribat yarattığı, hakkında çok dedikodu yapılan Mezarlık Şelaleleri'ni görmek isteyen turistler de ara sıra buradan geçiyordu.

Tepelere dağılmış, bazıları Cal'ın orada kimin yaşadığını merak etmesine neden olacak kadar uzak kulübeler vardı.

Akli dengesi bozuk ya da kanundan saklanan biri mi? Tanıştığı birkaç gerçek dağ insanı . . . garipti.

Topraktan geçinirler, derelerde balık avlarlar, asosyaldirler ve ziyaretçilerden hoşlanmazlardı. Bazıları paranoyaktı hakkında

Hükümet, nükleer bomba ihtimaline karşı yiyecek ve silah istifliyordu. Birkaçı zihinsel sorunlardan muzdaripti.

Diğerleri kanundan kaçıyordu.

CSI'lardan biri zemini incelemek için bir çalı kümesinin yanına diz çökmüştü. Ellerini ısıtmak için üfleyen Cal, ona katılmak için yürüdü.

"Bir şey mi buldun?"

CSI kısmi bir bot izini işaret etti. "Katile ait olabilir. Bir erkeğe ait gibi görünüyor."

Cal, "Fotoğrafını çek ve kalıbını çıkar," dedi. Çizme izinin açısını inceledi ve doğruya doğru gittiğini fark etti. "Başka izler buldun mu?" Cal sordu. "Kadıninkini mi?" Kadının giydiği topuklu ayakkabılar pek bir iz bırakmazdı.

"Hiçbiri kurbanınki kadar küçük değil. Birkaç metre yukarıda kısmi bir parmak izi bulduk ama bize fazla bir şey anlatacak kadar değil."

Şaşırmamış olsa da Cal hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı.

Kurbanın kimliğini belirlemek onu nişanlısına ya da kocasına götürebilir.

Ya da kadının düğününü durdurmak isteyen biri, onu "evet" demeden önce öldürebilirdi.

Mona mikrofonunu ayarladı. "Evet, ben Mona. Bu akşam ne hakkında konuşmak istersiniz?"

Hattan bir nefes yankılandı, sonra aralarında garip ve tedirgin edici bir sessizlik anı geçti. Kendine bazı insanların kişisel sorunlarını bir yabancıya, özellikle de canlı yayında anlatmak konusunda isteksiz olduklarını hatırlattı. Erkekler genellikle danışmanlık almaktan çekinirlerdi.

"Bana yardım edebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Umarım öyledir," dedi Mona, kendini sakın ve profesyonel kalmaya zorlayarak. Kendinden emin.

"Adın ne senin?"

Biraz daha nefes al. "Bana Will diyebilirsin çünkü istediğimi elde edeceğim. Tanrı'ya itaat edeceğim. Aileme gerektiği gibi bakacağım."

Omurgasında bir ürperti dalgalandı. Adamın sözleri ve sesindeki uğursuz tını onu rahatsız etmişti.

"Ben bir aile istiyorum. Bana mükemmel eşi nasıl bulacağımı söyle."

Mona, arayan kişiyle ilgili ilk izlenimlerini defterine not etti. İş kabul ettiğinde, güvenlik ve yasal nedenlerle tüm aramaların kaydedilmesi konusunda ısrar etmişti. "Neden bana kendinizden bahsederek başlamıyorsunuz? Ne iş yapıyorsunuz?"

"Kadınların umursadığı tek şey bu mu?" Will savunmaya geçerek sordu. "Bir erkeğin ne kadar para kazandığı mı?"

Mona parmaklarıyla kalçasına vurdu. Danışmanlığın bir kuralı da kişisel olarak olaya dahil olmamak ya da kendi fikirlerini olaya katmamaktı. Ona seçimler yapması için rehberlik etmesi gerekiyordu, ne yapması gerektiğini söylememesi değil.

"Hayır, ama işiniz veya kariyer seçiminiz ilgi alanlarınızı yansıtır. Örneğin, birlikte çalıştığınız bir bayanla veya benzer bir hobiyi paylaşan biriyle daha fazla ortak yönünüz olacaktır."

Sesi yumuşadı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"İlgi alanlarınızdan bazıları nelerdir?" Mona sordu.

"Kiliseye gidiyorum," dedi Will. "Aileye, sevdiklerinize iyi bakmaya inanırım." Durakladı. "Bir ev, bir eş, çocuklar istiyorum. Çoğu insanın istediği şeyler."

"Bunlar takdire şayan değerler," dedi Mona. "Son zamanlarda bir ilişkiniz oldu mu?"

"Bunu neden bilmek istiyorsun?"

Yine aynı tavrı. "Çünkü önceki ilişkilerden bir şeyler öğrenebiliriz. Eğer iyi bir ilişkiyse, o ilişkiyi yeniden yaratmaya çalışırız. Benzer özelliklere sahip birini ararız. Aynı ş e k i l d e , başarısız bir ilişkimiz olduysa, hatalarımızdan ders çıkarabiliriz."

"Sadece kötü bir tanesini bitirdim," diye itiraf etti.

Mona masanın üzerindeki bir ataşla oynadı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Ne oldu?"

"Tek istediği eğlenceli bir geceydi. Ailesi, iyi bir ev yapmak ya da bir erkeği memnun etmek umurunda değildi."

Mona'nın arayan kişinin istikrarı konusundaki endişeleri arttı. Narsisistik davranış belirtileri gösteriyordu.

"Siz ikiniz nerede tanıştınız?"

Bir şeyin çarpma sesi yankılandı. Belki ayağı? Sinirsel bir alışkanlık mı?

"Bir bar. Ama annem sadece serserilerin bara gittiğini söyler."

Mona yutkundu. "Belki de başka yerleri denemelisiniz. Kilisenize ya da işyerinize ne dersiniz? Belki de ofisiniz."

"Ben bir ofiste çalışmıyorum."

Belli ki mesleğini açıklamak istemiyordu. "O zaman kilisenizdeki bir bekarlar grubuna ya da koşu veya yürüyüş kulübü gibi bir kulübe katılabilirsiniz."

Nefes alıp verdi. "Belki."

"Bu kadının bir erkeği memnun etmekle ilgilenmediğini söylemişsiniz. Sağlıklı bir ilişkide her iki taraf da bir şeyler alır ve verir."

"Yanlış bir şey yaptığımı mı ima ediyorsun?" diye sordu, sesinin tonu yükselmişti.

"Yanlış bir şey yaptığını mı düşünüyorsun?" "Hayır, o yaptı. Başarısız oldu."

Mona gerildi ve daha fazlasını söylemesini bekledi ama telefon sessizliğe gömüldü.

"Sponsorlarımızdan söz alma zamanı geldi," dedi, biraz soluklanmak istiyordu.

Chance'e reklam arasına gitmesini işaret etti, sonra da ona katıldı. "O aramayı kim yaptı, Chance?"

O omuz silkti. "Hayır fikir, o oldu bir Bilinmiyor, ama o seninle konuşmak konusunda ısrarcıydı."

Numaranın gelmemiş olması da tedirginliğini artırmıştı. Will'in sesi sadece narsist değil, aynı zamanda deli gibi geliyordu.

Tehlikeli, hatta.

Lanet sürtük Mona. Ona ne iş yaptığını sormaya nasıl cüret eder? Bir erkek bir kadını mutlu etmek için yılda bir milyon dolar kazanmak zorunda değildi.

Annesinin acı dolu horultusu havayı kirletti ve yorganı üzerine çekti, onu sıcak tutmak için ince, zayıf omuzlarına sıkıca doladı.

Sonra makyaj masasının üzerindeki mücevher kutusuna doğru yürüdü, taburenin üzerine kaydđ ve kutuyu açtı. Annesinin pırıl pırıl kolyeleri, küpeleri ve bilezikleri loş ışıkta parıldıyordu. Onları eline aldı, gümüş zincirlerin parmaklarının arasından kayışını izledi ve annesinin onları Pazar kilisesinde taktığını hatırlayarak gülümsedi.

Karışıma yeni tılsımlı bileziği de ekledi. Yarın kendini daha iyi hissettiğinde ona gösterecekti.

Ama . . . Annem iyileşmeyeceğini söyledi.

Bu düşünce karşısında paniğe kapılarak bileziği annesine götürdü. "Bak anne, sana bir hediye getirdim."

Kıpırdandı, gözleri parlıyordu. "Oh, ne kadar güzel! Sen çok iyi bir çocuksun." Bileğini uzattđ. Bileziği bileğine geçirdi ve tokasını taktđ. "Harika görünüyor, oğlum."

Yanağına bir öpücük kondurdu, ona sevgisinin bir nişanesini getirmeyi düşündüğü için mutluydu. Radyocu kadının sesi kulağında yankılandı.

Kadınlarla tanışmak için başka yerler de önermişti. Av alanını genişletmekten zarar gelmezdi.

Ama baktđğı gizli bir yer vardı. Annesi onu hep bilgisayardan uzak tutmuştu. şeytani olduğunu, yabancılarla internette konuşmanın normal olmadđğını söylerdi. Sadece günahkâr kadınlar erkekleri fahişe yataklarına çekmek için kendi resimlerini oraya koyardı.

Ama annem onun hakkında her şeyi bilmek zorunda değildi.

Düşündüğü kadar aptal değildi. Ve internette seçebileceği kadın sayısı Mezarlık şelalesi'ndeinden çok daha fazlaydı.

Bazen bir kızla yüz yüze görüştüğünde susuyor ve kekelemeye başlıyordu. O zaman kız da onun aptal olduğunu düşünürdü.

Ama evrimii olarak yumuşak ve karizmatik olabiliyordu.

Bir sigara yaktđ, arka verandaya ıktđ ve bir nefes çekti.

Uzun bir süre rüzgârın yaprakları ve dalları ormanın dört bir yanına savurmasını izledi. Dallar kırılıyor ve dallar karın ağırlığıyla çatırdıyordu. Beyaz örtülü dağlar gece gökyüzüne karşı keskin sırtlar oluşturacak şekilde yükseliyordu. O karanlık ormanda bir yerlerde bir hayvan yiyecek arıyordu.

Ait olduğu yer burasıydı. Başarılı olduğu yer.

Sevgilisini getireceği ve onun olarak tutacağı yer.

Ormanın kenarında bir geyik olduğunu fark etti, mutfaktaki raftan tüfeğini aldı ve dışarı çıktı.

Uzun bir dakika boyunca hayvanı doğal ortamında izledi. Otlamak için duraklamasını, ormanda zarifçe süzülmesini, durmasını ve yakındaki başka bir hayvanın sesini duyunca kulaklarını dikmesini izledi.

Çok güzel.

Ama ölmesi gerekiyordu.

Tüfeği kaldırdı ve sağa doğru kaçışını izledi. Bir.

İki. Üç.

Hayvan tekrar durdu, başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Boynu uzun ve zarifti. Gözleri ona doğru bakıyordu. Gitmesine izin vermesi için ona meydan okuyordu. Ateş etmesi için meydan okuyordu.

Tıpkı kadınların erkeklerle oynadığı oyun gibi bir kedi fare oyunuydu.

Ama sonunda erkeklerin yetkili olduğunu öğrenmeleri gerekiyordu.

Gülümsedi ve tetiği çekerek hayvanı iki gözünün arasından vurdu. Hayvan yere düştü, kanı karı koyu kırmızıya boyadı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Mona ceketini çekiştirerek istasyondan ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Bir fırtına uyarısı daha yapılmıştı ve yolda kalmak istemiyordu. Arabası eskiydi ve çekiş gücü yoktu; Brent'le birlikte yeni bir araç alarak bu sorunu çözmeyi planlamışlardı. Ama Brent öldüğünde, o parayla cenaze masrafları karşılanmıştı.

Rüzgâr eski evi dövüyor, pencere camlarını sarsıyor ve sinirlerini daha da geriyordu. Will'den gelen telefon onu hâlâ rahatsız ediyordu.

Önceki çalışmalarında, Will'in tutumunu paylaşan erkekler tarafından mağdur edilen çok sayıda kadınla tanışmıştı.

Son durum bir kadının ölümüyle sonuçlanmıştı.

Tekrar aradığında dikkatli olmalıydı. Ve arayacağından hiç şüphesi yoktu.

Sesi muhtaç gibiydi. . . çaresiz.

Arabasına atladı, ısıtıcıyı ve buz çözücüyü açtı. Otomatik pilotta radyoyu açtı, haberlerde son dakika haberi duyunca gerildi.

"Az önce Mezarlık Şelalesi'nin dibinde bir kadın cesedi bulunduğu haberini aldık. Polis henüz kadının kimliğini belirlemedi ama FBI olay yerinde. Yerel şerif Ned Buckley'in kısa süre önce emekli olmasıyla birlikte, Şerif Yardımcısı Ian Kimball, kadının ölümüyle ilgili soruşturmayı FBI Özel Ajanı Cal Coulter'in yürüteceğini söyledi."

Mona direksiyonu sıkıca kavradı. Mezarlık Şelalesi'nde bir kadın mı öldürülmüş? Mezarlık Şelalesi'nde

Diğer üç kızın anma töreninin olduğu gün mü?

Bu ürkütücüydü.

Ve Cal bu dava için mi çağrılmıştı? Onu görmeyeli üç ay olmuştu. Brent'in cenazesinden bu yana üç ay.

Bu acıttı.

Arkadaş olduklarını sanmıştı. Onu önemseydiğini. Aslında hem Brent hem de Cal ile ailesinin cinayet soruşturması sırasında tanışmıştı. Cal ile aralarında bir bağ olduğunu düşünmüştü. Ama Brent onunla çirkin bir şekilde flört etmiş ve çıkma teklif etmişti. Ve Cal ondan sonra hiç ilgi göstermemişti.

Boynundaki tılsımı ovuşturdu. Ailesini kaybettiğinden beri çok yalnızdı, Brent'i ve bebeği kaybettikten sonra daha da yalnızlaşmıştı. Ama Cal şu anda Graveyard Falls'ta yeni bir dava üzerinde çalışıyordu. Belki yeniden bağlantı kurabilirler.

Cal otopsi odasının dışında volta atıyor, adli tabibin hızlı çalışmasını umuyordu. Formaldehit, ölüm ve ceset atıklarının pis kokusu, hastanenin bodrum katındaki odanın soluk duvarlarına kalıcı olarak sinmişti.

Şelaleden ayrılmadan önce, müfettişlerden biri kurbanın fotoğraflarını, kadının parmak izleriyle birlikte Büro'daki teknik ekibe göndermişti.

Cal ayrıca gelinlik ve ruj hakkında daha fazla bilgi edinmek istedi.

Telefonu çaldı. Büro'daki teknik ekipten Peyton Duke.

Connect'i yumrukladı. "Ajan Coulter."

"Coulter, kurbanın kimliğini tespit ettim." Klavyesindeki tuşların tıklama sesi arka planda yankılandı.

Cal'ın nabızı hızlandı. "Çok hızlıydı. Adı neydi?"

"Gwyneth Toyton. Yirmi beş yaşında, TCAT- Knoxville'de öğrenci."

Tennessee Uygulamalı Teknoloji Koleji. "Onun için bir adresiniz ve en yakın akrabası için iletişim bilgileriniz var mı?"

"İkinize de adresleri mesaj atacağım. Kampüse yakın bir daire kiralamış. Babası vefat etmiş. Annesi engelli ve onun dairesinden birkaç sokak ötede kiralık bir evde yaşıyor."

"Ben dairesini kontrol ederken, yardımcım da anneye bildirimde bulunsun."

Cal telefonu kapattı, yardımcısını aradı, sonra otopsi odasına girdi ve güçlü kokulara alışmak için durakladı.

"Dr. Wheeland, kurbanın adı Gwyneth Toyton. Dairesine gidiyorum. Elinizde bir şey var mı?"

Doktorun yüzü asıldı. "Ölüm nedeni boğulmaya bağlı boğulma."

Tam da beklediği gibi. "Tecavüz mü?"

Doktor gözlüklerini başının üstüne itti. "Hayır. Vajinal morluk ya da sıvı yok."

Yani seks, cinayet sebebinin bir parçası değilmiş. "DNA var mı?"

"Tırnaklarının altını kazıdım ve saçlarını taradım, ancak tırnaklarının altındaki parçacıkların deri değil, palto veya eldiven lifleri olduğunu düşünüyorum. Analiz ettikten sonra size haber vereceğim."

Cal, Wheeland'e başka bir şey öğrenirse kendisini aramasını söyledi ve bodrumdaki uzun koridordan asansöre yöneldi. Binadan dışarı adımını attığında soğuk hava nefesini kesmiş ve onu arabasına doğru koşturmuştu.

Gelinlik ve jartiyer onu rahatsız etmişti. Ama kadının boğazındaki dikenler özellikle uğursuz görünüyordu ve Dikenli Karındeşen'in yöntemini taklit ediyordu.

Mona muhtemelen ona fikir verebilirdi. Knoxville'deki davalarda polise yardım etmişti. Bir keresinde Brent ona suçlu profilcisi olmasını önermişti.

Ama o bir aile istiyordu. Brent ile bir aile.

Bu gerçeğin uyandırdığı kızgınlığı kovmak için mücadele etti. Mona daha iyisini hak etmişti.

Gwyneth Toyton'ın yüzü gözünün önünde canlandı. O da öyle.

Zamanı geri alıp onun ölümünü engelleyemezdi. Ama onun için adaleti sağlayabilirdi.

Mona kasabadaki antika dükkânının önüne park ederken sınırlarına hâkim olamıyordu. Otuz yıl önce üç cinayetin işlendiği şelalede bir kızın öldürülüp bırakılmış olması ve tam da yıllık anma töreninin yapıldığı gün olması fazlasıyla tesadüfi görünüyordu.

Cal yine de gerçeği bulacaktı.

Bu arada, bulması gereken kendi cevapları vardı.

Bebek patiği tılsımını tekrar okşadı. Fiş, kasabadaki bir hediyelik eşya dükkânından gelmişti. Gerçi o dükkân artık yoktu ve yerinde bu dükkân duruyordu.

İçeri girdiğinde, mum kokusu onu ele geçirdi. Zamansız Hazine­ler antikalar, eski kitaplar, eski mücevherler ve çeşitli hediyelik eşyalarla dolup taşıyordu. Müşteriler arasında manevra yaparak tezgâha doğru ilerledi.

Tüylü bir şapka ve altın pelerin giyen yaşlı bir kadın, Tiffany'den esinlenmiş bir lambanın tozunu aldığı tabureden ona baktı. Mona bir an için kadını inceledi, ailesinden herhangi bir benzerlik aradı. Ama bu kadın onu doğurmak için doğru yaşta olamazdı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Umarım öyledir." Mona kendini tanıttı ve sahibinin adının Aretha Cummings olduğunu öğrendi. "Bu tılsımı otuz yıl önce beni doğuran kadından aldım. Fişinde buradan satın alındığı yazıyordu. O zamanlar burada olan dükkandan, Garage Sale Finds. O dükkânın kime ait olduğunu ya da onları nasıl bulabileceğimi biliyor musunuz?"

Aretha başını eğdi ve onu inceledi. "Korkarım ki o Bayan Hazel, ama o geçen yıl vefat etti."

Mona'nın içini hayal kırıklığı kapladı. Yine de buraya gelmenin uzak bir ihtimal olduğunu biliyordu. "Konuşabileceğim bir ailesi var mı?

ile?"

"Bayan Hazel değil. O yalnız yaşıadı ve yalnız öldü." Aretha merdivenlerden indi ve tılsıma daha yakından baktı. "Çok güzelmiş. Ama biliyorsun, bunu satın alan kişi burada yaşamıyor olabilir. Buradan geçen bir turist de olabilir."

Mona başını salladı. Bu doğruydu. "Otuz yıl önce burada mı yaşıyordunuz?"

Aretha başını salladı. "Hayır, kocam ve ben üç yıl önce burada emekli olduk."

Mona ona teşekkür etti ve gitti. Yerel hastaneyi ya da ilçe ofisini ziyaret edecek ve doğum kayıtlarını araştıracaktı.

Belki orada cevaplar bulabilirdi.

şerif Ned Buckley bir iniltiyle başını ovuşturdu. Keşke şu lanet sesleri susturabilseydi. lmek için ne boktan bir yol. Bu lanet olası beyin tümörü sadece hayattan koparmakla kalmıyor, aynı zamanda aklını da elinden alıyordu. Ama Pike denen çocuğun şartlı tahliye edileceğinden bahsedildiğini anlayacak kadar çok şey biliyordu.

Serbest bırakılmasına izin veremezdi. Ve kimsenin etrafı çok fazla araştırmasını istemiyordu.

Kızı Anna şehre dönmüşken olmaz. Ondan zaten yeterince nefret ediyordu.

Yine de bazı günler hafızasının gitmesi ve korkunç yılların onu atlatması iyi oldu.

Sonra Anna'nın küçük bir kız olduğu zamana geri döndü, dizine oturdu ve onu aşağı yukarı zıplattı, o da güldü, ona sarıldı ve onu sevdiğini söyledi.

On yedi yaşına geldiğinde onu sevdiğini söylemeyi bırakmıştı. Sonra sevgisini Pike denen çocuğa yöneltti.

şimdi de şelalede başka bir kızın cesedi bulunmuştu.

Masasına gitti, Thorn Ripper davasıyla ilgili dosyayı çıkardı ve l kızların resimlerini masanın üzerine yaydı. Resimlerin

Kızların ağızındaki dikenli gül sapları hâlâ tüylerini ürpertiyordu. Ve Pike'ın onların lanet saçlarını neden kırttığını asla anlayamamıştı.

O genç bayanlar şelaleye balo davetiyesi olarak bir gül almayı umarak gitmişlerdi. Bu gelenek o daha okuldayken başlamıştı.

Onun yerine ölüme sürüklenmişlerdi.

Topallayarak pencereye gitti ve dağlara baktı, görüşü bulanıklaşmıştı. Bugün güzel bir gündü. Tutuklamanın ayrıntıları ve Pike'a karşı yığılan kanıtlar o zamanki kadar açıktı.

Ama bazı günler o kadar net değildi. Şelaledeki hali gözünün önüne geldi. Pike'ın oğlunu suçlu göstermek için bir şeyler ayarladığını.

Yoksa bu sadece Anna'nın ona haykırdığı suçlama mıydı?

Kahretsin, her şey bulanık bir karmaşaydı. Sadece bu son cinayetin insanların davayı nasıl ele aldığına dair sorular sormasına neden olmaması için dua ediyordu.

Bir kızın öldürüldüğü gerçeğinden dolayı gergin olan Mona, şehrin dışında kiraladığı küçük evin merdivenlerini hızla çıktı. Ormandaki gölgeler birden uğursuz göründü, sık ağaçlar bir yırtıcının saklanması için mükemmel bir yerdi.

Buz sarkıtları tenteye yapışmış, rüzgârda kırılıyor ve cam gibi çatırdıyordu. Botlarındaki karları tekmeleyip kapının kilidini açtı, dağdan esen sert rüzgâr yeni bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu doğruluyordu.

Ev soğuktu, kalorifer içeriyi ısıtmaya çalışırken homurdanıyor, camlar patlayacağını düşündüğü bir güçle tıkırdıyordu.

Gaz sobasını yaktı, evdeki sessizlik ona yalnızlık hissi veriyordu, Brent'in gittiğini ve bir daha kapıdan içeri girmeyeceğini hatırlatıyordu.

Şöminenin üzerindeki Brent'le düğün fotoğrafı dikkatini çekti ve gözyaşlarını kırıştırdı. O gün çok mutlu olmuşlardı.

Anne ve babası ölmüş, Brent'in ailesi de vefat etmiş olduğundan, aşağıdaki vadiye bakan ormandaki küçük bir şapelde sade bir tören yapmaya karar vermişlerdi.

Cal, Brent'in sağdııcıydı ama törende gergin görünüyordu. Sonra Cal ve Brent'in tartışıklarını duymuştu. Ne hakkında kavga ettiklerini sorduğunda, ikisi de susmuştu.

Bu önemli bir şey olmalıydı çünkü ondan sonra iki adam neredeyse hiç konuşmamıştı.

Bu tartışmayı neden şimdi hatırladığını bilmiyordu. Belki de Cal şehirde olduğu ve ondan haber alamadığı içindi. Belki de bir cinayet davası üzerinde çalıştığı ve Brent görevdeyken onun için her zaman endişelendiği gibi onun için de endişelendiği içindir.

İş başında öldürüleceğinden çok korkmuştu.

Görev başında değil de ıssız bir dağ yolunda geçirdiği trafik kazası sonucu ölmüş olması ironikti.

Gaz kütükleri yavaşça çalışma odasını ısıttı ve o da taze gözyaşlarını sildi ve kendine bir bardak chardonnay doldurdu.

Arkadan bir ses geldi ve mutfığa doğru yürüyüp pencereden dışarı baktı. Orman arazisine kadar uzanıyordu, gece bulutlarla kaplıydı, baktığı her yerde gölgeler geziniyordu.

Belki de Cal'ı aramalı ve dava hakkında bilgi istemeliydi. Ziyarete gelebilir, onunla konuşabilir, güvende olduğuna dair güvence verebilirdi.

Güvende olduğuna dair *onu* temin et.

Brent'i çoktan kaybetmişti. Cal'in işinin tehlikelerine yenik düştüğünü düşünmek istemiyordu.

Brent'in cesaretinden dolayı aldığı takdirnameyi hatırlayarak mutfığın köşesindeki masaya gitti.

Madalyayı sakladığı hatıra kutusunu çıkardı, açtı ve parmaklarını oymanın üzerinde gezdirdi. Madalyayı aldığı gün kocasıyla o kadar gurur duymuştu ki, Brent alçakgönüllü davranmış, övgüleri elinin tersiyle itmiş ve bunu hak etmediğini söylemişti.

Ödül töreninin fotoğrafını inceledi. Yüzü soğukkanlıydı, gözleri aşağı bakıyordu. Cal onun yanında duruyordu.

Brent, kendisine kahraman diyen belediye başkanıyla el sıkışırken Brent'e bakmıyordu. Brent sadece büyük bir çeteyi çökertmekle kalmamış, aynı zamanda iki kişinin hayatını kurtarmıştı.

Ancak daha sonra yemekte ne Brent ne de Cal gerçek tutuklamalar hakkında konuşmak istememişti. Cal'in bir muhbiri kaybettiğinden bahsettiğini duymuştu ve hikâyenin daha fazlası olduğundan şüphelenmişti. Ama Brent'i zorlamamıştı.

Telefonunda Cal'ın numarasını buldu ve çevir tuşuna bastı ama telefon telesekretere düştü.

"Cal, ben Mona. Seni görmem gerekiyor. Brent'in sana vermek istediğim bir şeyi var."

Belki Cal sonunda ona o gün neler olduğunu, neden ikisinin de bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini anlatırdı. Brent'in bir kahraman olarak müjdelenmesinin neden ikisini de bu kadar huzursuz ettiğini.

Ayrıca Graveyard Falls'daki cinayet hakkında ne bildiğini de öğrenecekti.

Cal'ın telefonu b i r mesaj olduğuna dair çaldı ve Mona'nın yumuşak sesini duyunca şaşırarak kontrol etti.

Dinlerken içi sıkıştı. Onu görmesi gerekiyordu. Bir sorun mu vardı?

Ölümünden sonra kocası hakkında onu üzen daha fazla şey mi öğrenmişti?

Tabii ki bu onu üzecekti.

Boynundan terler boşandı. En iyi arkadaşına ait olan hiçbir şeyi istemediğini ona nasıl söyleyebilirdi?

Onun dışında her şey.

Ama bunu asla itiraf edemezdi. Brent için sakladığı yalanlar ve sırlarla değil.

Arkadaşına lanet olsun. Ona borçluydu ama bedelinin bu kadar yüksek olacağını hiç tahmin etmemişti.

Bu aramayı mümkün olduğunca erteleyecekti. Çalışması gereken bir dava vardı. Knoxville'e gitmesi ve kurban hakkında daha fazla bilgi edinmesi gerekiyordu.

Şu anda önemli olan tek şey bu cinayeti çözmekti.

Sarı saçlı genç kadına gülümsedi. Kadın bütün gece ona bakmıştı. Utangaç bir tavırla flört ediyordu ve bu, barda tanıştığı bazı kadınların bariz bakışlarından bile daha çekiciydi.

Tabii ki onların ilgisi onu tahrik etmişti. Ama annesinin sürtük kızlar hakkında söylediklerini hatırladı. Onlardan iyi eş olmazdı.

Arada sırada okuduğu kitaptan başını kaldırarak ilgilendiğini belli ediyordu.

Evet, internette tanıştığı kadındı. Constance Gilroy. Ve tıpkı fotoğrafındaki gibi görünüyordu.

Tabii ki onunkine hiç benzemiyordu ama sorun değildi. Dikkatli olmak zorundaydı.

Masanın üzerinde bir yığın çocuk gelişimi kitabı vardı.

Heyecan içinde zonkladı. Çocukları seviyor olmalıydı. Belki de hemen bir bebek sahibi olmak isteyecekti.

Annemin hoşuna giderdi. Bir torun mükemmel bir Anneler Günü hediyesi olur.

Daha da iyisi, büyükanne olma fikri ona yeniden hayat verebilir. Ona yaşamak için bir sebep verir.

Annesinin, küçükken kabuslar gördüğü zamanlarda oğlunu kucakladığı gibi kucakladığını hayal etti. Her zaman onun yaralarını öper ve iyileştirirdi.

Dışarıdaki canavarları duyduğunda onu yatağa yatırmış, ona sarılmış ve büyük, sıcak, yumuşak göğüslerini ona karşı hissetmişti. Sonra sırtını ve omuzlarını ovmuş ve yanında uyuyakalana kadar onu öpmüştü.

Karısının küçük bir oğlu olduğunda, o da aynı şeyi karısı için Onu yapardı.

Yüzünü bir gülümseme kapladı. Evet, oğlu büyüüp iyi bir insan olacaktı.
tıpkı onun gibi bir adam.

Sarışın yine saçlarıyla oynayarak kıpırdandı ve vücuduna bir sıcaklık yayıldı. Ama ağırdan alması ve sakın kalması gerektiğini kendine hatırlatmak için taşıdığı melek iğnesini avucuna batırdı. Tıpkı vahşi doğadaki av gibi sabırlı olmalıydı. Ödülüne göz kulak olmalıydı. Onu izlemeliydi. İncelemeliydi. Onu korkutacak ani hareketler yapmamalıydı.

Kitabını kapattı ve ellerini kitabın üzerine koydu. İğne batan avucundan bir damla kan sızdı. Odaklanmak için bir hatırlatma daha. Ayağa kalktı, ona yaklaştı ve kahve içmek isteyip istemediğini sordu.

"Tanışmış mıydık?"

"Facebook'ta," dedi gülümseyerek.

Sanki onu tanımaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı.

"Arkadaşım eski bir fotoğrafımı koymuş. Sanırım o zamandan beri değiştim. Aslında onu tanıyorsun. Doug, senin sınıflarından birinde."

Constance ayağa kalktı. "Doğru ya. Doug'dan hoşlanıyorum." Tereddüt etti ve bir an için onu geri çevireceğini düşündü. Sonra gülümsedi. "Pekâlâ. Seninle kafede buluşuruz."

Onu kapıya kadar takip etti, kadını kokusunu iz süren bir tazı gibi kokladı. Dışarıya, soğuğa adımlarını atar atmaz, parlayan pembe yanakları ve onu bir melek gibi gösteren gülümsemesiyle ona baktı.

Sesini bulmakta zorlandı. "Hava soğuk. Kamyonetimi alalım."

Çantasından anahtarlarını çıkardı. "Hayır, teşekkürler. Ben sürerim." Adam dişlerini sıktı. Kız temkinli davranıyordu.

Yoksa ondan korkuyor muydu?

Her iki durumda da, onun kaçmasına izin veremezdi.

Kadın küçük bir sedana doğru yöneldi ve adam aceleyle arkasından yaklaştı, sonra da ceketinden şok tabancasını çıkarıp onu vurdu. Vücudu sarsıldı ve kasıldı, bacakları titreyerek adama yaslandı.

O kadar güzel bir şeydi ki. Onun gerçekten
Bir.

Ama ona sorun çıkarırsa, tıpkı Gwyneth gibi güle güle demek zorunda kalacaktı.

ALTINCI BÖLÜM

Cal, bölgedeki üniversitelere gidip gelen öğrenciler için uygun fiyatlı bir seçenek olan ve arkasında dağ zirvelerinin yükseldiği bir tepede yer alan Rock Ridge Apartments'a park etti.

Önceden telefon ederek site yöneticisinden kendisiyle Gwyneth Toyton'ın dairesinde buluşmasını istemişti.

Sıradan çimento bina dökülüyordu ve boyaya ihtiyacı vardı, ancak otoparkta düzinelerce araba vardı, bu da birimlerin çoğunun dolu olduğunu gösteriyordu.

Aceleyle kaldırıma çıkıp 13A'yı bulurken bir rüzgârla mücadele etti. Küçük tel çerçeveli gözlükleri olan kır saçlı bir adam, yırtık pırtık yün paltosunun içinde kamburlaşmış bir şekilde kapının yanında duruyordu.

Cal rozetini gösterdi. "Ajan Cal Coulter. Benimle burada buluştuğunuz için teşekkürler, efendim."

"Walt Clancy." Birini kilide sokup çevirirken anahtarlar şingırdadı. "Gwyneth'in öldüğünü mü söylüyorsun?"

"Korkarım öyle."

Adamın kaşları kırıışmış alnına tırmandı. "Ne oldu?"

Cal ayrıntıları açıklamak istemedi, ancak zaten bir ceset bulunduğunu bildiren haberler bunun bir kaza olmadığını hemen anlayacaktı. "Öldürüldü," dedi kesin bir ifadeyle.

"Tanrı yardımcımız olsun." Clancy sendeleyerek geri çekildi, gözleri şişmişti. "Nasıl? Onu kim öldürdü?"

"Şu anda bunu araştırıyoruz," dedi Cal. "Bu yüzden içeri girmem gerekiyor."

Çabucak toparlanan Clancy kapıyı iterek açtı. "Sana etrafı göstermemi ister misin?"

"Hayır efendim, burası bir suç mahalli olabilir. Daireye başka kimsenin girmemesi ya da herhangi bir şeye dokunmaması çok önemli. Anladınız mı?"

Yaşlı adam başını aşağı yukarı salladı ama hâlâ sarsılmış görünüyordu.

"Bana Gwyneth hakkında ne söyleyebilirsiniz? Onu iyi tanır mıydınız?" "Onu neredeyse hiç tanımiyordum. Kira kontratını imzaladı ve ertesi gün, birkaç ay önce. Bir tür bilgisayar diploması alacağını ama annesinin sağlığının bozulduğunu, bu yüzden yakınında kalmak istediğini söyledi."

"Oda arkadaşı var mıydı?"

"Hayır, tek başına yaşıyordu. Onunki bir ev, oldukça küçük ama onun için iyi olduğunda ısrar etti."

"Arkadaşları var mıydı? Hatırladığınız biri var mı?"

"Dinleyin, Bay . . . Yani, Ajan Coulter. Birimleri ben yönetiyorum ama kendi işime bakıyorum."

"Ama onun bir parti kızı olup olmadığını bilmelisiniz. Onun hakkında herhangi birinden şikayet geldi mi?"

Başını iki yana salladı.

"Peki ya nişanlısı?"

Clancy's gözler daralmış, vurgulama ve kırıksıklıklar üzerinde alını. "Nişanlı olduğunı bilmiyordum."

"Onu sabit bir adamla görmedin mi?"

"Hayır."

"Hiç başka bir kiracıdan şikayet etti mi?" "Hayır, öyle bir şey olmadı."

"Peki ya etrafta gizlenen yabancılar? Onu rahatsız eden ya da izleyen biri olabilir mi?"

Adam başını salladı. "Herkesin ne yaptığını takip etmiyorum. Kirayı ödedikleri ve sorun çıkarmadıkları sürece kiracıları rahat bırakırım."

Cal başını salladı. "Teşekkürler. Aklınıza bir şey gelirse, ne kadar küçük olursa olsun, lütfen beni arayın."

Clancy, Cal'ın uzattığı kartviziti kabul etti. "Burada kalmamı ister misin?"

"Hayır efendim, işim bitince kilitlerim. Teşekkürler."

Yaşlı adam topallayarak merdivenlere doğru geri dönerken çenesini ovuşturdu. Cal daireye geri döndü ve içeri girdi.

Umarım onu Gwyneth'in katiline götürecek bir şey bulurdu.

Graveyard Falls, Anna Buckley DuKane'in dünyada olmak isteyeceği son yerdi.

Ama işte buradaydı, büyüdüğü o küçük eve geri dönmüştü. Otuz yıl önce cinayetlerin işlendiği kasabaya geri dönmüştü. Sırların onu neredeyse yok ettiği yerde.

Eve dönmek zorundaydı, değil mi?

Babasının ona ihtiyacı vardı.

Ama ikisi yıllardır konuşmamışken ona nasıl yardım edebilirdi ki? Nefreti ve sevdiği çocukla arasını açmaya yönelik kararlılığıyla onu şehir dışına çıkmaya zorlamışken?

Johnny'yi tutukladığında.

Daha da kötüsü, kızı Josie de onunla gelmek için ısrar etmişti. Josie bu yıl yirmi dokuzuncu yaş gününde gerçek suç yazarı olmak istediğini açıklamıştı. Thorn Ripper davası ilgisini çekmişti.

Bu da büyükbabasına sorular sorabileceği anlamına geliyordu.

Neyse ki hafızası zayıftı. Ve geçmişi Anna'dan daha fazla tartışmak istemiyordu.

Josie sanki Anna'nın bir zamanlar bir katille ilişkisi olduğunu biliyor gibiydi. Ama kızına Johnny'den hiç bahsetmemişti.

Ve şimdi de istemiyordu.

Kasabadaki insanlar hala onu işaret edip arkasından dedikodu yapar mıydı?

Josie gerçeği öğrenecek miydi?

Hayır. Buna izin veremezdi.

Gerçi bugün törende Johnny'nin şartlı tahliye edilebileceğine dair fısıltılar duymuştu. Yeni bir kanıt mı vardı? Masum olduğunu kanıtlayacak bir şey?

Göğsünde bir umut filizlendi ama onu en son gördüğü zamanı hatırlayınca bu umudu bastırdı. Onu ziyaret etmek için hapishaneye gitmişti ama o gitmesini söylemişti. Güvende olmasının tek yolunun onu hapse atmak olduğunu söylemişti.

Bunu soğuk bir şekilde söylemesi onu dehşete düşürmüştü.

Yerel halk onun o zamanlar Johnny'nin psikotik davranışlarını bildiğini ama ona aşık olduğunu düşünüyordu.

Okuldaki bütün kızlar onu istiyordu. Hatta Tiffany, Candy ve Brittany'nin gizli bir anlaşma yaptıklarını ve mezuniyetten önce onunla yatmayı planladıklarını duymuştu. Ve üçü de onun balo kavalyesi olmak için yarışıyor.

İşin tuhafı, sade Anna Jane Buckley, ona özel ders vermekle görevlendirildikten sonra ödülü kazanmış ve aralarındaki bağ filizlenmişti.

Sonra tutuklanmıştı ve söylediği her şeyin yalan olup olmadığını merak etmişti.

Parmak uçlarında babasının odasına gitti ve içeriye göz attı. Babası uyuyordu. Tanrıya şükür.

Geceler ve gündüzler artık onun için çok zordu. Beyin tümörü zihnini tahrip ediyor ve ruh halini etkiliyordu. Ama belki de bu, Tanrı'nın, ailesine getirdiği utancı unutmamasına yardım etme yoluydu.

Johnny'yi sevdiği için onu hiç affetmemişti.

Onu sevdiği için kendini de asla affetmemişti.

Bu yüzden sevmediği başka bir adamla evlenmişti, çünkü kalbinin bir daha kırılmasına asla izin vermeyeceğine yemin etmişti. Sonunda kocası da bunu anladı ve o da gitti. Sonra da öldürüldü.

Şimdi burada, Graveyard Falls'a geri dönmüştü, bir gün ondan nefret eden, ertesi gün onu tanımayan bir babayla aynı evdeydi. Bir

Şelaleyle ilgili halk efsanesinde olduğu gibi, onun adının da yerel halkın zihnine kazındığı kasaba.

Günlüğüne aşık olduğunu, üç genç kızı öldürerek kasabayı meşhur eden bir seri katille ilk öpüşmesini karaladığı eve geri dönmüştü.

Cal, Gwyneth'in dairesine girerken eldivenlerini çıkardı. Işığı açtı ve içeriyi inceledi.

Bir bakışta tüm mekânı görebiliyordu. Küçük bir mutfak, bir kanep, sandalye, küçük bir masa ve televizyondan oluşan bir oturma odası/yatak odası ve bitişik bir banyoya bağlanıyordu. Yaşam alanında bir pencere, banyoda da küçük bir pencere vardı. Kanep soluk mavi renkteydi, masa yara bere içindeydi ama Gwyneth belli ki parlak yastıklar, fuşya ve mavi renkli bir halı ve parlak mavi gölgeli bir lambayla mekânı hareketlendirmeye çalışmıştı.

İlk bakışta ne bir hırsızlık ya da çatışma izi ne de kan gördü.

Katil Gwyneth'in evinde miydi? Nişanlısı mıydı? Yoksa bir yabancıнын onu düğün gününde kaçııp öldürmüş olması mümkün müydü?

İçgüdülerini tetikte, ilerlemeden önce odayı bir kez daha taradı. Duvarı Gwyneth'in ve erkek arkadaşının fotoğrafları yoktu. Burada bir erkeğin yaşadığına dair hiçbir işaret yoktu ama dolabı ve banyoyu kontrol etmesi gerekecekti.

Önce mutfacı inceledi. Lavaboda kirli bulaşık yoktu, şarap kadehi ya da bira bardağı da yoktu, yani öldürölmeden önce eğlenmiyordu.

Ya da o temizlediyse, katil temizlemiştir.

Lavaboyu ve tezgâhları koklamak için öne doğru eğildi ama çamaşır suyu tespit edemedi. Bir suç ekibi kimyasalları ve ışıklarıyla daha fazlasını söyleyebilirdi ama dairesi suç mahalli gibi görünmüyordu.

Buzdolabını açtı. Süt, yumurta, peynir, salata malzemeleri, sebzeli lazanya, bir demet lahana. Kesinlikle yalnız yaşayan bir kadın için yiyecek. Yine de buzdolabında birkaç biftek, hamburger ve altı paket bira buldu.

Buzdolabını kapattı ve tezgâhın üzerindeki sepette fatura ve not aradı. Her şey düzgünce düzenlenmişti, gecikmiş fatura yoktu. Bütün postalar ona gönderilmişti.

Bir erkekle yaşadığını gösteren bir şey yok.

Oturma odasındaki masada, üzerinde daha fazla çalışması için laboratuvara göndermesi gereken bir dizüstü bilgisayar vardı. Ayrıca bilgisayar programcılığı üzerine kitaplar, çeşitli üniversitelerdeki yüksek lisans programları hakkında broşürler ve yerel sinemadaki bir film için bilet koçanı buldu. Bir bilet, iki değil.

Düğün planlamasıyla ilgili notlar, bir davetiyenin kopyası, balayı için biletler aradı ama hiçbir şey bulamadı. Masanın üzerindeki günlük takvime göz attı ama tek gördüğü okul projelerinin teslim edileceği tarihlerdi.

Şöminenin üzerinde Gwyneth ve annesi olduğunu tahmin ettiği bir kadının fotoğrafı duruyordu. Fotoğrafta Gwyneth'in saçları uzundu ve omuzlarının üzerinden kesilmemişti.

Tuhaf. Eğer bir erkekle ilişkisi varsa, neden ikisinin fotoğrafı yok?

Belki de hepsi telefonunda ya da bilgisayarında kayıtlıydı.

Banyo dolabını kontrol etti ama ikinci bir diş fırçası ya da erkek tuvalet malzemesi bulamadı. Tıraş takımı da yok.

Yatak hazırды, sağ taraftaki yastık üzerine yatılmış gibi düzdü, soldaki ise hâlâ dolgundu.

Belki de o bir anomaliydi ve erkek arkadaşı kalmadı.

Belki de geceyi onun evinde geçirmişlerdir.

Dolaba şöyle bir göz attı ve içerideki çıplaklığa kaşlarını çatarak baktı. Birkaç çift kot pantolon ve gömlek, tenis ayakkabıları ve botlar.

Gwyneth ya alışverişten hoşlanmıyordu, ya boş şeylere ayıracak çok az parası vardı, ya da ... bazı eşyalarını nişanlısıyla paylaşmayı planladıkları eve taşımıştı. Belki de bir ev almışlardı.

Umarım kızın annesi biliyordur.

Masaya oturdu, dizüstü bilgisayarını açtı ve Gwyneth'in tarayıcı geçmişini taradı. Çoğunlukla yazmakta olduğu bir ödev için araştırma siteleri. Bir Facebook hesabı vardı ama yine çoğunlukla okul projeleriyle ilgili birkaç gönderi vardı.

Birkaç erkek arkadaşı vardı, bir barda buluşmayı öneren ve ikisi de uzun süreli bir ilişki arayan birkaç erkek de dahil.

Peyton'ın isimleri kontrol etmesi ve onları sorgulayabilmek için adamların nerede yaşadığını öğrenmesi için bir not aldı. Belki de içlerinden biri onunla ilgilenmeye başlamış ve başka bir adamı kendisine tercih ettiği için onu öldürmüştü.

Ama Facebook profilinde sevgilisiyle çekilmiş bir fotoğrafı yoktu. Düğün tarihi ya da planlarıyla ilgili bir paylaşım da yok.

İşte bu garipti.

E-postaları gözden geçirdi ve Rosalyn adında bir kıza gönderilen birkaç e-posta buldu, ancak bunlar okul, kahve içmek için buluşma ve Blues and Brews'da bir bar randevusu hakkında yorumlardı.

Facebook'ta onu arayan adamların önerdiği barın aynısı.

Rosalyn'le konuşmak için bir not aldı.

Cep telefonu çaldı ve cevap tuşuna bastı. "Ajan Coulter." "Ben

Şerif Yardımcısı Kimball. Gwyneth Toyton'ın annesinin evindeyim.

Hemen buraya gelmeniz gerekiyor."

Constance'ı kulübeye taşıdı, onu zapt etmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Ama kaçacakmış gibi görünüyordu ve onu bırakmasına izin veremezdi.

Onlar ruh ikiziydi.

Ya da en azından onu çocuklarla ilgili kitapların üzerinden ona gülümserken gördüğünde öyle olduklarını düşünmüştü.

Yine de testler onun doğru kişi olup olmadığını gösterecekti.

Onu ateşin yanındaki kanepeye yatırırken saçlarındaki kirliliği temizledi. Annem tekerlekli sandalyesinde kambur oturmuş onu izliyordu.

Bacaklarının üzerindeki yorgan hafifçe kayıyordu.

Aceleyle battaniyeyi bacaklarına doladı-annem çok üşürdü. Bacaklarındaki kan dolaşımı şeker yüzünden hızla azalmıştı ve her zaman donuyordu. Tekrar karıştırmak için ateşi dürttü, sonra da demiri ocağın üzerine koydu.

Constance kanepede bir melek gibi yatıyordu, uzun saçları omuzlarına dökülmüş, dudakları uykuda hafifçe ayrılmıştı.

"Ne düşünüyorsun anne?" diye sordu. "Güzel değil mi?" "Çok güzel bir kız," dedi annesi. "Nerede tanıştınız onu?"

"Kütüphanede." Onu aslında internetten bulduğunu söylemedi. Annem onun boş zamanlarında yaptığı her şeyi bilmiyordu.

Constance'ın elini kendi elinin içine aldı. Teni dokunulamayacak kadar soğuktu ve yüzü solgundu, saçları rüzgârdan dağılmıştı.

Kadının elinde tuttuğu kan kırmızısı gülün görüntüsü gözlerinin önünden geçti ve gülümsedi. Beyazlar içinde çok güzel görünürdü.

"Kes şu orospu saçını," dedi annem.

İtaatkâr b i r şekilde başını salladı, sonra mutfaktan makası kaptı ve kesmeye başladı.

Hücre blokları arasındaki geçitte konuşan gardiyanları dinlerken Johnny Pike'ın midesi düğümlendi.

Avukat birkaç hafta önce şartlı tahliye duruşmasıyla ilgili olarak onunla temasa geçtiğinde, fazla umutlanmamaya çalışmıştı.

Bir muhafız "Mezarlık Şelalesi'nde öldürülen kızı duydun mu?" diye sordu.

"Evet. Onu Pike'ın öldürdüğü kızlar için anma töreni düzenledikleri gün buldum."

Johnny parmaklarını p a r m a k l ı k l a r ı n etrafında kıvırdı.

Başka bir cinayet mi?

Tanırım.

En azından bunu onun üzerine yıkamazlar.

Şerif Buckley yapabilse yapardı. Johnny'yi hapiste tutmak için her şeyi yapar.

İlk hapsedildiğinde, bu Allah'ın belası yerdeki herkese masum olduğunu haykırmış ve bağırmıştı. Ama kimse ona inanmamıştı. Bu cehennem çukurundaki her mahkum kendisine tuzak kurulduğunu iddia ediyordu.

Bağırmayı uzun zaman önce bırakmıştı.

Kanıtlar o kadar aleyhindeydi ki bu savunmayı kabul etmek zorunda kalmıştı.

Ayrıca, suçluluk duygusu onu boğuyordu. O kızların ölmesi onun suçuydu.

Rüyalar... cinayetlerin kâbusları onu her gece uyanık tutuyordu. Uykusunda kızların çığlıklarını duyuyordu. Yaşamalarına izin verilmesi için yalvaran gözlerini gördü.

Anne babasının ve tatlı Anna'nın yüzlerinin ona şaşkınlık ve inançsızlıkla baktığını gördü.

Sonra ondan uzaklaşırken sırtlarını döndüler.

"Sence Thorn Ripper'in bir taklitçisi var mıdır?" diye sordu gardiyan. Bir blok aşağıya, ona doğru yürürken ayak sesleri duyuldu,

Johnny karyolasına uzandı, gözlerini kapadı ve uyuyormuş gibi yaptı.

Hücrelerine uğradıklarını ve sanki bir tür canavarmış gibi onu kınayan gözlerle izlediklerini anlamak için onları görmesine gerek yoktu. Şimdiye kadar bu bakışlara alışmış olmalıydı.

"Belki de Pike'ın bir çırağı vardır," diye mırıldandı gardiyan. "O hasta orospu çocuğunu örnek alan bir sürüngen."

Johnny şerifin yatağının altında bulduğu ölü kızların resimlerini düşündü.

Boğazlarına tıkılan o lanet güllerin resimleri

. . .

Panik onu ele geçirdi ve midesini bulandırdı.

Yıllar boyunca nefret mektupları almıştı. Ve diğer mektuplar onun yaptığı gibi kendilerine bir isim yapmak isteyen hayranlarından.

Hasta ruhlu bir piç kendini ünlü yapmak için Thorn Ripper'in yöntemini mi kullanıyordu?

YEDİNCİ BÖLÜM

Mona uyuyamayacak kadar huzursuz bir halde evi taradı. Brent öldüğünden beri uykusuzluk çekiyordu.

Çoğu gece bir o yana bir bu yana dönüp duruyor, ancak sabahın erken saatlerinde uyuyabiliyordu. O zaman bile kâbuslar onu rahatsız ediyordu.

Önce düşük. Sonra Brent'in ölümünü.

Bir fincan sıcak çay demledi, sonra ormana bakan güneşlenme odasına doğru yürüdü ve planörün üzerine kıvrıldı. Karlı dağlar ay ışığında görkemli görünüyordu, asırlık ağaçlar rüzgârla sallanıyor, sivri sırtlar uçurumlar ve çıkıntılar oluşturuyordu.

Çok güzel ama çok tehlikeli.

Brent, Knoxville'in dışındaki dağ yollarından birinde ölmüştü. Gözlerini kapadı, parçalanmış arabasının görüntüsünü zihninden uzaklaştırmak istedi. Bir virajda uçmuş ve Şeytan Kanyonu denilen yere burun üstü çakılmıştı.

Gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı. Eğer onu tekrar hamile kalmaya çalışması konusunda zorlamamış olsaydı, o gece evden ayrılmamış olabilirdi. Eğer bu işin peşini bıraksaydı, ona biraz daha zaman tanısaydı, hâlâ hayatta olabilirdi.

Uyuyamayacak kadar sinirli bir halde, daha önce pek çok kez yaptığı gibi Mezarlık Şelalesi Lisesi'nin yıllığını, Thorn Ripper'ın olduğu yılın yıllığını aldı.

Kızlar o doğmadan birkaç ay önce öldürülmüştü.
Bu da annesinin fotoğrafının bu albümün içinde olabileceği anlamına geliyordu.

Defalarca, titizlikle, sayfa sayfa incelemişti ama belki bu sefer gözden kaçırdığı bir şey görürdü.

Planörüne yerleşerek kitabı açtı ve son sınıftaki kızların yüzlerini incelemeye başladı. Kabul, annesi daha genç, farklı bir sınıfta olabilirdi ama bir yerden başlaması gerekiyordu.

Belki gözlerinden birinde tanıdık bir şey görürdü, o yaşta kendisine benzeyen bir şey ve hemen anlardı.

Cal Peyton'ı aradı ve ondan Gwyneth'in Facebook hesabını, özellikle de barda buluşmayı öneren iki adamı kontrol etmesini istedi.

Sonra Bayan Toyton'un evine gitti.

Park etti ve mahalledeki evlerin çoğunun ışıklarının kapalı olduğunu fark etti.

Gwyneth'in annesinin bu gece hiç uyuyamayacağından şüpheliydi.

Şerif yardımcısı onu ön kapıda karşıladı. "Komşusu geldiğine göre biraz sakinleşmiştir."

Cal işinin bu kısmından nefret ederdi, ailelerle ilgilenirdi.

Hayatlarının en kötü zamanlarında onları sorgulamak.

Şerif Yardımcısı Kimball onu, Gwyneth'in çocukluk ve lise yıllarına ait, aralarında bir balo fotoğrafının da bulunduğu çeşitli fotoğraflarının sergilendiği bir yan masanın bulunduğu küçük bir fuayeden içeri soktu.

Yine nişan fotoğrafı yok.

İki kadının çam masanın etrafında oturmuş çaylarını yudumladıkları mutfığa girerken omuzlarını dikleştirdi. Anneyi fotoğraflardan tanımamış olsa bile, şişmiş, gözyaşı lekeli gözlerinden; donuk, kederli ifadesinden ve elinde sıktağı bir tomar mendilden tanıyabilirdi.

Şerif Yardımcısı Kimball onu kadınlarla tanıştırdı.

"Bana Linnea de," dedi Gwyneth'in annesi kederden titreyen bir sesle.

"Linnea, kaybın için çok üzgünüm," dedi Cal, bu cümle karşısında çaresiz hissetti ama yine de söylemek zorunda kaldı.

"Birinin Gwyneth'e neden zarar vermek istediğini anlamıyorum," dedi kırık bir sesle. "Şerif yardımcısı onun ... boğulduğunu söyledi. Neden biri bunu yapsın ki?"

Cal nazikçe, "Bilmiyorum, hanımefendi," dedi. "Ama ben de bunu öğrenmeye niyetliyim."

Linnea bir kez daha gözyaşları içinde, "O iyi bir kızdı," diye hıçkırdı. "Okulu bitirmek için çok çalıştı, iyi bir yolda ilerliyordu."

Diğer kadın Linnea'nın sırtını sıvazladı. "Öyleydi, Linnea. Kilisedeki herkes bunu biliyordu."

Cal onun yanında bir sandalye çekti, tereddütlüydü ama ilerlemesi gerektiğini biliyordu. Bu kadın kederliydi ama cevaplar istiyordu. Kızının katilinin yakalanmasını isteyecekti.

Ve geçen her saniye önemliydi.

Cal, "Bunun zor olduğunu biliyorum ama ne kadar küçük ya da önemsiz olursa olsun onun hakkında bana söyleyebileceğiniz her şey yardımcı olabilir," dedi. "Kiminle ilişkisi vardı?"

Linnea kaşlarını çatı. "Yani, sürekli bir erkek arkadaşı var mıydı?"

Cal başını salladı. "Yakın olduğu herkesle konuşmamız gerek. Erkek arkadaş, nişanlı, kız arkadaş."

Linnea'nın kaşları birbirine çatıldı. "Gwyn'in hiçbir erkekle ciddi bir ilişkisi yoktu."

Cal yanlış yolda olduğuna dair içini ürperten bir korku hissetti. Kızın dairesi kesinlikle nişanı sorgulamasına neden olmuştu. "Nişanlı değil miydi?"

"Hayır." Linnea burnunu sümkürdü. "Neden öyle olduğunu düşünüyorsun?"

"Bunu size nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, o yüzden sadece söyleyeceğim."

Onu bulduğumuzda üzerinde bir gelinlik vardı."

"Ne?" Yüzü bembeyaz kesildi. "Bu çok saçma. Kızımın ciddi bir erkek arkadaşı bile yoktu."

"Özür dilerim," dedi Cal. "Ve bu işin aslını öğreneceğim. Belirli biriyle çıkıyor muydu? Belki bir adam onunla evlenmek istiyordu."

ve o da onu geri mi çevirdi?"

"Size düzenli olarak kimseyle görüşmediğini söylüyorum. Bana söylerdi."

Cal ona sempatik bir bakış attı. Eğer Gwyneth'in özel bir sevgilisi varsa ya da bir erkekle takılıyorsa, belli ki bunu annesiyle paylaşmamıştı.

Ve eğer özel biriyle görüşmüyorsa, katil onu rastgele seçmiş olabilir.

Bu da onu yakalamayı daha da zorlaştırırdı. Ve gelinliği daha da tuhaflaştırdı.

Kimliği belirsiz kişi ya da diğer adıyla şüpheli herhangi biri olabilirdi. Gwyneth'i kalabalıkta, kampüste ya da lanet olası bir markette görmüş olabilirdi.

Bu da onu ölümünü izlemenin basit zevki için boğduğu anlamına geliyordu.

Ve tekrar öldüreceğini.

Ertesi sabah Mona'nın gözleri yıllığı karıştırmaktan hâlâ donuktu. Ne yazık ki belirli bir yüz göze çarpmıyordu, gençken ona benzeyen hiç kimse yoktu.

Hastaneyi çoktan aramıştı ama otuz yıl öncesine ait doğum kayıtlarını tutmuyorlardı. İlçe nüfus müdürlüğündeki dosyaları taraması gerekecekti.

Cal hâlâ telefonuna cevap vermemişti, bu yüzden ilçe ofisine giderken onu tekrar aradı.

"Alo?"

Derin bir nefes aldı. Cal'ın derin ses tonundaki bir şey her zaman içini özlemle doldurmuştu. Bu acı şimdi daha derin hissediyor, duyguları boğazında düğümleniyordu.

"Cal, benim, Mona. Dün geceki mesajımı aldın mı?"

Tereddütlü bir saniye geçti. "Evet, ama davayla meşguldüm."

Tabii ki. Dava. "Kadını kimin öldürdüğüne dair bir fikriniz var mı?"
Gergin bir duraklama daha. "Henüz değil."

Gerginliğini azaltmak için omuzlarını yuvarladı. Bir zamanlar hem Brent hem de Cal onun fikirlerine saygı duymuş, suçlu davranışları ve profil çıkarma konusunda ondan tavsiye istemişlerdi. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sanmıyorum. Anneyi sorguladım ve kızın evini aradım. Bu sabah kızın arkadaşıyla konuşacağım. Belki o olayı biraz aydınlatılabilir."

"İyi şanslar. İşin bittikten sonra akşam yemeği için uğra." Tartışmaya başladı ama Mona onu susturdu. "Hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

Adam isteksizce kabul etti ve Mona telefonu kapattı.

Cal'ın yüzünü tekrar görmeye ihtiyacı vardı. Sesini duymaya. En azından bir arkadaş olarak onu hâlâ önemseydiğini bilmeye.

Brent'in ölümü için onu suçlamadığını.

İlçe kayıt departmanının tabelası görüldü ve park yerine döndü. Gerçeği bulmaya kararlı bir şekilde, ön kapıya kadar soğukla mücadele etti.

Thelma adında beyaz saçlı, tatlı gülümsemeli bir kadın olan sorumlu kadına kendini tanıttı ve hemen ona hayatı boyunca Graveyard Falls'ta yaşadığını söyledi.

"Kim olduğunuzu biliyorum," diye devam etti Thelma. "Dün geceki şovunuzu dinledim."

"Dinlediğiniz için teşekkürler." Mona, otuz yıl öncesine ait doğum kayıtlarına bakmak istediğini açıkladı.

Thelma kaşlarını kaldırdı. "Özellikle aradığın biri var mı canım?"

Mona ona ne kadarını anlatacağını düşündü. Ama biriyle konuşmazsa hiçbir zaman bilgi alamayacaktı. Ve Thelma yıllardır burada yaşadığına göre, bazı cevapları olabilirdi.

"Aslında ben evlat edinildim ve öz annemi arıyorum. Onun Graveyard Falls'tan olduğuna inanmak için sebeplerim var."

Thelma'nın gözleri büyüdü. "Onun adını bilmiyor musun, tatlım?"

Mona başını salladı. "Doğum kayıtlarına bakarsam bir şeyler bulabileceğimi düşündüm."

"Elbette." Thelma onun elini okşadı ve başka bir odaya götürdü. "Tüm kayıtları bilgisayara girmeye çalıştık ama o kadar geriye gidemedik." Dosyalama dolaplarından oluşan bir duvarı işaret etti. "Yıllara göre etiketlenmişler. Muhtemelen sondaki ikisini kontrol etmek istersiniz."

Görev ürkütücü görünüyordu ama Mona ona teşekkür etti ve Thelma odadan çıktı.

Doğum kaydı oradaysa, belki annesinin adını da bulabilirdi.

Şu lanet olası muhabir Carol Little, Cal'ı arayıp haberini isteyerek onu çıldırtıyordu. Şerif Yardımcısı Kimball'ı aramış ve ona kısa bir açıklama yapmasını ama şimdilik ayrıntıları saklamasını söylemişti.

Arabayı Rosalyn Nix'in dairesine doğru sürerken direksiyonu sıkıca kavradı. Kahretsin, Mona Brent hakkında konuşmak isteyecek, belki de anıları tazeleyecekti ve o da ondan sır saklamıyormuş gibi davranmak zorunda kalacaktı. Brent'in sandığı gibi harika, kahraman bir polis olduğunu.

Ve ellerini ondan uzak tutmak zorundaydı.

Her gece onu tutmanın, ona dokunmanın, onu kendisinin yapmanın hayalini kurarken bunu yapmak zordu.

Bir araba ona bip sesi çıkardı ve trafiğe odaklanması gerektiğini fark etti. Graveyard Falls'ta çok az olan trafik, otoyola çıktığında sabahın erken saatlerinde işe gidip gelenlerle yoğunlaşmıştı.

Knoxville'e ulaştığında kuşluk vaktiydi. Rosalyn şehrin dışında küçük bir apartman kompleksinde yaşıyordu. Park yerine doğru yöneldi ve sıradan binalara dikkat etti. Kiralık kulübesinden ayrılmadan önce biraz araştırma yapmıştı. Yirmi altı yaşındaydı, iletişim alanında yüksek lisans yapıyordu ve yerel bir restoranda garsonluk yapıyordu.

Lokantada. Ayrıca onu aramış ve gelip onunla konuşup konuşamayacağını sormuştu.

Park etti, bomber ceketini giydi ve Rosalyn'in binasına doğru yöneldi.

Merdivenleri çıkarken rüzgâr ona çarptı ve kapıyı çaldı. Saniyeler sonra kapı açıldı ve kızıl saçlı genç bir kadın elinde kahvesiyle diğer tarafta durdu.

"Rosalyn Nix?"

Başını salladı, gözleri dikdörtgen gözlüklerinin arkasında kısılmıştı. Gözleri sanki ağlıyormuş gibi kızarmıştı. "Evet?"

Cal kimliğini gösterdi. "Daha önce aramıştım. Arkadaşınız Gwyneth'in ölümünü araştırıyorum."

Alt dudağı titredi ve içeri gelmesini işaret etti. Adam onu takip ederek kahvaltı barıyla oturma alanına bitişik küçük mutfağa girdi. Kadın kahve fincanını barın üzerine koydu ve adam bilgisayarının haberlere açık olduğunu fark etti. "Bu sabah okuyana kadar bilmiyordum..."

"Kötü bir zaman olduğunu biliyorum ama size bazı sorular sormam gerekiyor."

Bir saniye geçti, sonra Rosalyn gözyaşlarına boğuldu. "Hepsi benim suçum," diye bağırdı. "Gwyneth benim yüzümden öldü."

Kafatasını atölyesinde ağartmaya hazır hale getirmişti ama annesini kontrol etmesinin daha iyi olacağına karar verdi. İğneye ihtiyacı vardı.

Yataktan kalkmasına ve tekerlekli sandalyeye oturmasına yardım etti, sonra da kahvaltı için onu mutfağa itti. Constance'ı sandalyeye bağlamaktan nefret etmişti ama bir erkek yapması gerekeni yapmalıydı. Ve ona verdiği sakinleştirici de işe yaramıştı.

Ne de olsa annesini uyanık tutmasını istemiyordu. Onun dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Bugünkü programını normal bir şekilde sürdürmelisin," dedi annem. "Kimsenin soru sormasını istemezsin."

"Ama Constance'ın buradaki ilk günü anne," dedi. "Onu bırakmak istemiyorum."

Annem onun elini sıktı. "Biliyorum ama endişelenme. Sen yokken ona öğretecek çok şeyim var."

Bu doğrudu. Ve o haklıydı. Kimsenin etrafta dolanmasına ihtiyacı yoktu.

Constance kıpırdanırken, "Lütfen bırak gideyim," dedi. "Dün gece olanları kimseye anlatmayacağım."

"Hayır, yapmayacaksın." Dudaklarıyla onun kulağını okşadı. "Dinle ve bugün çok dikkat et. İşten eve döndüğümde bana öğrendiklerini gösterebilirsin."

Gözleri dehşetle doldu ve bağlı elleriyle ona vurmaya çalıştı. Will ona dudak büktü. "İlk ders kocana saygı duymaktır."

Kadın çığlık attı ve ona tekme atarak sandalyeyi salladı. Bir gün önce üzerinde çalıştığı vaşağın gözlerini oymak için kullandığı bıçağı aldı ve kadının yüzünün önünde salladı.

"Bir numaralı kural ne demiştin?"

Vücudu titremesine rağmen kıpırdamadan durdu. Onu korkutmaktan nefret ediyordu. Gerçekten nefret ediyordu.

Ama öğrenmesi
gerekiyordu. "Kural
nedir?"

"Kocana saygı göster," diye fısıldadı.

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "İşte böyle." Annesinin tekerlekli sandalyesini ona doğru çevirdi. "Şimdi, bugün anneni izle ve dinle." Paltosunu aldı ve kapıya doğru yöneldi.

"Beni burada onunla bırakma!" Constance çığlık attı. "Lütfen, beni bırakma."

Dışarı çıkıp kapıyı kilitlerken kendi kendine gülümsedi. Constance'ın çığlıkları pencereden yankılanıyordu ama rüzgârın tiz sesi sırtlardan yansıyarak gürültüyü bastırıyordu.

Annesi ona nasıl iyi bir evlat olunacağını öğretmişti. Constance'a da nasıl iyi bir eş olunacağını öğretecekti.

Karda kamyonuna doğru ilerlerken ısıklık çaldı ve dağdan aşağı indi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mona doğum kayıtlarını incelerken Cal'ı gördüğünü düşünmemeye çalıştı. Bu kasabada meydana gelen korkunç suçlardan kısa bir süre sonra doğmuş olması ona ürkütücü geliyordu. Ortalıkta bir seri katil dolaşırken herkes kızlarının güvenliği için endişelenmekle o kadar meşguldü ki, muhtemelen hamile bir genci fark etmemişlerdi.

İki saat boyunca araştırdı ve sonunda kendisinin doğduğu dönemde ergenlik çağındaki annelerin doğurduğu üç kadının ismini buldu.

Kay Marlin, Graveyard Falls Hastanesi'nde bir kız bebek dünyaya getirmiştir. May Willis evinde ebe yardımıyla küçük bir kız çocuğu dünyaya getirmişti. Felicity Hacker da ailesinin çiftliğinde bir kız bebek dünyaya getirmişti.

Formlardaki adresleri karaladı, kadınları hâlâ şehirde bulmayı umuyordu ama aradan otuz yıl geçmişti. Şimdiye kadar nerede olabilecekleri belli değildi.

Hâlâ umutluydu, Thelma'ya teşekkür etti, sonra da takvimine baktı. İlk randevusuna birkaç saat kala kahve içmek için Cocoa's Café'ye uğradı, dizüstü bilgisayarını açtı ve listesindeki kadınların isimlerini tuşladı.

May Willis on yıl önce bir araba kazasında ölmüştü ama görünüşe göre kızının kasabada bir fırını vardı. Yani May bebeğini saklamıştı.

Felicity Hacker şehrin dışında yaşıyordu ve bir bitki fidanlığı vardı. Kızından hiç söz edilmedi.

Bir olasılık.

Kay Marlin daha ilginçti. Fuhuştan tutuklama kaydı vardı.

Mona yutkundu. Babası Kay'in müşterilerinden biri miydi?

Boynundaki tılsımı çevirdi. Hayır, kesinlikle olmaz. Ama mantıklı olabilirdi. Bir fahişe bir bebeğe bakamazdı.

Gerçeği öğrenmeye ihtiyaç duyarak bir adres aradı.

Birkaç dakika sonra Kay'in ilçenin düşük gelirli konutlarında yaşadığını öğrendi.

Önce Felicity ile konuşacaktı. Belki onun bazı cevapları vardır. Eğer bulamazsa, Mona Kay'in izini sürecekti.

Güneş kardan parıldarken gözlerini kısarak kasabadan geçerken endişe onu rahatsız ediyordu. Fidanlığa ulaştığında, yolda kalabilmek için direksiyonu tutmaktan elleri zorlanıyordu.

Felicity's Flowers and Garden'ın tabelası bir meşe ağacına yaslanmıştı ve parlak sarı ve turuncuya boyanmıştı. Mona arabasını park etti ve karların arasından geçerek rustik binaya doğru ilerledi.

Kırkly yaşlarının sonlarında, büyük hasır şapkalı bir kadının bir gül salkımına baktığı seraya girdiğinde sıcaktan bunaldı. Konuşmamış olmalarına rağmen, Mona onu anma töreninden tanıdı.

"Affedersiniz," dedi Mona. "Felicity'yi arıyorum."

Kadın şaşkınlıkla elini havaya kaldırarak döndü. "Evet, o benim. Ama böyle havalarda pek müşterimiz olmuyor."

"Aslında buraya çiçekler ya da bitkiler için gelmedim," dedi Mona. "Sadece biraz bilgi istiyorum."

Kadın anında şüpheyile baktı. "Ne tür bir bilgi?"

Mona cazibeye dokundu. Belki de gizli bir hikâye uydurmalıydı ama dürüstlüğe inanıyordu ve kadının içgüdüsel tepkisini görmek istiyordu. "Birkaç ay önce evlatlık olduğumu öğrendim. Elimdeki tek ipucu bu tılsım." Ona göstermek için bebek patiğini kaldırdı. "Sanırım bu kasabada doğdum ya da en azından

Annem burada yaşıyordu. Ve otuz yıl önce bir çocuğunuz olduğunu biliyorum. Küçük bir kız."

Felicity'nin yüzü soldu ve parmağını bir dikene batırdı. Parmağını hemen dudaklarına götürdü ama dikenden bir damla kan sızdı.

"Küçük bir kızım vardı ... ama öldü."

Mona keskin bir nefes çekti, sonra özür dilemek için ağzını açtı.

Ama Felicity onun koluna girdi ve kapıya doğru götürdü. "Lütfen gidin. Şimdi."

"Özür dilerim," dedi Mona. "I-"

"Beni rahat bırak ve soru sormayı kes," dedi Felicity çiğ bir fısıltıyla.

Mona kadını üzdüğü için nefret ederek tökezleyerek dışarı çıktı. Ama geri dönüp özür dilemek için döndüğünde Felicity ortadan kaybolmuştu. Bitişikteki eve baktı ve perdelerin çekildiğini gördü.

Sarsılmış bir halde arabasına bindi ve yola koyuldu. Otoyolda durdu ve düşük gelirli konut sitesinin adresini kontrol etmek için kenara çekti.

Birden Felicity'nin koyu yeşil Tahoe'su yanından hızla geçti ve sanki bir şeyden kaçıyormuş gibi otoyola çıktı.

Cal, Rosalyn'i çalışma odasına kadar takip etti ve pencere kenarındaki büyük koltuğa yaslanarak genç kadına sakinleşmesi için zaman tanıdı.

"Neden bunun senin hatan olduğunu söylüyorsun?" diye sordu sessizce.

Rosalyn bir peçeteyle gözlerini sildi, sonra onu sehpanın üzerine fırlattı ve kutudan bir tane daha aldı. "Çünkü geçen gece onu benimle çıkmaya ikna ettim, sonra da onu barda yalnız bıraktım."

Şimdi suçluluk duygusunu anlıyordu.

Cal yanağının içini çiğneyerek onun daha ayrıntılı bir açıklama yapmasını bekledi. Bunun yerine, parmakları gergin bir şekilde çalışarak dokuyu parçalara ayırmaya başladı.

"Hangi bardı bu?"

Rosalyn burnunu çekti. "Blues and Brews. Gwyn çok tatlıydı ama pek dışarı çıkmazdı, ben de onu benimle gelmeye ikna ettim."

"Kimseyle çıkmıyor muydu?"

"Tanrım, hayır," dedi Rosalyn. "Annesine bakmakla çok meşguldü. Açıkçası, çok utangaç olduğu için annesini birileriyle çıkmamak için bahane olarak kullandığını düşünüyordum, bu yüzden onu dışarı çıkması için cesaretlendirdim. Hatta internetten insanlarla tanışması için."

"Barda arkadaşlarıyla mı buluştun?"

Rosalyn dudağını ısırıldı. "Programlama sınıfımdan iki arkadaşım geldi ama erkek arkadaşları da yanlarındaydı."

Cal bu konuşmanın sonsuza dek sürebileceğini hissetti. "Gwyneth biriyle takıldı mı?"

Rosalyn bir peçete daha kaptı ve onu parçalamaya başladı. "Birkaç adam ona dans teklif etti ama o onları geri çevirdi. Sonra Eddie ortaya çıktı."

"Eddie kim?"

"Birkaç yıl çıktığım bir adam. Geçen yıl ayrıldık ama konuşmak istedi ve bir hata yaptığını söyledi ve ..." Sesi çatallaştı. "Ve ben de onunla ayrıldım." Acı dolu bir iç geçirdi. "Uzun süre kalacağımı düşünmemiştim. Eddie'yle konuşmak için dışarı çıktık ama sonra ... işler kızıştı ..."

"Ve siz ikiniz tartıştınız?"

Rosalyn başını salladı, yanakları kızarmıştı.

"Seks mi yaptınız?"

Başını salladı. "Uzun zaman olmuştu ve bu konuda her zaman iyiydik, bu yüzden arabaya daldık-"

"Bunu bana gerekçelendirmek zorunda değilsin," dedi Cal, onu tekrar yoluna sokmaya çalışarak. "O zaman ne oldu?"

"İçeri girdiğimizde Gwyn gitmişti. Tuvalette olduğunu sandım ama yoktu, sonra cep telefonunu aradım ama telesekretere düştü, ben de taksiye bindiğini düşündüm." Rosalyn daha fazla gözyaşı döktü. "Ertesi sabah tekrar denedim ve hala

cevap vermedi, sonra sınıfa gelmedi ve ben de endişelendim." Rosalyn bir kez daha hıçkırıklara boğuldu. "Sonra bu sabah haberlerde onun öldüğünü okudum."

Yani sadece bir geceliğine gitmiş. Kimsenin kayıp olduğunu fark edip ihbarda bulunması için yeterli bir süre değil.

Bu aynı zamanda katilin onu çok uzun süre tutmadığı anlamına geliyordu.

Cal ona sempatik bir bakış attı. "Barda dikkatini çeken biri var mıydı? Gwyneth'e dans teklif eden ve ona kızan bir adam?"

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Reddettiği iki erkek de başka kızlarla birlikte oldu."

"Bu adamlarla daha önce konuşup konuşmadığını biliyor musunuz? Onlarla internette mi tanışmış?"

Rosalyn alt dudağını ısırıldı. "Söylemedi."

"O gece onu izleyen biri var mıydı? Belki ürkütücü görünen ya da ikinize bakıp duran bir adam?"

Rosalyn alnını ovuşturdu. "Kimseyi fark etmedim."

"Gwyneth hoşlandığı biriyle karşılaşmış olsaydı bir erkekle gider m i y d i ?"

Rosalyn başını sertçe salladı. "Hayır. O tek gecelik ilişkilere girmezdi."

Yani bir adamla gittiye, adamın onu zorlamış ya da uyuşturmuş olması mümkündü.

Ellerini ceplerine sokarak ayağa kalktı. "Barmenle konuşacağım. Belki o bir şey görmüştür."

Umarım güvenlik kameraları vardır ve kızın birlikte ayrıldığı kişiyi bir an için görebilir.

Mona, Felicity'nin tepkisinden hâlâ rahatsızlık duyarak arabasıyla ilçedeki konut projesine gitti. Otuz yıl sonra bile, kaybettiği bebeği hakkında konuşmanın onun için zor olduğu açıktı.

Mona bebeğini doğurmamış olsa da, bir çocuğu kaybetmenin acısını anlıyordu.

Sitenin önüne park ettiğinde koyu gri bulutlar gökyüzünde ağır ağır asılı duruyor, yeni bir fırtına tehdidinde bulunuyordu. Brent ona bu siteden bahsetmişti, kasaba burayı on yıl önce konut alamayan sakinlere yardım etmek için inşa etmişti. Tuğla birimler sert rüzgârlara karşı sağlamdı ve kiracıların Graveyard Falls'ta ya da komşu giyim fabrikasında çalışabilmeleri için kasabaya yeterince yakındı.

Kay'in yaşadığı birimin önüne park etti, motoru durdurdu ve çamurun içinden hızla kapıya doğru ilerledi. Perdeler çekiliydi, evde kimse yokmuş ya da yalnız kalmak istiyorlarmış gibi görünüyordu. Ama yine de kapıyı çaldı.

Kucağında bebek taşıyan genç bir kadın bir birimden çıktı ve ona bakmak için durakladı. Mona bir an için kadının üzgün olduğunu hissetti ve y a n ı n a gitmek istedi ama kadın aniden dairesine geri döndü.

Kay'in kapısını tekrar çaldı. İçeriden ayak sesleri, ayak sürüme sesleri geldi, sonra kapı bir aralık açıldı. Havlu kumaştan bir bornoz giymiş bulaşık suyu sarısı bir kadın diğer tarafta duruyordu, saçları dağınıktı, gözleri alkol ya da uyuşturucudan cam gibiydi.

"Hiçbir şey satın almıyorum," diye hırladı kadın.

Mona ona dostça bir gülümseme sundu. "Ben bir şey satmıyorum hanımefendi. Siz Kay Marlin misiniz?"

Kadın bir kahve fincanını kaldırdı ve içinde viski varmış gibi kokmasına rağmen bir yudum aldı. "Evet. Kim bilmek ister?"

Mona kendini tanıttı ve ziyaretinin nedenini açıkladı. "Öz annemi arıyorum. Bana bunu bıraktı." Ona bebek patiği tılsımını gösterdi.

Kay'in gözleri soğuk soğuk parladı. "Yanlış yere geldiniz. Benim bir kızım yok."

"Ama sen küçük bir kız doğurdun, değil mi?" Mona ısrar etti.

Kay'in solgun yüzü yüzünü buruşturdu. "Evet, ama o çocuktan kurtuldum. Ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve bilmek de istemiyorum."

Mona kadının sert ses tonu karşısında nefesini tuttu. Bir şeyler söylemeye başladı ama Kay kapıyı yüzüne kapattı.

Hayal kırıklığı içinde alevlendi. Eğer Kay onun öz annesiye, belli ki onunla barışmak istemiyordu.

Gözyaşlarını geri kırptı ve arabasına doğru koştu, içinde bir duygu yumağı vardı. Annesinin onu özlemiş olabileceği, onun da kendisini arıyor olabileceği hayaline kapılmakla aptallık etmişti.

Cal, Gwyneth'in bilgisayarını bilgi işlem departmanının analiz etmesi için laboratuvara götürdü ve bir suç biriminden dairesini incelemesini istedi.

Blues and Brews'e vardığında gece barmeninin gelmesini beklemek zorunda kaldı, bu yüzden bir adamın blues söylemesini dinledi ve kendini Mona'yı gördüğünde ona ne söyleyeceğini düşünürken buldu.

Brent'in sana söylediği yalanlar için özür dilerim. Sana karşı dürüst olmadığım için özür dilerim.

Keşke Brent'ten önce sana çıkma teklif etseydim. Ama o teklif etti ve ben de ona borçlandım. Brent her zaman istediğini alırdı.

İçindeki kızgınlık tohumu yüzeye çıkmaya başladı. Şimdiye kadar Brent'in Cal'in ona olan borcunu kendi lehine kullanacak kadar hesapçı olduğunu fark etmemişti. Burada ve orada küçük bir hatırlatma - ince ama işe yaramıştı.

Brent, Cal'in dövülmesini ve adamın "düşünme deliği" dediği yere atılmasını önlemek için hayatını ve üvey babalarının gazabını riske atmıştı.

Şarkıcı setini bitirdi ve sahneye beyaz-sarı saçlı ve siyah göz kalemlili genç bir kadın çıktı. Ölüm ve diriliş hakkında Cal'in ensesindeki tüyleri diken diken eden karanlık bir şarkıya başladı.

Sonunda barmen geldi. Cal rozetini gösterip neden orada olduğunu açıkladı, sonra da Gwyneth ve Rosalyn'in fotoğraflarını gösterdi. "Bu kadınlardan herhangi birinin iki gece önce burada olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Evet, şu Rosalyn denen hatun buraya şok gelir. Eddie adında bir adamla takılıyor."

"Peki ya arkadaşı Gwyneth?"

"Burada bir sürü insan vardı. Korkarım o yapışmaz dışarı."

"O gecenin güvenlik kayıtlarını izleyebilir miyim?"

Genç adam utangaç görünüyordu. "Sadece bir kamera var şu anda çalışıyor. Arka kapının yanında." "Bir bakayım."

Barmen ona arka odaya kadar eşlik etti ve görünüşe göre Gwyneth'i de hatırlamayan bir fedai ile tanıştırdı.

Dakikalar sonra, Cal kaseti inceliyordu. Çoğunlukla rutin şeyler. Birkaç adam uyuşturucu anlaşması yapmak için gizlice dışarı çıkmış ve fedai kavga çıkaran bir adamı iterek kapı dışarı etmişti.

Sonra köşede Gwyneth'e benzeyen bir figür gördü. Evet, oydu. Tuvaletten çıkarken bir adam ona yaklaştı, koluna girdi ve onu arka çıkışa doğru götürdü.

Sanki sarhoşmuş gibi hafifçe sendeliyordu. Piç herif muhtemelen içkisine bir şey katmıştı.

Ama tek görebildiği adamın arkasıydı. Tamamen siyah giyinmişti ve kapüşonunu kafasına kadar çekerek yüzünü korumaya almıştı.

Lanet olsun. Adamı daha iyi görebilmek için laboratuvara kaseti analiz ettirecekti.

Müdüre kaseti alacağını söyledi, ardından fedaiye ve barmene birer kart bıraktı. "Kızla ilgili bir şey hatırlar ya da duyarsanız beni arayın."

Kabul ettiler ve kaseti laboratuvara götürmek için endişelenerek ayrıldı.

Felicity saatlerce araba sürmüş gibi göründü.

Önce mezarı ziyaret etti.

Yıllar önce kazdığı yeri bulmak için ormanın içinden geçti, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki

bayılmak üzereydi. Ağaçlar o zamanlar olduğundan daha sık görünüyordu ve bir an için onu bulamayabileceği paniğine kapıldı. İlk birkaç yıl sık sık ziyaret etmişti ama sonra gelmeyi bırakmıştı çünkü üzerinde yabani otların büyüdüğü küçük toprak yığınının görmek acısını yeniden canlandırıyordu.

Sola doğru yöneldi, durdu ve açıklığı taradı, sonra derenin yakınındaki kaya kümesini fark etti. Soğuktan titreyerek ilerledi.

Mezarın hâlâ orada olduğundan emin olmalıydı.

Kimsenin onu bulmadığından ve cesedi çıkarmadığından. Kimse onun sırrını bilmiyordu.

Sadece Şerif Buckley.

Mezarı görünce durdu. Bebeğinin bedenini, dalları bir annenin kolları gibi içe doğru kıvrılan bir ağacın altına yerleştirmişti. Dizlerinin üzerine çöktü ve bir elini tümseğin üzerine koydu, o gecenin anısı kâbus gibi net bir şekilde gözünün önünden geçti.

Erken doğumu. Sancılar. Ne kadar yalnız hissettiğini. Ne kadar korkmuştu.

Ve sonra bebek geldi ... tüm o kan ... nefes almıyordu ...

Hatırladıkça bir hıçkırık onu boğdu ve rüzgar ağaçların arasından kendi duygusal sesini haykırırken kendini yas tutmaya bıraktı. Ama soğuk sonunda onu da etkiledi ve gözyaşları yanaklarında donmaya başladı, bu yüzden yüzünü atkısına gömdü ve kendini toplamaya çalıştı.

Sonunda kendini yukarı itip arabasına doğru koşarken yapraklar ve karlar etrafında dönüyordu. Mezar sağlamdı.

Kimse bilmiyordu.

Ama Mona Monroe denen kadın neden bugün kapısını çalıp sorular sormuştu?

Öz annesini aradığını söyledi.

Evet, Felicity o zamanlar hamileydi. Ama o yıl hamile kalan tek liseli o değildi.

Şerif Buckley'e Johnny hakkındaki hikayeyi anlatan oydu.

Sonra Şerif Buckley'nin yardımını kabul etmiş ve söylediği her şeyi yapmıştı.

Eğer yapmasaydı, o da Johnny Pike gibi hapse girebilirdi.

Şerif Buckley'i Mona Monroe hakkında uyarmalıydı. Belki onun sorun çıkarmasını engelleyebilirdi.

Cal kaseti şerif yardımcısına bıraktı ve laboratuvara kurye ile göndermesini istedi.

Tam çıkarken telefonu çaldı. Laboratuvardan Peyton. "Ben Cal."

"O iki Facebook arkadaşını araştırdım. Biri bir adamdı Aaron Brinkley adında biri. Atlanta'da yaşıyor ama bu daveti gönderdiğinde Knoxville'e seyahat ediyordu. Bu üç hafta önceydi. Geçtiğimiz hafta iş için Kuzey Carolina'daydı."

"Yani o bizim şüphelimiz değil." Durakladı. "Peki ya ikincisi?" "Bu daha ilginç. Her kimse ismini göndermiş Bill Williams olarak. Profilinde otuz yaşında olduğu, Tennessee'de yaşadığı, zanaatkar ve avcı olduğu ve evli olmadığı yazıyor. Mesajları ciddi bir ilişki aradığını gösteriyor. Bir eş istiyor."

"Gwyneth ile buluştu mu?"

"Kaybolduğu gece onunla o barda buluşması gerekiyordu."

Cal'ın nabızı hızlandı. "Bana adresini gönder."

"Sorun da bu. IP adresi Graveyard Falls'a çok uzak olmayan bir kahve dükkanı. Tennessee'de Bill Williams adında düzinelerce insan var. Şimdi listeyi daraltmaya çalışıyorum."

"Tamam. Bana kafenin adresini gönderin ve başka ne bulduğunuzu bana bildirin."

"İlgileniyorum. Ayrıca adamın sitesinde yayınladığı fotoğrafı da sana mesaj atacağım, ancak sahte olduğuna dair bir his var içimde."

Cal aramayı sonlandırdı, adresi kontrol etti ve bir başka hafif kar fırtınasının içinden geçti.

Otuz dakika sonra, tepesinde dev bir geyik kafası olan rustik görünümlü bir yapı olan Moose's Coffee'ye girdi. İçeride sade ahşap masalar, şömineler ve ağaç gövdelerinden yapılmış destek kirişleri ormanda olduğu hissini veriyordu.

Mantıksız bir şekilde Facebook fotoğrafındaki adamı görmeyi umarak içeriye baktı ama onu göremedi. Bir grup kadın bir masanın etrafında toplanmış, sohbet ediyor ve dergilere bakıyordu. Başka bir masada bilgisayarları ve çalışma kılavuzları olan öğrenciler vardı.

Herkesin kendi dizüstü bilgisayarı vardı, ancak yan taraftaki barda konuklar tarafından ücret karşılığında kullanılabilen üç bilgisayar bulunuyordu. Bilgisayarların üzerindeki bir rafta, pençelerini açmış, gözleri avını arıyormuş gibi boncuk gibi parlayan, doldurulmuş bir şahin oturuyordu.

Kare gözlüklü, inek görünümlü üniversite öğrencisi bir bilgisayarı, Asyalı bir kız da ikincisini kullanıyordu. Üçüncüsü boştu.

Cal odayı geçip tezgâha gitti, sade bir kahve sipariş etti ve müdürle konuşmak istedi. Tezgâhın arkasındaki genç çocuk sallanan bir kapıdan kayboldu ve bir saniye sonra orta yaşlı, iri yarı, kirli sakallı bir adamla geri döndü. Cal'a bir boz ayıyı hatırlattı.

"Eric Brothers." Adam ellerini bir mutfak havlusuna sildi ve Cal parmakları ile avuçlarındaki yara izlerini fark etti. "Sizin için ne yapabilirim?"

Cal kendini tanıttı. "Graveyard Falls'dan genç bir kadının cinayetini araştırıyorum. Bu IP adresinden paylaşım yapan bir adamla internette iletişim kurmuş. Kaybolduğu gece onunla buluşması gerekiyordu." Facebook sayfasındaki fotoğrafı göstermek için telefonunu çevirdi. "Onu tanıdınız mı?"

Eric çenesini ovuşturdu ve resmi incelemek için öne doğru eğildi. Fotoğraftaki adamın kısa kesilmiş saçları vardı, takım elbise giyiyordu ve bir bankaya aitmiş gibi görünüyordu. Kesinlikle bir katil imajına uymuyordu.

"Hayır, bildiğimi söyleyemem." Dükkânın etrafını işaret etti. "Buraya daha çok üniversite öğrencileri geliyor. Yoldan geçen birkaç işadamı ve tabii ki kışın avcılar da uğruyor."

"Profilinde avcı olduğu yazıyordu."

Eric kaşlarını çattı. "Tanıdığım avcılardan hiçbirine benzemiyor."

Cal sessizce kabul etti. Tıpkı Peyton'ın önerdiği gibi, resmin sahte olduğundan şüpheleniyordu.

Adam bunu Gwyneth'i bara çekmek için göndermişti.

Adamın resmini Eric'e mesaj attı. "Bu resmi etrafa dağıt ve bakalım çalışanlardan onu tanıyan var mı?"

Cipe biner binmez, cama yapışan buz parçacıklarını eritmek için buz çözücüyü çalıştırdı, ardından radyoyu açıp yerel kanalı dinlemeye başladı. Mona'nın programına.

"Evet, ben Mona," dedi tanıdık bir ses. "Aklında ne var?"

"Sen bir sahtekarsın, Mona."

Cal kaskatı kesildi. Her kimse sesini gizlemişti.

"Ne demek istiyorsun?" Mona sordu, ses tonunda bir ihtiyat notası vardı.

"Kendi evliliğiniz bir yalanken insanlara evlilik konusunda nasıl tavsiyelerde bulunabilirsiniz?"

"Ne?"

"Neden etrafta dolanmak yerine şehri terk etmiyorsun?"

Kimse seni burada istemiyor."

"Kim bu?" Mona sordu.

Bunu uğursuz bir sessizlikle birlikte ağır nefes alıp vermeler izledi.

Kalbi hızla çarpan Cal gaza bastı ve kasabaya ve Mona'ya doğru hızla ilerledi.

Kalbi romantikti.

Kulübeye dönerken çiçek satın aldı. Dağlardaki yoğun kar ve buz onu yavaş sürmeye zorlasa da, kar zincirleriyle kasabanın yakınlarında yoldan çıkan birkaç aptalı atlattı.

Ormanın içinden geçen dolambaçlı yolda ilerlerken midesi gurulduyordu. Büyük, sıcak bir tencere yahni ve mısır ekmeği hayal ederek karnını ovuşturdu.

Bu ihtimal karşısında heyecanlanarak kulübenin önünde durdu. Ama bacaya bir göz attığında ateşin sönmüş olduğunu fark etti.

Lanet olsun. Constance'a o yokken nasıl devam edeceğini öğretmek zorundaydı. Annesinin üşümesine neden olacak kadar evin soğumasını istemiyordu.

Bir kolunun altında odun yükü taşıırken diğer elinde gülleri tutuyordu. Ama kapıyı açar açmaz idrar kokusu aldı.

İçinden saf bir öfke fışkırdı. Constance'ı bir tutam saçından tutup kaldırdı ve sarstı.

"Neyin var senin? Bütün gün hiçbir şey yapmadın mı? Annemin tuvalete gitmesine yardım etmedin."

Constance kan çanağına dönmüş gözlerle ona baktı, yanakları kızarmış, yüzü şişmişti. "Lütfen bırak gideyim."

Hâlâ lavaboda yığılı duran kahvaltı tabaklarına, sonra da tekerlekli sandalyesinde yığılıp kalmış annesine baktı. Zavallı şey öğle yemeği bile yememişti.

"Mutfağı temizlemen gerekiyordu. Ben eve gelmeden önce annemin banyo yapmasına yardım et ve akşam yemeğini hazırla!"

"Nasıl yapabilirim ki? Annen beni çözmezdi."

"Korkuyordum. Kaçacaktı," dedi annesi.

Constance hıçkırmaya başladı ve adam ona bir iki tokat attı, ta ki Constance susup sadece ona bakana kadar. Saygı. Bir kadın kocasına saygı göstermeliydi.

Tavsiye almak için annesine baktı, sonra onun yanında diz çöktü. "Anne?"

"Üzgünüm tatlım, bulaşık ve ev işi yapmak için çok iyi olduğunu söyledi."

"Bu doğru değil. Bunu o uydurdu." Constance başını çılgınca ileri geri salladı. "Lütfen bana bir şans daha ver. İstediğin her şey olabilirim."

Onun gözlerinin içine baktı ve ona inanmak istedi. Çok güzeldi ve ona mükemmel çocuklar verecekti. Bu yüzden gülümsedi ve ona vurduğu yanağını öptü.

"Bir şans daha," diye fısıldadı.

Ama bu sefer doğru yapsa iyi olur.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Mona telefonu kavradı, arayanın ses tonuyla içinde huzursuz bir his dalgalandı. Bölge sakinleri bütün akşam aramış, son cinayete üzölmüşlerdi.

Ve şimdi bu . . . Arayan kişi evliliğı hakkında ne demek istemişti? Cam bölmeden Chance'e baktı ama yüzünü şaşkın bir ifade kaplamıştı.

"Bana adını ve beni neden burada istemediğini söyle."

Ama arayan kişi cevap vermedi. Bunun yerine telefon sessizliğe gömüldü.

Mona dişlerini sıktı. "Korkarım bu gecelik bu kadar," dedi. "Kendinize iyi bakın ve güvenli bir akşam geçirin." Kulaklıklarını çıkardı ve Chance ile konuşmak için acele etti.

"Arayanın adını aldın mı?"

"Hayır, üzgünüm. Ve numara Bilinmiyor olarak görünüyor."

Mona iç çekti. Ses kılık değıştirmiş gibiydi. Kadın mı erkek mi olduğunu bile anlayamamıştı. "Aramayı ekrana getirdiğinizde ne dedi?"

"Sadece senin tavsiyene ihtiyacı olduğunu söyledi." Chance çenesini çekti. "Neden? Kim olduğunu bildiğini mi sanıyorsun?"

"Hayır . . . Yani, emin olamıyorum."

Daha önce hem Felicity hem de Kay onun sorularına sinirlenmişlerdi. Belki de arayan onlardan biriydi. Ya da müşterilerinin eşlerinden biri. Kocasını onu taciz eden sorunlu bir kadın vardı.

Gerçi o adam Will de olabilir.

Cal, Mona'nın evinin önüne park etti, içgüdüleri tetikteydi.

Neden Mona'nın evliliğinin görüldüğü gibi olmadığı gerçeğiyle alay ediyordu? Brent'in patolojik bir yalancı olduğunu başka kim biliyordu?

Brent ona o kadar çok yalan söylemişti ki, arkadaşını tanıyıp tanımadığını merak etmeye başlamıştı. Eğer Brent gençken Cal'in başını belaya sokmak için durumları manipüle etmiş, sonra da Cal'i kendisine borçlu hissettirmek için suçu üzerine almışsa...

Elini çenesinden aşağı doğru çekti. Bu düşüncenin aklına gelmesinden nefret ediyordu ama bu düşünce bir kez kök saldıktan sonra Cal koruyucu ailelerle geçirdikleri yıllara farklı bir gözle bakmaya başlamıştı. O zamanlar önemsiz görünen küçük şeyler şimdi yeni bir anlam kazanmıştı.

Bir motor gürültüsü onu düşüncelerinden sıyırdı ve dikiz aynasına baktığında Mona'nın Honda'sının yolda hızla ilerlediğini gördü. Motoru durdurdu ve cipinden inerek onu görmek için kendini hazırladı.

Arabadan kayarak indi ve karda kendine yol açtı.

Başını kaldırıp ona baktığında, yüzüne bir temkinlilik çöktü.

Yine de vücudu, ona karşı her zaman hissettiği aynı yoğun çekimle sertleşti.

Onu ilk gördüğünde ona çekilmişti. Ama o üzgün ve savunmasızdı çünkü ailesi yeni öldürülmüştü.

Brent o gece eve dönerken ona ilgi duyduğunu açıklamış ve o kadar hızlı bir şekilde ona yaklaşmıştı ki Cal'in başı dönmüştü.

Mona yaklaşırken, "Cal, geldiğine sevindim," dedi.

Hızlıca başını salladı. "Uzun süre kalamam, dava ..." Cümlelerin bitmesine izin verdi, kızın bahaneyi yutacağını umuyordu.

Ama o şifreli arayanın anısı, onu kollarının arasına almak istemesine neden oldu.

Hayal kırıklığı gözlerinde parladı ama bakışları çabucak söndü ve kapıya doğru ilerledi. Anahtarı kilide sokarken elleri titriyordu. Arayan kişi yüzünden mi üzgündü? Yoksa ... Brent'in yalanlarından birini mi keşfetmişti?

"İçeri gel Cal. Akşam yemeği için ısıtabileceğim lazanyam var."

"Bunu yapmana gerek yok."

"Tartışma. Bir dava üzerinde çalıştığımı biliyorum ama yemek yemelisin. Ben de sana eşlik edebilirim."

Birine ihtiyacı olduğunu söylemek Mona'ya o kadar ters geliyordu ki, hisleri diken diken oldu. "Sorun nedir?"

Mona şalını ve atkısını çekiştirerek çıkardı ve portmantoya astı. "Uzun bir gün oldu. İstasyondan ayrılmadan hemen önce gerçekten tuhaf bir telefon aldım."

"Duydum," dedi Cal ve ona şaşkın bir bakış attı.

"Programımı mı dinledin?"

Ceketini silkti. "Buraya gelirken radyodaydı."

Hareketleri tedirgindi ve onu mutfığa kadar takip etti, orada yemeği fırına koydu. Sonra kendine bir kadeh şarap doldurdu ve ona buzdolabından bir bira uzattı.

Onun kolunu yakaladı ve içinde bir elektrik çarpmasıyla irkildi. "Konuş benimle. Bana arayan kişiden bahset."

Gözleri yumuşadı, gözlerindeki özlem onu kollarına çekmeye teşvik etti. Ama bunu yaparsa, bir öpücüğe karşı koyamayabilirdi. Bu yüzden onu bıraktı ve elleriyle bir şeyler yapmak için bira şişesini kavradı.

"Arayanın kim olduğunu biliyor musunuz?"

Parmaklarını ipeksi saçlarının birbirine karışmış tellerinde gezdirdi. "Hayır. Yapımcı Chance aramaları tarıyor, ama bazı arayanlar isimlerinin gizli kalmasını istiyor, bu yüzden Bilinmeyen olarak görünüyor."

Tereddüt etti. "Ses kılık değiştirmiş gibiydi."

"Biliyorum."

"Tekrar araması ihtimaline karşı karakoldaki telefonu izlemeye alabiliriz."

Mona şarabını yudumladı. "Bekleyelim. Belki de sadece bir şakadır. Beni kızdırmak isteyen hoşnutsuz bir müşteri ya da müşterinin eşi. Ayrıca, arayanlar telefonlarını izlediğimi düşünürlerse, programa telefon etmekten vazgeçerler."

Bir bar taburesine çöktü ve onunla yüzleştirdi. "Cal, Brent'i herkesten daha iyi tanırdın." Mona ona baktığında gözlerinde kırılğan bir ifade vardı. "Arayan kişi neden evliliğimin yalan olduğunu söyledi?"

Cal'ın nabzı hızla atıyordu. Bu, korktuğu andı, ondan kaçmasının nedeni buydu. Mona'ya gerçeği söylese, onu incitecekti.

Ama yalan söylediyse, Brent'ten daha iyi değildi.

Mona kafasını kurcalayan sorulardan nefret ediyordu ama arayanın yorumundan kurtulamıyordu. Kısa evliliği boyunca Brent'in sırları olduğunu hissettiği zamanlar olmuştu, tam olarak yalan söylemediğini ama onu etkilemek için gerçeği süslediğini hissetmişti.

O zamanlar onu etkilemek istemesi gururunu okşamıştı.

Ama bebeğini kaybettiğinde, içine kapanmış ve onu terk edip etmeyeceğini, çocuklarını düşürerek onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünüp düşünmeyeceğini merak etmişti.

Brent'le duyguları hakkında yüzleştirdiğinde, Brent onu sevdiğini ve bir bebekleri olup olmasının onun için hiçbir fark yaratmadığını söylemişti.

"Cal?" Mona onun sessizliğinden rahatsız olarak sordu. "Buradaki herhangi biri Brent'le olan hayatımı nereden bilebilir ki? Buraya onun ölümünden sonra taşındım."

Cal kıpırdandı ve bira şişesinin üzerindeki etiketi kaşıdı.

"Sorun ne Cal? Bana söylemediğin bir şey mi var?" "Hayır, tabii ki değil." Profesyonel maskesi tekrar yerine oturdu, ve kahvaltılık barına yaslandı. "Bence asıl soru şu: Bu çağrıyı kim yaptı? Ve neden seni üzme istiyorlar? Son zamanlarda kızdırdığınız bir müşteri var mı?"

Mona salata malzemelerini çıkardı ve karışıma eklemek için yeşil biber ve soğanları doğramaya başladı. "Her zaman birilerini kızdırıyorum," dedi yarım ağız gülerek.

"Size zarar vermek isteyebileceğini düşündüğünüz birinin adı var mı?"

"Hayır. Tacizden şüphelendiğim bir adam var ama karısını sadece bir kez gördüm."

"Adı ne?"

"Henüz bunu paylaşma konusunda kendimi rahat hissetmiyorum, Cal."

"Son zamanlarda başka bir şey oldu mu, tuhaf karşılaşmalar?" "Şey, öz annemi arıyordum."

Cal kaşlarını kaldırdı. "Evlatlık olduğumu bilmiyordum."

Boynundaki zincirle oynadı. "Ben de bilmiyordum, ailem ölene kadar. Bu t i l s i m i bana öz annemin verdiğini ve onun Mezarlık Şelalesi'nden olduğunu söyleyen bir mektup bıraktılar." Marulları kâseye attı. "Bugün ilçe kayıtlarını araştırdım ve benim doğduğum dönemde doğum yapmış üç kadının adını buldum."

"Onları görmeye mi gittin?"

"Bir kadın vefat etti. Ama ikinci kadın, Felicity Hacker, bebeğinin öldüğünü söyledi. Üzgün görünüyordu ve ben ayrıldıktan sonra otoyolda yanımdan hızla geçti."

"Bu garip görünüyor. Ama bebeklerini evlatlık veren insanlar genellikle mahremiyet isterler. Bazen iyi bir sebeple anonim kalmak isterler."

Uzun bir tereddüt. "Gerçeği bilmemek hâlâ zor. Birinin seni neden istemediğini bilmemek."

Birasını yudumladı ve Mona sessizce kendini azarladı. "Özür dilerim, Cal. Duyarsız davrandım. Brent'le birlikte sistemin içinde büyüdüğünü biliyorum."

Gözleri karardı. "Hayatta kaldık. Ama bilme ihtiyacınızı anlıyorum. Başka ne öğrendiniz?"

Mona omuz silkti. "Diğer kadın Kay Marlin'in fuhuştan sabıkası var."

"Onunla tanıştın mı?"

Mona şarabını yudumladı. "Evet. Beni gördüğüne sevinmedi diyelim. Ve eğer o benim annemse, barışmak istemez."

"Üzgünüm, Mona. Ama belki de bu işin peşini bıraksan daha iyi olur."

"Herkes bana bunu söyleyip duruyor." Ama bunun peşini bırakıp bırakamayacağını bilmiyordu. Kendini eksik hissediyordu, sanki bir parçası eksikmiş gibi. "Seni yüzüstü bıraktığım için özür dilerim Cal," dedi Mona usulca. "Cinayet soruşturması üzerinde çalıştığının farkındayım. Bu gece bu konuda panik içinde birkaç arayan oldu. Bir şüpheliniz var mı?"

Cal'ın yüzünde sıkıntılı olduğunu gösteren bir ifade belirdi.

"Pek sayılmaz. Kurbanın evini aradım ama bir şey çıkmadı, sonra annesini ve bir arkadaşını sorguladım. Onlara göre Gwyneth Toyton'ın erkek arkadaşı, sevgilisi, eski sevgilisi ya da ölmesini isteyecek bir düşmanı yokmuş." Yorgun bir nefes aldı. "Kaybolduğu gece, o ve arkadaşı bir bara gitmişler. Arkadaşı eski bir sevgilisiyle buluşmuş ve Gwyneth'i yalnız bırakarak dışarı çıkmış. Barmen ve bar fedaisi onu hatırlamadı. Onu güvenlik kamerasında gördüm ama birlikte gittiği adamın yüzünü göremiyorum."

"Peki ya telefonu?" "Henüz bulamadık."

"Bilgisayarını mı aradın?"

"Teknik ekip bilgisayarı ve telefon kayıtlarını inceliyor ve birkaç özel Facebook mesajını kontrol ediyor olsa da, çevrimiçi tanışma siteleri veya istekli e-postalar yok."

Mona salatayı barın üzerine koydu, bir somun Fransız ekmeğinin üzerine tereyağı sürdükten sonra fırına attı. Adamın onunla dava hakkında konuşması hoşuna gitmişti. Eski günlerdeki gibi hissetti.

Cal, "Cinayetin rahatsız edici bir başka yönü daha var," dedi. "Her şeyden önce, katil Gwyneth'in saçını kesmiş."

Mona kaşlarını çattı. "Bu çok garip. Belki de bir ödüldür. Ya da belki başka birine benzemesini istemiştir. Tanıdığı birine?"

"Yani geçmişinden birine takmış durumda ve onun yerine geçmeye mi çalışıyor?"

Mona başını salladı. "Başka ne var?"

Cal bar taburesine oturdu. "Kurban bulunduğunda üzerinde bir gelinlik vardı."

"Ama erkek arkadaşı olmadığını söylemiştin?"

"Yoktu. Nişanlı değildi."

Zihninde bir profil şekillenmeye başladığında Mona'nın nabızı hızlandı. Bunun münferit bir cinayet olmadığını gösteren bir profil.

Graveyard Falls'taki diğer kadınların tehlikede olduğunu.

Babası kötü bir gece geçiriyordu.

"Neden buraya geri döndün?" diye bağırdı Anna'ya.

Anna gözyaşlarıyla savaştı. Neden gelmişti ki? Ondan nefret ediyordu ve o da ondan nefret ediyordu. Ama o hasta olduğu için bu lanet olası zorunluluğu hissediyordu.

"Baba, sadece ilaçlarını al ve yatağına git."

Birden gözleri karardı ve bir bebek gibi titreyip ağlamaya başladı.

"Kimsin sen? Lilith nerede?"

Sertçe yutkundu, adamın koluna girdi ve onu yatağına doğru götürdü. "Annem gitti. Ben senin kızınım ve sen hastasın. İlaçlarını al ve uyumaya git. Sabaha daha iyi hissedeceksin."

Yine de sabahın ne getireceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Küfretti ama hapı suyla yıkadıktan sonra yatağa girdi. Yorganı üzerine çekti ve ışığı kapattı, ancak içindeki acı karanlıkta sönmüyordu.

Onun yüzünden çok şey kaybetmişti.

Aralarında mesafe olması gerektiğinden kapıyı kapattı ve büyüdüğü evde dolaşmaya başladı. Annesinin sevdiği antikalar eskimiş ve yıpranmış görünüyordu, soluk duvarlar yaşlılıktan solmuştu, annesinin topladığı mavi-beyaz tabaklar eski modaydı ama yemek odasındaki büfede hâlâ şık duruyordu.

Annesi detaylara çok önem verirdi ve tertemiz bir evi vardı.

Kızıyla daha fazla ilişki kurmamış olması çok kötü.

Uyuyamayacak kadar huzursuz olan Anna bir fincan çay yaptı, sonra içine bir topak viski döktü, ateşi yaktı ve televizyonu açtı. Özel bir haber bülteni yayınlanıyordu.

"Polis, Graveyard Falls'ta cesedi bulunan genç kadının TCAT ğrencisi Gwyneth Toyton olduğunu tespit etti. FBI ajanı Cal Coulter, şerif Yardımcısı Ian Kimball'a soruştırmada yardımcı olması için getirildi, ancak polis şu anda herhangi bir ayrıntı veya herhangi bir şüphelileri olup olmadığını açıklamadı. Kadınlara dikkatli olmaları ve katil yakalanana kadar çiftler halinde seyahat etmeleri çağrısında bulunuluyor."

Zaman onu otuz yıl geriye götürürken Anna'nın elleri titredi. Lise son sınıftayken Mezarlık şelalesi'nde ölen genç kadınların yüzleri, tıpkı yıllardır kâbuslarını doldurdukları gibi Anna'nın peşini bırakmıyordu.

İskelet yüzler, geniş, beyaz, boş göz çukurları olan kızlar, onların tiz yardım çığlıkları zihninde bumerang gibi dönüyordu. Ailelerin aşağılık suçlamaları, Graveyard Falls sakinlerinin suçlayıcı bakışları, babasının küçümseyen, lanetleyen sesi, annesi... hepsinden kaçmak için ayrılması.

Bu senin hatandı, Anna. Senin hatan... senin hatan... senin hatan

. . . Bilmen gerekirdi ama onu sevdin. Yaptığı şeye karşı krdn. Onun bir canavar olduğunu.

Genç kızların hayatını çalan içindeki canavara.

Mide bulantısı onu ele geçirdi.

Biliyor muydu? Yoksa Johnny'yi o kadar çok seviyordu ki, onun seksi gülümsemesinin ardını göremiyor muydu?

Güvende olduğundan emin olmak için kızı Josie'nin numarasını telefonuna tuşladı. Josie şimdi neredeydi? Bir araştırma devi üzerinde çalışmak için kütüphaneye gideceğini söylemişti ama Anna, Josie'nin sadece evden çıkmak istediğini hissediyordu.

Onu nasıl suçlayabilirdi ki? Babası Josie'yi zar zor kabullenmişti.

Sonunda Josie telefonu açtı. "Selam anne." "Neredesin tatlım?"

"Hâ!â araştırmam üzerinde çalışıyorum. Yakında orada olacağım. Beklemeyin."

Anna onu bir katilin serbest olduğu konusunda uyardı, sonra aramayı sonlandırırken gözlerini kapattı, endişe her kemiğini delik deşik ediyordu.

Vücudunu.

Bu oldu neredeyse gibi ve geçmiş oldu
tekrarlayan kendisi. Mesela cinayetler yeniden
başlıyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Şerif Buckley yumruğuyla başının yan tarafına vurdu ve uyku hapını köşedeki bitkiye tükürdü.

Lanet beyin tümörü aklını başından alıyordu. Ve o kız Felicity . . . onu görmeye gelmiş ve ona yıllar önce yaptıklarını hatırlatmıştı.

Daha da kötüsü, Anna şimdi evdeydi ve evde bulunarak onun kafasını karıştırıyordu. Onun Graveyard Falls'tan ayrılmasına asla izin vermemeliydi.

Ama onu korumak için göndermek zorunda kalmıştı.

Tıpkı o lanet Johnny Pike'ı hapse göndermek zorunda kaldığı gibi. Tanrı adına, o çocuğun ne kadar hasta bir orospu çocuğu olduğunu kanıtlayacak resimlere ve kanıtlara sahipti.

Ve ortaya çıkan diğer kız - kollarında ağlamış ve Johnny'nin ona yaptığı her şeyi anlatmıştı.

Değerli Anna'sını o korkunç kaderden kurtarmak zorundaydı.

Radyoyu açtı ve bir haber spikerinin konuştuğunu duydu. "Johnny Pike'ın şartlı tahliye duruşmasına bir haftadan az bir süre kala, her iki taraftan da mektuplar yağıyor; bazıları Pike'ın şartlı tahliyesinin reddedilmesini savunurken, diğerleri aradan bu kadar zaman geçtikten sonra polisin duruşmada sunulan kanıtları gözden geçirmesi gerektiğine inanıyor.

"Karindeşen Thorn kurbanlarının anıldığı gün bir kadının öldürülmüş olması da iki vakanın bağlantılı olabileceğine dair şüpheleri artırdı. Polis MO'nun detaylarını açıklamadı, ancak bazı spekülasyonlar Pike'ın bir cinayete kurban gitmiş olabileceği yönünde.

taklitçi. Hatta bazıları Pike'ın masum olduğunu ve katilin tutuklandıktan sonra yakalanmamak için başka bir bölgeye taşınmış olabileceğini öne sürdü. Ve şimdi geri dönmüş olmasından korkuyorlar.

"Soruşturma devam ediyor, ancak Graveyard Falls kasabası katil yakalanana kadar bir daha rahat uyuyamayacak. Bu hafta Graveyard Falls'ta bir ceset bulundu. Bir tane daha olacak mı?"

Buckley radyoyu kapattı ve kışlık paltosunu aldı. O düşüşleri bizzat izleyecek ve hiçbir psikopatın başka bir kızı oraya götürüp ölüme terk etmediğinden emin olacaktı.

Ve eğer bu kişi Pike'ın suçluluğuna şüphe düşürerek serbest kalmasına yardım etmek isteyen biri olsaydı, o pislği bulur ve tıpkı Pike'ı hapsedtiği gibi onu da hapsederdi.

O zamanlar yapması gerekeni yapmıştı ve mecbur kalırsa yine yapardı. Çizgiyi aşmış olması umurunda değildi.

Katil ona gelinlik mi giydirmiş?

Mona iki parmağıyla şakağına masaj yaparak Cal'ın söylediklerini düşündü. "Ölüm nedeni neydi?"

"Boğulmuş," dedi Cal. "Ve boynunda bir jartiyerle bırakılmış. Kadınların düğünlerinde giydikleri mavi türden."

Mona kendi töreninde taktığı jartiyeri hayal etti ve Brent'in jartiyeri Mona'nın bacağından çıkarırken başka neleri çıkaracağına dair yaptığı espriyi hatırladı. Jartiyeri bekâr erkeklere doğru fırlattığında Cal onu yakalamıştı.

Bakışları onunkilerle buluştu ve onun da o anı hatırladığını fark etti.

Ama bunu çabucak geçiştirdi. Cal, "Kızın annesi ve arkadaşına göre, Gwyneth'in herhangi bir düşmanı ya da eski erkek arkadaşı yokmuş," dedi. "Bu da katilin onu rastgele seçtiğini gösteriyor."

"Ya da birinin onu takip ettiğini," diye araya girdi Mona. "Onunla ilgilediğini bile bilmediği biri."

"Bu mümkün. Derslerinden birinde olabilir, bir profesör olabilir, bakkaldaki ya da internetteki adam olabilir..."

"Bu onu yakalamayı daha da zorlaştırıyor, değil mi?" Mona sordu.

"Evet, ama bu yapmayacağımız anlamına gelmez." Cal bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Elbise konusunu araştırıyoruz - belki nereden geldiğini bulursak, kimin satın aldığını da bulabiliriz."

"Bu mantıklı," dedi Mona. "Olay yerinde olağandışı bir şey var mıydı? Kurban poz vermiş miydi?"

Cal başını salladı. "Dudaklarını kırmızı rujla boyamış ama sanki onunla alay ediyormuş gibi garip bir şekilde sürmüş. Rujun rengini ve nereden almış olabileceğini de test ediyoruz." Mutfakta volta attı, büfenin üzerindeki Brent ve kendisinin fotoğrafına baktı, sonra başını ona doğru çevirdi. Tam olarak tanımlayamadığı bir duygu gözlerini karartmıştı.

"Ayrıca Thorn Ripper'ın yaptığı gibi onu Mezarlık Şelalesi'nin kenarında bıraktı. Hikayeden etkilenen bir sapık, hatta Pike'ın hayranı olabileceğini düşünüyorum. Onun gibi efsanevi olmak istiyor."

Mona alt dudağını sıktı. "Bu belli bir patoloji anlamına gelir."

"Biliyorum." Cal'ın sesi bir desibel düştü. "Ve eğer Pike'ın suçlarını kopyalarsa, o zaman iki cinayet daha olacak."

Mona'nın omurgasına bir ürperti yayıldı. "Bir taklitçi öneriyorsun. Ama bu sefer yöntem biraz farklı, değil mi?"

Cal başını salladı. "Benzerlikler ve farklılıklar var. Yer ve güller her iki MO'nun da bir parçası, saç da öyle. Ama gelinlik ve jartiyer yeni."

Mona kendini katilin yerine koymaya çalıştı. "Bu cinayet sebebi olabilir. Bu katil daha yaşlı. Liseliler, balo kızları, o aşamayı geçmiş. Bir eş istiyor ya da yakın zamanda bir eş kaybetti."

"Belki de dullara bakmalıyız?" "Fena fikir değil."

Cal başını salladı. "Şüpheli Gwyneth'e kafayı takıyor ve Gwyneth planına uymayınca da onu boğuyor." Cal konuşurken adımlarını hızlandırdı. "Sonra cesetten kurtulması gerekiyor, bu yüzden onu şelaleye taşıyor ve bir süre kimsenin cesedini bulamayacağını umarak bırakıyor."

Böylece izini kaybettirmek için zamanı olacak. Bir mazeret yaratır. Kanıtları evine ya da onu atmadan önce öldürdüğü yere gömecek."

"Ve dikkat çekmek için Thorn Ripper'a benzetiyor. Belki de bunu Pike'ı bir şekilde yüceltmek için yapıyordur."

Mona şarabından bir yudum aldı, adamın zavallı kadının cesedini karda sürükleyip dışarıda bıraktığını hayal ederken nabızı hızla atıyordu. "Ya da kasabaya o cinayetleri ve Pike'ın şartlı tahliye edilmemesi gerektiğini hatırlatmak için Thorn Ripper'ı taklit ediyor olabilir."

Cal onun önerisini düşünürken bir kalp atışı kadar sessizlik oldu. "Bu adam hakkında bana başka ne söyleyebilirsin?" Cal sordu. "Kimi aramalıyız?"

Mona parmağını bardağının sapında gezdirdi. "Onun yalnız biri olduğunu, özgüven eksikliği yaşadığını söyleyebilirim. Çocukken tacize uğramış olabilir. Ve umutsuzca sevgi istiyor." Endişe göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Bunu o kadar çok istiyor ki, elde edemezse öldürecek."

Cal, Mona'nın gözlemlerini yemek yerken ve bulaşıkları temizlerken zihninde tekrar tekrar yuvarladı.

Mona kanepeye uzanıp ona belli belirsiz bir gülümseme sunarken, iyi geceler demesi gerektiğini düşündü. Ama bir katil ortalıkta dolaşırken onu yalnız bırakmaya gönlü elvermedi. Onu kendine doğru çekmek ve ona olan ihtiyacı geçene kadar ona sarılmak istiyordu.

Yine de onu tutmak çok cazip olurdu. Daha fazlasını istemesine neden olur, ona dokunmadan gitmesini imkânsız hale getirirdi. Onu öpmeden. Onu istediğini itiraf etmeden.

"Katil kadından bir şey aldı mı?" Mona onun aklını tekrar davaya çekerek sordu. "Mesela evinden bir fotoğraf, bir

Bir mücevher parçası ya da ... yine, saçını kesmesinin nedeni bu olabilir mi? Onu hatırlayacağı bir şey olsun diye."

Ve cinayeti yeniden yaşamak. "Bilmiyorum. Eksik bir şey olup olmadığını annesine soracağım." Bir elini çenesine götürdü. "Bu adam seilmek için bu kadar çaresizse ve bu kadın işe yaramadıysa, sence aramaya devam eder mi?"

Mona iç çekti. "Umarım yanılıyordumdur ama evet."

Cal hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses mırıldandı. "Ve eğer işe yaramazsa, öldürmenin tadını aldı ve tekrar öldürecek."

"Bir seri katil genellikle bu şekilde doğar," dedi Mona. "Ama şimdi öldürmeye başlaması için bir tetikleyici olmalı. Son zamanlarda hayatında bir şeyler değişti. Onu harekete geçiren büyük bir olay."

"Yakın zamanda bir kız arkadaşı tarafından azarlandığı gibi mi?"

"Evet. Belki nişanlısı nişanı bozdu ya da karısı onu terk etti ya da ailesinden birini kaybetti ..."

Bakışları Cal'ın kilerle buluştu. O anda Brent'i düşünüp düşünmediğini merak etti. Bu düşünce gerçekliği geri getirdi.

Mona arkadaşını sevmiştir, onu değil.

Birasını boşalttı ve şişeyi masanın üzerine koydu. "Gidip biraz uyumana izin vermeliyim."

Gözlerinde temkinli bir bakış belirdi ve adam önceki telefon konuşmasını hatırladı. "Tabii arayanın bir şeyler deneyebileceğini düşünmüyorsan ve kalmamı istiyorsan o başka." Tanrı yardımcısı olsun, kalmak istiyordu. Deli bir adamın Mona'ya zarar verebileceği düşüncesi içini korkuyla doldurdu.

"Silahım var Cal. Korkmuyorum," dedi Mona, sesi güçlüydü. "Ama şehirdeyken uyuyacak bir yere ihtiyacın olursa, burada kalabilirsin." Tereddüt etti. "Brent de bunu isterdi."

Onun arkadaşının adını söylediğini duyunca ellerini yumruk yaptı. Ona yakın olarak kendine eziyet etmekle aptallık ediyordu.

"Teşekkürler." Aralarında biraz mesafe olması gerektiğinden ayağa kalktı ve omuzlarını dikleştirdi. "Ama nehirde bir kulübe kiraladım."

"Oh."

Sesindeki hayal kırıklığı mıydı, yoksa onun kendisini istemesini istediği için mi hayal etmişti?

"Dava hakkındaki görüşlerin için teşekkürler, Mona." Ceketini aldı ve fuayeye doğru yöneldi.

"Cal, bekle."

Cal kapının yanında durakladı, bir eli kapı kolundaydı.

Mona aceleyle ona doğru koştu. "Neredeyse unutuyordum. Brent'in madalyasını almanı istedim," dedi usulca.

O günün anısı Cal'ın m i d e s i n e inen b i r yumruk gibiydi, Brent'in yaptığı yanlışları hatırlatıyordu.

O madalyayı yakınında istemiyordu.

Ama Mona'ya kocasının sandığı gibi bir kahraman olmadığını açıklamadan bunu nasıl reddedebilirdi?

"Cal, Brent'i özlediğini biliyorum ve seni üzmemek istemem," dedi Mona, Cal'in gözlerindeki acıdan etkilenerek. "Ama Brent'in o madalyaya sahip olmanı isteyeceğini biliyorum."

"Bundan pek emin değilim."

Mona onun elini kendi elinin içine aldı ve sıktı. "Neden böyle söyledin ki? Sen onun en iyi arkadaşıydın."

"Ben ... o gün genç bir adam öldü, Mona. Bu kutlamak istediğim bir şey değil."

"Özür dilerim. Brent bana o kısmı anlatmadı."

"Evet, o bir çocuktu."

Derin bir nefes aldı. Mona, "Bu bir trajediydi ama onun ölümü senin hatan değildi," dedi.

Cal daha fazlasını söylemek istercesine derin bir nefes aldı ama madalyayı alıp cebine sıkıştırdı.

Mona onun elini sıktı. Tanrım, ona sarılmak istiyordu. "Üzgünüm, Cal. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Karanlık bakışları onun üzerinde geziniyor, umutsuzluk, öfke ve bir düzine başka duygu derinliklerde titreşiyordu. Brent her zaman Cal'in ona ihtiyacı olduğunu, onu kanatları altına almasaydı Cal'in yıllar önce kaybolmuş olabileceğini iddia ederdi.

Küçükken Cal, Brent'ten daha küçüktü ve son koruyucu babalarının kötü muamelesinin yükünü çekmişti. Brent, Cal için yarım düzine kez araya girdiğini ve dayak yediğini itiraf etti. Cal'in hayatta kalamayacağından korkmuştu.

Elbette, onlu yaşlarının sonlarında Cal'ın boyu uzamış ve Brent'ten beş santim daha uzun olmuştu. Ayrıca daha geniş omuzları, hareket ettiğinde esneyen kasları ve çoğu suçluyu izinde durduran sert bir bakış geliştirmişti.

"Sadece bu davaya odaklanmam gerekiyor." Cal kapıyı açtı ve sert rüzgâr içerideki ölü yaprakları savurdu. "Eğer bu şüpheli hakkında haklıysan, tekrar öldürmeden önce onu durdurmalıyım."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Cal, cipine tırmanırken şiddetli kış rüzgârıyla mücadele etti. Yukarıdaki kara bulutlar onun ruh halini yansıtıyordu.

Böyle bir gecede Mona'yı terk etmekten nefret ediyordu, özellikle de birinin arayıp evliliği hakkında imalarda bulunduğunu bilerek. Brent hakkındaki gerçeği ortaya çıkarabilecek ve dünyasını yıkabilecek biri.

Daha da kötüsü, Graveyard Falls'ta bir katil vardı ve başka bir kurbanın peşinde olabilirdi.

Sinirleri gergindi, laboratuvarı ararken Mona'nın evini ve mülkünü inceledi.

Peyton cevapladı.

"Güvenlik kamerasında bir şey bulabildiniz mi?" Cal sordu.

"Maalesef bulamadım."

"Peki ya biyolojik kanıtlar ya da kurbanın DNA'sı?"

"Aslında Dr. Wheeland cesetten topladığı gevşek kahverengi bir saç teli gönderdi. Kısa bir saçtı, kurbanı ait değildi," dedi Peyton. "DNA testi yapacağız ama bu zaman alacak. Ve eğer sistemde yoksa, karşılaştırmak için birine ihtiyacımız olacak."

"Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

"Tırnaklarının altındaki parçacıklar eski bir battaniye ya da paltoya ait yün lifleriydi. Jartiyer bir düzine. Bu marka tüm indirim mağazalarında, gelinlikçilerde, parti mağazalarında ve internette satılıyor."

Samanlıkta iğne aramak gibi. "Elbise ne olacak?"

"Bu daha ilginç," dedi Peyton.

Mona'nın silueti tül perdelerin arasından göründü ve Cal onun mutfağa girişini izledi. Ona karartma perdeleri ya da panjurlar almasını söylemesi gerekiyordu.

"Elbise bir mağazadan ya da internetten satın alınmadı."

Cal arabayı ısıtmak için motoru çalıştırdı. "O zaman nereden satın alındı?"

"Değildi. Elbise ev yapımıydı."

"Ev yapımı mı?" Evin ışıkları söndü ve Mona'nın yatmaya gittiğini fark etti. İçeri geri dönüp bu gece onu koruma dürtüsü içini parçaladı.

"Evet. Kumaşın nereden geldiğini bulmaya çalışacağım. Elbisenin üzerindeki boncuklar alışılmadık, eski, bu yüzden yardımcı olabilir."

Cal'ın akıllı karıştı. "Yani bu katil her kimse ya dikiş dikiyor ya da diken birini tanıyor."

"Bu da bir olasılık. Ya da elbise aile içinde elden ele dolaşmış olabilir," diye belirtti Peyton. "Dantel sanki bir süre dolapta bekletilmiş gibi sararmış."

Bir aile yadigârı işleri zorlaştırabilirdi. Malzemelerin nereden alınmış olabileceğini takip etmenin bir yolu yoktu. "Pekâlâ. Ama her ihtimale karşı, bölgedeki terzileri, gelinlik dükkanlarını ve tadilat konusunda uzmanlaşmış işletmeleri araştırın."

"Hallediyorum."

"Ayrıca Craigslist'e, garaj ve emlak satışlarına, antika evlerine ve kişisel ilanlara bakın. Belki Graveyard Falls'tan biri yakın zamanda bu elbiseyi almış ya da satmış olabilir ve biz de bir isim bulabiliriz."

O zaman bu piçi enseleyebilirler.

Uyuyamayan Mona yıllığı tekrar taradı. Ölen kızların resimlerini buldu - Tiffany, Candy ve Brittany.

Birlikte çekilmiş fotoğraflarının sayısına bakılırsa, ayrılmaz bir ikili olmuşlardı. Hepsi amigo kız. Hepsi mezuniyet balosunda. Hepsi balo planlama komitesindeydi.

Gözüne dördüncü bir kız takıldı ve Mona onun yüzünü ayırt etmeye çalıştı. Tanıdık geliyordu.

Tek tek fotoğraflara geri döndü ve onu buldu. Felicity Hacker.

Nefesi kesildi. Felicity diğer üç kızla birlikte birkaç karede yer almıştı. Mezuniyet balosu komitesinde gönüllü olarak çalışmış ve mezuniyet balosu araçlarından birinin süslenmesine yardım etmişti.

Ayrıca amigo kız takımında yedek olarak yer alıyordu ancak bu görevi bırakmak zorunda kaldı.

Hmm. Kızlara yakın mıydı, yoksa hamile olduğu için mi dışlanmıştı? Gruptan dışlanmaya içerlemiş miydi? Ve eğer hamileydiyse, bebeğin babası kimdi?

Felicity anma töreninde şerifle konuşurken üzgündü. Karindeşen Thorn hakkında bir şeyler biliyor muydu?

Mona'nın orijinal dava dosyalarına erişimi yoktu ama Cal'a soracaktı. Çünkü Felicity kesinlikle bir şeyler saklıyordu.

Ev çürük yumurta gibi kokuyordu. Ve çamaşır suyu.

Constance evdeki kafataslarını ve ölü hayvanları görünce ürperdi. Will onları korudu. Onlarla konuştu. Sanki onları tanıyormuş gibi her birini ismiyle çağırdı.

Bulaşıkları yıkamasını izlemek için arkasına geçti ve kadın mide bulantısıyla savaştı.

Zaten iki kez başarısız olmuş ve cezalandırılmıştı. Şimdi kızartma tavasını tekrar fırçalaması gerekiyordu. Bu evde bulaşık makinesi yok. Bardakları kurulaması ve gümüşleri parlayana kadar cilalaması gerekiyordu.

Yumurta salatası ve haşlanmış yumurta severdi. Doğru yapmak zorundaydı. Yumurtaları zamanlayıcıya göre haşlayın. Yumurtayı parçalamadan soyun. O

pürüzsüz ve annesinin yaptığı gibi güzel görünecek şekilde şekillendirilmesini severdi.

Delinin tekiydi.

Annesinin söylediği gibi turşuları dikkatlice küçük parçalara ayırırken gözyaşları gözlerini bulanıklaştırdı. Bileklerindeki ipler mutfakta çalışmasına yetecek kadar gevşetilmişti.

Salata malzemelerini doğramak için kullandığı bıçakla onları kesmeyi düşündü ama bıçak yeterince keskin değildi.

Ellerini serbest bıraksa bile, ayak bileğini kalın bir zincirle yere bağlamıştı, böylece yürüdükçe tahtaya çarparak tıngırdıyordu ve kaçmak için kapıya ulaşmasına yetecek kadar uzun değildi.

Umutsuzluk içinde kabarıyor, onu dizlerinin üstüne çökmekle tehdit ediyordu. Bütün gün kurtulmaya çalışmış ama sadece derisini ovup kendini yıpratmayı başarmıştı.

Annesiyle birlikte ateşe doğru ilerledi ve viskisini yudumladı.

Sonra annesine doğru eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Constance'ın eli öylesine titriyordu ki bıçağı düşürdü ve tabağı yere çarptı. Bardak kırıldı ve yumurta, mayonez ve tatlı turşu, yıllar önce atılmış olması gereken eski bir örgü canavar olan mutfak halısına sıçradı.

Will ocaktaki tüneğinden fırladı. "Evet anne, ortalığı çok dağıttı." Ona doğru tepindi ve anne içgüdüsel olarak korktu.

"Temizleyeceğim. Daha iyisini yapabilirim."

"Annem senin de diğer küçük yalancılar gibi, olmadığın b i r i gibi davrandığını söylüyor."

Adam ellerini kızın boynuna doladığında kız çığlık attı.

Gençti, önünde koca bir hayat vardı. Okulunu bitirmek, bir iş bulmak istiyordu. Bir aile kurmak.

"Lütfen yapma," diye yalvardı.

Ama gözlerinde soğuk bir öfke parladı ve onu yere atıp dudaklarını ayırmaya zorladı, sonra da dikenli bir gül sapını ağzına soktu. "Şşş, şimdi ısır tatlım. Rahatsız etmek istemeyiz

Anne."

Diline dikenler batarken ve boğazına kan dolduğunda öğürdü.

Annesinin Constance için diktiği gelinliğin düğmelerini dikkatle ilikledi, Constance'ın güzel çığlığı hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

Jartiyeri kızın boynuna geçirdi, sonra da madalyonunu çıkardı.

Annemin üzerinde çok güzel dururdu.

Constance ile birlikte çektiydikleri fotoğraf masanın üzerinde durmuş, çerçevelenmeyi bekliyordu. Gerçi çerçeveye girmeyecekti.

Bunu Gelin Kitabı'na koymuştu, annesinin tören fotoğraflarını sergilemesi için yaptığı hatıra defterine. Ön tarafına kalp şeklinde dantel yapıştırmıştı, böylece ortasına düğün fotoğrafını yerleştirebilecekti.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Anne, üzgünüm, o doğru değildi."

"Ben de üzgünüm oğlum. Buraya gel." Ona oturmasını işaret etti. dizlerinin üzerine çöktü ve başını onun kucağına koydu. Kadın onun saçlarını nazikçe okşadı, sesi yatıştırıcı bir mırıltı gibiydi.

"Onu şelaleye götürmeliyim," dedi, kelimeler boğazında düğümlenerek. "Ama önce bana küçük yalancılarla ilgili hikâyeyi anlat."

Annesi ona Thorn Ripper'ı ve onun şelaleye çektiği kızları tanıdığını ilk kez a n l a t t ı ğ ı n d a n beri bu hikâyeye bayılıyordu.

Cici kızlar gibi davranan ama aslında fahişe olan güzel kızlar. Hepsi de sevgililerinden balo davetiyesi olarak bir gül almayı bekliyordu.

Ama hiçbirisi buna layık değildi. Ölmek zorunda olmalarının sebebi buydu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Carol Little bu küçük kasabadan nefret ediyordu. Falls Inn'in dışında, rüzgâr pencereleri dövüyor ve buz sarkıtları tente boyunca keskin bıçaklar gibi sallanıyordu.

Yüzünü buruşturarak bölgeyle ilgili tüm makaleleri gözden geçirdi.

Mezarlık Şelalesi ismi ona ürperti veriyor ve bir zamanlar sellerin mezarları yerinden söktüğü New Orleans'ta büyüdüğünü hatırlatıyordu. Timsahların bataklıklara üşüştüğü, bulanık suda gizli yırtıcılar olarak yüzerken gıcırdayan dişlerinin sesi ürkütücü sessizlikte yankılanıyordu.

Katrina vurduğunda şehirdeydi ve öyle dehşetler görmüştü ki, bunları zihninden asla silemeyecekti.

Daha sonra, erkek arkadaşından kötü bir şekilde ayrılmış, bu yüzden Knoxville'e gitmiş, gazetede bir iş bulmuş ve insanlarla ilgili hafif yazılar yazmaya başlamış olsa da, ürkütücü olana olan eğilimi sonunda onu suç hikayeleri üzerinde çalışmak için bir şans istemeye itmişti.

Belki de küçükken kendi babası bir timsah tarafından çiğnendiği içindi. Olayın olduğu gün babası onu balık tutmaya götürmüştü ama kızının sudan, özellikle de timsahlardan korktuğunu biliyordu. Yine de saf kötüydü.

Timsahlara ne kadar yaklaşabileceğini görmek ve onlarla alay etmek, sonra da kız ağladığında gülmek hoşuna gidiyordu. Ama o gün kazanamamıştı. Şişesini yanına almış ve balık tutarken höpürdeterek içmişti.

ayağa kalktı, ayağı kayıp düştü ve ... Ürperdi, kanın hatırası o kadar canlıydı ki midesi sanki dünmüş gibi sıkıştı.

Şimdi burada, ölümden nasibini almış başka bir kasabadaydı.

Ödevini yapmış, şelalenin ve dağın fotoğraflarını çekmişti ama suyun güneş ışığında aldığı kızıl rengi henüz görmemişti. Kan rengini.

Su muhtemelen ülkenin bu bölgesine özgü bir tür parçacık ya da bitkiden dolayı hep bu şekilde görünüyordu ama küçük kasaba efsanelerinin nasıl kök saldıgını ve zamanla nasıl süslendiğini anlıyordu.

Şelalenin yüksekliği onu hayrete düşürmüştü. Ziyaret ettiğinde, dağın tepesinde durduğunu ve sırtın üzerinden pürüzlü kayalara ve akıntılara atıldığını hayal etmişti.

Cinayetlerle ilgili eski bir hikâyeye tıkladı ve ayrıntıları gözden geçirdi. Johnny Pike adında bir adam korkunç suçlardan tutuklanmış ve ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştı. Onunla bir görüşme talep etmişti ama adam bu talebi reddetmişti.

Onunla konuşmak için ne isteyeceğini bulması gerekiyordu. Sigara mı? Para mı? Bir tür özel ayrıcalık mı?

Kurbanların isimlerini not aldı ve hazır buradayken aile üyeleriyle görüşmeye karar verdi. Birçoğu anma töreninde ondan kaçmıştı. Şerif Yardımcısı Kimball'ın telefon numarasını tuşladı ama telesekreter çıktı.

Daha önce konuştuklarında Gwyneth Toyton'ın cinayeti hakkında ona sadece asgari düzeyde bilgi vermesinden ve Ajan Coulter'ın onunla konuşmayı reddetmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramış bir halde ceketini, eldivenlerini ve çantasını kaptığı gibi dışarı fırladı.

Blues and Brews sokağın hemen karşısındaydı. Barlar yerel halkla kaynaşmak için harika yerlerdi.

Açık mikrofon gecesiydi, bu yüzden içeri girdi, bir bar taburesine oturdu ve uyum sağlamayı umarak bir bira sipariş etti. Sarhoş yerlilerin dudakları genellikle gevşek olurdu.

Gevşek dudaklar şu anda tam da ihtiyacı olan şeydi. Gwyneth ve onun nasıl öldüğü hakkında daha fazla şey bilen birine.

Cal parmağını madalyanın kenarlarında gezdirdi, Brent'in madalyayı aldığı güne dair anıları hâlâ tazeydi ve öfkesi hâlâ zonkluyordu.

"Bunu gerçekten kabul etmen gerektiğini düşünüyor musun?" diye sordu Brent.

Brent omuz silkti. "Neden olmasın? Bu gece büyük bir baskın yaptık. Sokaklardan topladığımız onca uyuşturucuyu bir düşün. Kurtardığımız tüm çocukları."

"Peki ya kurtaramadığımız?" Cal acısı taze bir şekilde sordu. Milo'nun genç yüzünü hâlâ görebiliyordu. Bir çetenin tuzağına düşmekten kurtulmak için Brent'in On Dokuzlar hakkında bilgi toplamasına yardım etmeyi kabul etmişti. Ama çetenin lideri Milo'nun gizli görevde olduğunu anlamış ve onu başından vurmuştu.

On dört yaşındaki çocuğun hayatı saniyeler içinde sönmüş, beyin maddesi Cal'ın gömleğine sıçramıştı.

"Neye bulaştığını biliyordu," dedi Brent. "Ayrıca, çete onu zaten içeride sayıyordu. Gitmesine asla izin vermezlerdi."

"Onu korumamız gerekiyordu," diye karşı çıktı Cal. "O güvendi bize."

Brent'in gözleri sabırsızlıkla parladı. "Bak, Cal. Hayatım başkalarının pisliğini temizlemekle, Milo gibi çocuklarla ilgilenmekle geçti. Senin gibi çocuklara. Hepsini kurtaramayız."

Telefon Cal'ı anılarından ve Brent'in duygusuz sözlerinden uzaklaştırdı. Milo'yu kurtarmalıydılar.

Bu kadar genç ölmeyi hak etmemişti.

Mona bilgisayarını açtı ve internette Pike'ın şartlı tahliyesini sağlamaya çalışan bir avukatla ilgili haberlere göz gezdirdi.

Tutuklamayı Şerif Buckley yapmıştı, ancak birkaç genç Buckley'nin kızı Anna'nın Johnny ile çıktığını iddia etti ve May

Willis, Buckley'nin Pike'a kin beslediğini düşündüğünü söyledi.

Diğerleri Şerif Buckley'i bir seri katili hapse attığı için kahraman ilan etti. Johnny Pike'ı hapse atmış olsaydı, mahkûmiyet kararının bozulmasını istemezdi. Ama kızları Pike öldürmediyse, kim öldürmüştü? Tutuklandıktan sonra cinayetler durmuştu.

May Willis artık sorgulayacak durumda değildi. Vefat etmişti.

Mona, Pike'ın tutuklanmasıyla ilgili asıl hikâyeyi aradı ve bir lastikçi gibi geri dönemedi. Şerif, Pike'ın yatağının altında ölü kızların fotoğraflarının olduğu bir kutu bulmuştu.

Bir başka genç kız da Pike'ın kendisine saldırdığını ancak kaçtığını iddia etmişti. Şerif, genç kızın kimliğinin açıklanmasını istemediğini ve adını gizli tuttuğunu belirtti.

Haberi yapan muhabir şerifin kızıyla da röportaj yapmaya çalışmış, ancak şerif çirkin basın ve söylentilerden kaçınmak için onu göndermişti.

Anna, Pike'ın kendisine saldırdığını iddia eden kız mıydı?

Başka bir makaleye göz attı ama cevabı hiçbir yerde bulamadı.

Gerçi Pike'ın ailesi hakkında küçük bir hikaye vardı. Görünüşe göre mahkumiyetten sonra şehri terk etmişler. Sonunda anne intihar etmiş ve babanın soyadını değiştirdiğine dair spekülasyonlar vardı.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve son cinayeti düşündü. Eğer Gwyneth'in katili bir gelin istiyorsa, yaşının muhtemelen yirmili ya da kırklı yaşlarda olduğu anlaşılıyordu.

Seri katiller için tipik bir yaş.

Carol bir yabancıyla yatağa girmemesi gerektiğini biliyordu, özellikle de bir hikâye için ama Şerif Yardımcısı Kimball seksi ve gizemliydi ve Graveyard Falls'taki son cinayet davası üzerinde çalışıyordu.

Şimdiye kadar Blues and Brews'daki diğer müşterilerden hiçbiri herhangi bir bilgi vermemişti. Ve gazetede sıradan biri olmaktan bıkip usanmıştı. Babası bir keresinde ona asla bir şey olamayacağını söylemişti ve onun yanıldığını kanıtlamaya kararlıydı. Ölmüş olsa ve bunu asla bilemeyecek olsa bile.

Cinayetle ilgili çeşitli senaryolar ortaya atılmıştı. Muhtemelen hoşnutsuz bir erkek arkadaşı onu öldürdü. Ya da kıskanç bir kız arkadaş? Davanın ayrıntılarını bilmiyorsanız ikisi de makuldü. Carol biliyordu ama Şerif Yardımcısı Kimball'ın daha fazlasını söyleyebileceğini umuyordu. Üzerinde çalışabileceği bir bakış açısı.

Önündeki masaya bir bira koyarken, "Yorgun görünüyorsun," dedi.

Seksi sarışın kaşlarını ona doğru kaldırdı, bakışları onu günahkâr stilettolarından bacaklarını sergileyen kısa eteğine, ipek bluzunun onu bir sürtük gibi göstermeden bir erkeğin ilgisini çekecek kadar dekoltesini ortaya çıkaran kıvrımına kadar taradı.

Sonra tanıdık geldi. "Siz şu telefonda konuştuğum muhabirsiniz."

Carol en seksi, en baştan çıkarıcı gülümsemesini üzerine yapıştırdı. "Evet.

Bana söyleyeceğin yeni bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Görevde değilim."

Polislerin hiçbir zaman görevde olmadığını düşünüyordu, özellikle de bir katil serbestken, ama fikrini geri çekti.

Siyah Stetson giymiş bir kovboy sahneye çıktı ve gitarını tıngırdattı. "Yazdığım 'Backyard Blues' adlı yeni bir şarkıyı söylemek istiyorum."

O türküyeye başladı ve Carol müzik etraflarında akıp giderken havadan sudan konuşmaya başladı.

"Ne zamandan beri vekilsiniz?"

Omuzlarını devirdi ve birasını yudumladı. "Birkaç ay."

Adamın bir federalin cinayet soruşturmasını yürütmek üzere şehirde olduğundan bahsetmediğini fark etti.

Bir sürahi sipariş ettiler, ardından son set çalarken bir saat boyunca sohbet ettiler, içkiler ve yumuşak müzik etraflarında baştan çıkarıcı bir büyü örüyordu. Gösteri sona erdiğinde, aralarındaki sıcaklığın kaynadığını hissedebiliyordu.

"Evime geri dön," dedi şerif yardımcısı.

Carol uygun bir şekilde ahlaklı görünmek için yeterince uzun süre tereddüt etti, sonra gülümsedi. "Pekâlâ, Şerif Yardımcısı."

İri gövdesini yukarı kaldırdı, hesabı ödemek için masaya biraz para attı ve elini kadının sırtına koydu. "Bana lan de."

"Pekala, lan."

"Benim evime gidelim. Sokağın hemen aşağısında oturuyorum.

Yürüyebiliriz." "Pekâlâ," diye kabul etti Carol.

Kolunu kıza doladı ve oradan ayrıldılar, sonra caddeden aşağıya doğru yürüdü ve nehir kıyısındaki ormanın içinde yer alan küçük bir kulübeye giden uzun bir yola saptılar.

İçeri girdiklerinde ve kapıyı arkasından kapattığında, lan'ın bakışları kısa bir an için öyle bir yoğunlukla içine işledi ki, korku bedenini sarstı.

Sadece bir milletvekili olması, onun Güvenli.

Ama uçlarda yaşamayı seviyordu. Bu yüzden düğmelere uzandı tişörtünü çıkardı ve gevşetmeye başladı. Saniyeler sonra, onu yatak odasına doğru geri geri götürdü, kıyafetlerini yırttı ve ağzını onunkinin üzerinde birleştirip onu yatağa iterken kendi kıyafetlerini çıkardı.

Seks sıcak, vahşi, fiziksel ve tutkuluydu. Ve sertlik sınırındaydı.

İri elleri kızın üzerinde kayıyor, onu istediği şekilde konumlandırıyor, diziyile bacaklarını ayırıyor, işkencesi için onu sabit tutmak için ellerini başının üstünde tutuyordu.

Öpüşleri aceleci ve tahrik edici bir hal aldı, onun ihtiyaç iniltileri kendi iniltilerini tetikledi, ta ki kadın içine boşalması için ona yalvarana kadar.

Başını salladı, bir prezervatif kaptı ve taktı, sonra onu yüzüstü çevirdi ve kalçalarını kavradı. Adam bacaklarını ayırıp cinsel organını kalçalarının arasına sokarken haykırdı. Adam içine girdiğinde boğazından bir inilti koptu, sonra kalçalarını kaldırdı ve daha derine sokabilmek için ona açtı verdi. Sanki içinde parçalanıyormuş gibi hissediyordu, adam çok büyüktü.

Ama o bayıldı.

Kendini ellerine dayadı, adam içine doğru iterken aç sözlerinin tadını çıkardı, orgazm onu ele geçirirken haykırana kadar içeri ve dışarı pompaladı.

Zevk homurtularını, hareketleri daha hızlı ve daha yoğun bir şekilde takip etti, inerken ve salıverilmesi ondan dökülürken elleri göğüslerini okşadı.

Carol iç çekti, onun kollarına yuvarlanıp dinlenmeye hazırdı ama lan duramayacak kadar erkeksiydi. Sabahın erken saatlerinde yorgunluk ikisini de ele geçirene kadar gece boyunca defalarca seviştiler. Adam tam uykuya dalmak üzereyken, Carol onun yanına kıvrıldı.

"Birlikte olduğum tüm erkeklerden daha dayanıklısın."

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Stresli birkaç gün geçirdim."

Adam yarı uykulu ve sarhoştı, o da bu andan yararlandı. "O kızı kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

Adam başını sallayıp gözlerini kapatmadan önce ona şaşkın şaşkın baktı. "Hayır, ama boğazında bir gül sapı vardı."

Carol canlandı. "Bir gül sapı, hmm." Thorn Ripper davasındaki suç fotoğrafları gözünün önünden geçti. "Johnny Pike'ın kurbanlarına yaptığı tam olarak buydu."

"Evet, ama bu farklıydı." Esnedi. "Bu kadın gelinlik giymişti."

Düşünceleri hızla akıp gitmesine rağmen Carol sesini dengede tutmaya çalıştı. "Bu çok garip."

"Aslında garip olan bu değil." "Ne demek istiyorsun?"

"Nişanlı değildi."

Carol'ın kalbi küt küt atıyordu. İhtiyacı olan aç buydu. Olayı manşetlere taşıyacak detaylar.

Gwyneth'i bıraktığı şelalenin etrafındaki alanı inceledi.

O federal ajan etrafı araştırıyor, sorular soruyordu. Onu aramak için Moose's Coffee'ye bile gitmişti.

Neredeyse kapıda ona çarpacaktı ama fark edilmeden bir kabine girmeyi başardı. Sonra Fed'in ceset hakkında konuştuğunu duymuştu.

Daha dikkatli olmalıydı.

Ormanda kendisini izlemesi için birilerini görevlendirebilecekleri endişesiyle dikenliğin gölgelerini aradı. Ona doğru kanat çırpın kuşların sesi sessizlikte yankılanıyordu.

Ama şimdi kimseyi göremiyordu, bu yüzden Constance'ı nazikçe şelalenin dibine yatırdı, sonra başının altına yastık olarak dikkatlice bir taş yerleştirdi. Dantelli gelinliği düzeltti, ardından jartiyeri düzeltti, böylece fiyonk onun solgun, ince boynunun ortasına gelecekti.

Beyaz elbisesi, kardaki melek kanatları gibi etrafına yayılmıştı.

Keşke o olsaydı.

Gözyaşları yanaklarında kurumuştu ve keskin hava yüzünün etrafında dönerek alnındaki yeni kesilmiş saçlarından bir tutamı yakaladı. Nazikçe geriye doğru taradı.

O bir savaşçıydı. Ve bir ağlayıcıydı. Onu bırakması için yalvarırken döktüğü onca gözyaşı.

Ama iyi bir eş olamadıktan sonra bir erkek için ne değeri olabilirdi ki?

Porselen teni artık mavimsi bir renge bürünmüştü. Gözleri ölümle donmuştu.

Ellerini göğsünde kavuşturdu, sonra dudaklarını evlenmiş olsalardı taşıyacağı güller gibi güzel bir kırmızıya boyadı.

Isırdığı bir tanesi şimdi ağzından çıkmıştı, ürkütücü ve çirkindi, güzelliğiyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Huzur içinde yat," diye fısıldadı eğilip yanağından öperken. "Artık ağlamak ya da acı çekmek yok, Constance. Ölü kızlar ağlamaz."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cal sabah gazetesine öfkeyle baktı.

Carol Little'dan Mezarlık

Şelalelerinde Bir Gelin Katili

Küçük bir kasaba olan Graveyard Falls'taki yerel polis ve FBI Ajan Cal Coulter, cesedi şelalenin dibinde bulunan yirmi beş yaşındaki Gwyneth Toyton cinayetini henüz çözememiştir.

Kaynaklar, cesedin bulunduğu yerin yanı sıra, otuz yıl önceki meşhur Karındeşen Thorn vakasıyla da önemli bir benzerlik olduğunu ortaya koymuştur; kurban boğazında bir gül sapıyla bulunmuştur.

Kurban nişanlı olmamasına rağmen gelinlik giyyordu. Polis şu ana kadar Gelin Katili'nin cinayeti neden işlediğini tespit edemedi ancak cinayet çözülene kadar kadınların dikkatli olması çağrısında bulunuldu.

Olayla ilgili bilgisi olanların Graveyard Falls polis departmanını ya da FBI'ı aramaları gerekmektedir.

Cal bir küfür savurarak sandalyesinden fırladı. Kahretsin, o muhabir gül sapını ve gelinliği nasıl **öğrenmişti**? Daha da kötüsü, eğer bir seri katille uğraşıyorlarsa, Carol Little ona bir isim vererek egosunu beslemişti.

Cal, sorgulama amacıyla ve sahte itirafları ayıklamak için ayrıntıları kamuoyundan özellikle saklamıştı.

Gazeteyi kapıldığı gibi dışarı çıkıp cipine doğru yürüdü, motoru çalıştırdı ve dağın etrafından dolaşarak kasaba meydanına geldi, sonra da şerifin ofisine park etti. Sabahın erken saatlerinde trafik çok azdı, ancak Cocoa's *Café* kahvaltı kalabalığıyla doluydu ve bir okul otobüsü hızla geçiyordu.

Kâğıdı eline aldı ve aceleyle ofise girdi. Şerif Yardımcısı Kimball, bir kutu çöreğin durduğu yan tezgâhtan kendine bir fincan kahve dolduruyordu. Bulanık gözlerle Cal'a baktı.

Cal kapıyı çarptı ve şerif yardımcısı irkildi.

"Hey, dostum, bu kadar yüksek sesle konuşma." Şerif yardımcısı alnını ovuşturdu ve masa sandalyesine çöktü.

"Sorun nedir?" Cal'ın öfkesi, gözleri kan çanağına dönmüş polisi görünce daha da arttı. "Akşamdan kalma mısınız?"

"Evet, ille de bilmek istiyorsan, öyleyim," diye mırıldandı Şerif Yardımcısı Kimball. "Sana ne bundan?"

Cal kâğıdı Kimball'ın önündeki masanın üzerine itti. "Bunun hakkında bir şey biliyor musun?"

Kimball kahvesini höpürdetti, birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sonra makaleye odaklanır gibi oldu. Gözleri sıkıntıyla irileşti. "Kahretsin."

"Bu bilgiyi sen mi sızdırdın?" Cal öfkesini gizleme zahmetine g i r m e d e n sordu.

Şerif Yardımcısı Kimball'ın yüzünde panik çizgileri belirdi.

"Bilmiyorum. Demek istediğim

. . . belki."

Cal kâğıda dokunarak kadının adını gösterdi. "Carol Little adındaki bu kadını tanıyor musunuz?"

Kimball'ın yüzü kül rengi oldu. "Lanet olsun. Bana tuzak kurdu."

Cal aptalın yakasından tutup sarsmamak için sessizce ona kadar saydı. "Ne demek istiyorsun, sana tuzak mı kurdu?"

"Dün gece gevşemek için Blues and Brews'a gittim ve birkaç kadeh içki içtim."

Kimball tereddüt edince Cal, "Dur tahmin edeyim," dedi. "Bir şeyler içmek için sana katıldı, sonra da onunla yattın."

Kimball, "Ona röportaj yapmadığımı söyledim," diye itiraz etti. "Ama sonra sanırım ... belki de yarı uykuluyken bir şeyler söyledim."

"Davayı mahvedebileceğinin farkında mısın?" Cal dedi ki. "Gül sapı ve gelinlik, sahte itirafları ayıklamak için saklı kalmasını istediğim detaylardı. Artık herkes bildiğine göre, katil olduğunu iddia eden bir dizi telefon alabiliriz. Ve taklitçi olma ihtimali de var."

Şerif yardımcısı ellerini yüzünde ovuşturdu. "Özür dilerim. Her şeyi berbat ettim."

"Evet, söyledin. Ona kurbanın saçının kesildiğini de söylediniz mi?"

"Hayır," dedi şerif yardımcısı, ancak sesi inandırıcılıktan yoksundu.

Cal'ın telefonu çaldı ve arayanın kimliğini kontrol etti. Linnea Toyton. Şimdi bok fırtınası başlayacaktı.

Connect'e bastı. "Ajan Coulter."

"O gelinliği herkese anlatmak zorunda mıydın?" Linnea ağladı. "Telefonum durmadan çalışıyor. Ve o lanet muhabir kapıda röportaj talep ediyor!"

Cal dişlerini sıktı. "Sakın kapıyı açma. Hemen geliyorum. Zaten seninle konuşmam gerekiyor. Benimle kızınızın dairesine gidip kayıp bir şey olup olmadığına bakmanızı istiyorum."

"Tamam, buraya gel ve bu çılgınlığı durdur. Kızımın ölümünün psikopat bir delinin reklamını yapmak için kullanılmasını istemiyorum."

Cal kapıya doğru koştu. "Yola çıkıyorum."

Anna Mezarlık Şelalesi'nden uzakta yaşadığı sürece kendini güvende hissetmişti.

Ama iki gece sonra kasabaya, büyüdüğü eve, babasının başparmağı altına geri dönmüş ve kâbuslar geri gelmişti.

Öldürülen kızla ilgili hikâye yardımcı olmamıştı. Aslında, déjà vu yaşıyordu.

Lise günlüğünü yatağının şiltesinin altına sakladığını hatırlayarak günlüğü çıkardı, şaşırdı ama hâlâ orada olduğu için rahatladı. Babasının onu bulup yok etmesinden endişe ediyordu.

Elini soluk pembe kapağın üzerinde gezdirdi ve kahve içerken bakmak için mutfağa götürdü. Bu sayfalar onun en içten düşünceleri, hayalleri ve acısıyla doluydu. Ne kadar uzağa kaçarsa kaçsın, utancını, korkusunu ve tiksintisini yanında taşımıştı.

Bir katile dönüşen sevdiği çocuk için duyduğu tiksinti. Yine de onu sevdiği için kendinden öğreniyordu.

Onun ne yaptığını nasıl görmemişti? Gerçekten neye benzediğini? Şerif ve basın bunu ona milyonlarca kez sormuştu. O da son birkaç yıldır aynı soruyu kendine soruyordu.

Kaybettiği masumiyeti için acı çekerek günlük kayıtlarını gözden geçirdi.

Bugün Johnny'yi futbol antrenmanında izledim. Takımdaki herkes ona saygı duyuyor. O yıldız oyun kurucu. Bronz teni ve koyu kahverengi saçlarıyla çok yakışıklı. Ve kasları. Tanrım, babam böyle şeyleri fark etmenin günah olduğunu söylüyor, ama elimde değil. O çocuk öyle bir vücuda sahip ki, onu arzulamadan edemiyorum.

Babam bunun yanlış olduğunu söylüyor. İyi kızların cinsel düşünceleri olmazmış.

Ama zayıfım ve geceleri yatağa girdiğimde tavana bakıp onu hayal ediyorum. Bana gülümsediğini hayal ediyorum. Beni öptüğünü. Kız arkadaşı olmamı istediğini.

Bazen gözlerimi kapatıyorum ve onun bana dokunduğunu hissediyorum.

Ama Johnny o kadar popüler ki benim kim olduğumu bile bilmiyor.

Dört ay sonraki başka bir kayda geçti.

Bu en güzel gün. Buna inanamıyorum! Johnny geometri sınavından kaldı, bu yüzden Bayan Grover ona özel ders vermemi istedi. Johnny ile gerçekten konuşabileceğim!

Ön kapının yüksek sesle çalınması sessizliği bozdu ve Anna'yı irkiltti. Bu kim olabilirdi ki?

Evde olduğunu kimse bilmiyordu. Bilerek bu şekilde planlamıştı. Kasabanın dedikodu merkezi haline geldikten sonra babasının arkadaşları da azalmıştı.

Odasından ayaklarını sürüyerek çıkan babasının ayak sesleri yankılandı. Kırılmış saçlarından geriye kalanlar tutamlar halinde havaya kalkmış, bornozu çözülmüş, pijamasının alt kısmı kemikli vücudunun üzerine sarkmıştı. O kadar kilo vermişti ki, onu büyüten iri yarı adamın iskeletinden başka bir şey değildi.

"Kapıda kim var?" diye homurdandı.

Anna günlüğü yerdeki çantasına itti ve kapı tekrar çalınınca yerinden sıçradı. "Bilmiyorum."

"Eğer o yaramaz Johnny'yse, ona burada istenmediğini söyle."

Öfke içinde kabarıken acı kalbini parçaladı. Babasının bunaması her geçen gün daha da kötüleşiyordu. Bazen kırk yıl önce olan şeyleri hatırlayabiliyordu ama onun adını ya da bakkala nasıl gideceğini hatırlayamıyordu.

"Baba," dedi sakince. "O Johnny değil. Onu hapse sen attın, unuttun mu?" *Ve sen benim hayatımı mahvettin.*

"O zaman lanet kapıyı aç."

Anna kaşlarını çattı, sonra her kimse ondan kurtulmak için tişörtünden bir parça tüy topladı. Buraya babasını huzurevine gitmeye ikna etmek için gelmek zorunda kalmıştı. Tanrı biliyor ya, birlikte yaşayamazlardı.

Kapı tekrar çaldı ve kaşlarını çatarak kapıyı açtı. Kendi yaşlarında, takım elbise giymiş, zayıf, çekici bir kadın kapıda duruyordu, rüzgâr saçlarını yüzüne doğru savuruyordu.

"Merhaba, benim adım Carol Little. şerif Buckley'i arıyorum. Siz onun kızı mısınız?"

Panik Anna'nın içine işledi ve adını Güney'in dört bir yanına yapıştıran gazetelerin anılarını canlandırdı.

"Ben bir muhabirim-"

"Kim olduğunuzu biliyorum ama babam iyi değil. Size yardım edemez."

Carol kapıyı iterek içeri girmeye çalıştı. "O zaman seninle konuşacağım. Yıllar  nce Johnny Pike ile ilişkiniz vardı, değil mi?"

Anna'nın boynundan terler boşandı. "Git buradan ve bizi yalnız bırak.

Seninle konuşmak istemiyorum."

Gözyaşları ve paranoyayla savaşarak kapıyı kadının suratına çarptı.

Bir saniye sonra kapı çalındı. "Sana git dedim," diye bağırdı Anna. "Eğer gitmezsen, seni tutuklatırım!"

Kapıya yaslandı ve kadının arabası gözden kaybolana kadar titreyerek bekledi.

Bunu tekrar yaşayamazdı. Öldürülen kızı tanı mıyordu ve Johnny'nin bu işle bir ilgisi yoktu. O hapisteydi.

Bu sefer onu yalnız bırakmak zorundaydılar. Koruması gereken kendi sırları vardı.

Şerif Buckley'nin başı sanki şeytan yakmış gibi zonkluyordu. Yatak odasında sekize sekiz bir hücreymiş gibi volta atıyordu.

Anna geri döndüğünden, boğazına hapları tıktığından ve onu hasta, yaşlı bir bunakmış gibi izlediğinden beri aklını kaçıırıyormuş gibi hissediyordu.

İsimleri ve yerleri karıştırmıştı. Johnny Pike'ın kapıyı çaldığını sanmıştı.

Bir dakika sonra, o çocukla uzun zaman önce ilgilendiğini hatırladı.

Ama aklını kurcalayan başka bir şey daha vardı.

Banyoya girip yüzünü yıkadı ama aynaya baktığında kendini tanıyamadı bile. Tıraş olması gerekiyordu, gözleri kan çanağı ve kırmızı görünüyordu ve yanağında çizikler vardı.

Ne oluyor be? Bunları nasıl almıştı?

Havluya yüzünü kuruladı, sonra havluyu yere attı ama yerde bir yığın halinde duran giysilerini gördü. Kalbi korkuyla çarptı.

Eğilip kot pantolonunu ve gömleğini inceledi. Nemli, yapraklarla kaplıydı ve kot pantolonuna dikenler batmıştı.

Sonra her zaman taşıdığı mendilde kan gördü.

Görüşü bulanıklaştı, oda soluklaştı ve aniden ormana bakmaya başladı.

Kalın ağaçlar nöbetçi gibi yan yana durur, dalları içerideki sırları koruyan kollar gibi birbirine dolanırdı.

Dalların arasından şelaleyi gördü. Dikenli çalı.

İleriye doğru adım atıp şelaleye doğru ilerlerken dallar kırıldı. Orada biri vardı.

Birceset.

Kahretsin. Kadın gelinlikle yerde yatıyordu, kan kırmızısı bir gülün sapı boğazına kaçmıştı, gül goncası da yanında yerdeydi.

Bir gece önce şelaleye gittiğini hatırlayınca sendeleyerek duvara yaslandı. Bütün gece orada kalmıştı.

Ama orada bir yerde zaman kaybetmişti.

Sonra ölü kızın cesedini görmüş ve bu onu otuz yıl öncesine, her şeyin başladığı zamana götürmüştü.

Lisedeki çocukların balo davetiyesi olarak kullandıkları güller
...tıpkı karısı Lilith'e yaptığı gibi.
Tıpkı Thorn Ripper'ın yaptığı gibi.
Mide bulantısı onu boğdu ama ceketini ve botlarını aldı, sonra da
kapıdan sıvıştı. Şimdi oraya geri dönmek zorundaydı.
Hatırladıklarının gerçek olup olmadığını görmek için.

Cal, kızının dairesinin önünde kendisine yaklaşan Bayan Toyton'ın
öfkesine karşı kendini hazırladı. Kızgın olmakta haklıydı.

"O muhabir gitti ama o zamandan beri beni iki kez aradı," dedi.
"Elbiseyi biliyordu. Lütfen bana o manyağın Gwyneth'in saçını
kestiğinden bahsetmediğini söyle."

"Özür dilerim, gelinlikle ilgili bilgilerin sızdırılmaması
gerekiyordu. Ama hayır, saçtan haberi yok." Kızının dairesine girmesi
için ona yol göstermesini işaret etti. "Ve sana söz veriyorum, bana
söyleyeceğin her şey gizli kalacak."

Kapıyı açtı, içeriye göz gezdirirken yüzü soldu. Antredeki duvarda
Gwyneth ve annesinin bir resmi asılıydı ve kadın yıkıldı.

Cal onun sırtını sıvazladı. "Özür dilerim hanımefendi. Gerçekten
üzgünüm."

Gözyaşlarını öfkeyle sildi ve omurgasını dikleştirdi. "Sadece küçük
kızıma kimin zarar verdiğini bulun."

"Evet, hanımefendi, yapacağım." Cal girişe doğru adım attı.
"Kızınıza ait herhangi bir şeyin kayıp olup olmadığına bakmanızı
istiyorum."

"Ne gibi?" Bayan Toyton sordu. "Ölümünün bir soygunla ilgili
olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Hayır, hiç de öyle düşünmüyordu. Ama teorisini henüz paylaşmak
istemiyordu.

Ya da bu şüphelinin tekrar öldürebileceğini.

"Bu sadece rutin bir şey. Sevdiği bir eşarp ya da mücevher gibi
kişisel bir şey takıyor muydu?"

Bayan Toyton'ın gözleri sanki aklına bir şey gelmiş gibi açıldı, sonra aceleyle kızının yatak odasına gitti. Cal onun Gwyneth'in mücevher kutusunu karıştırmasını izledi. Bir an telaşlı göründü, sonra şifonyerin en üst çekmecesini aradı.

"Her zaman taktığı bir tılsımlı bileziği vardı." İstirap gözlerini kararttı. "Onu bulduğunuzda yanında mıydı?"

Cal cesetle birlikte bulunan kişisel eşyaları zihninden geçirdi; gelinlikten başka bir şey yoktu. Hiç mücevher takmamıştı.

"Hayır," dedi. "Korkarım hayır."

Bayan Toyton çenesi titreyerek yatağa düştü. "Bileziği ona babası ölmeden hemen önceki doğum gününde vermişti. Hiç çıkarmadı."

"Değerli miydi?"

"Hayır." Sesi çatallaştı. "Tılsımlar ucuzdu ama onun için özeldi."

Cal dişlerini sıktı.

Seri katiller hatıra eşyaları aldılar . . .

Yani belli ki katil için bir anlamı varmış.

Cal doğruca eyalet hapishanesine gitti. Johnny Pike ile konuşma vakti gelmişti.

Güvenlikten çıkar çıkmaz Müdür Brisbin'le buluştu ve durumu anlattı. "Mektuplarını teker teker incelemenizi istiyorum. Ona ve çalışma tarzına hayranlık duyan biri var mı, onu taklit etmek ya da etkilemek isteyen biri var mı, biriyle temas kurmuş ve ona akıl hocalığı yapmış mı, bakın."

"Posta konusunda gerideyiz, ancak geçen yılki postanın geri çekildiğini bizzat göreceğim."

"Şüphelendiğiniz her şeyi laboratuvarıma gönderin." Müdüre kartını uzattı. Müdür ona bir gardiyanın Pike'ı çoktan getirmiş olduğu sorgu odasına kadar eşlik etti.

Pike hapse girdiğinde on sekiz yaşındaydı. Hapiste geçirdiği yıllar onu genç bir çocuktan sert, öfkeli ve hapishane hayatının izlerini taşıyan bir adama dönüştürmüştü.

Cal kollarını kavuşturdu. "Benim adım Ajan Cal Coulter. Graveyard Falls'daki son cinayet nedeniyle buradayım."

Pike nefesinin altından bir şeyler mırıldandı.

"Neydi o?" Cal sordu, sesi sertti.

"Buraya geleceğini bildiğimi söyledim."

Cal kaşlarını kaldırdı. "Çünkü cinayetin işleneceğini biliyordun."

"Hayır," dedi Pike, sesi kontrollü ama ölümcüldü. "Çünkü bir keresinde o şerifin hışmına uğramıştım. Şartlı tahliyem yaklaşırken beni hapiste tutmak için elinden geleni yapacağını, hatta rastgele bir suçtan dolayı beni suçlayacağını tahmin ediyorum."

"Bu rastgele bir suç değil." Cal resimlerden oluşan klasörü masanın üzerine bıraktı, açtı ve üst üste dizdi.

Gwyneth'in gelinliğiyle karda yatarken çekilmiş suç fotoğrafları, gül sapı boğazına kaçmış, ağzı ve dili kan içinde, saçları kesilmiş.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Pike.

Şok olmuş ifadesi gerçek gibi görünüyordu. Ama Şerif Buckley onu bir psikopat olarak resmetmişti.

"O bölgeden biriyle temasınız oldu mu?"

Pike başını salladı ama gözleri resme yapışmıştı. "Bir ziyaretçiye ne dersin? Beynini kurcalamak isteyen biri.

Thorn Ripper davası hakkında?"

"Beni görmek için müdürle irtibata geçen tek kişi gazetecilerdi ve ben onlarla konuşmayı reddettim."

"Bana bildiklerini anlatırsan, şartlı tahliye duruşması geldiğinde bu senin lehine olabilir."

"Doğru. Eğer Şerif Buckley'nin bu işle bir ilgisi varsa, bu asla olmayacak."

Cal boğazını temizledi. "O zaman bunu başka bir kızın acı çekmesini önlemek için yap. Çünkü bu adam seni taklit ediyorsa, yine öldürecektir."

Pike çenesini sıktı. "Size yardım edemem çünkü hiçbir şey bilmiyorum," dedi alçak bir sesle. "Artık bu görüşme bitmiştir."

Gardiyana baktı. "Beni hücreme geri götürün."

Cal onun kapıdan çıkıp gitmesini izledi, adamın öfkesi karanlık bir güç gibi varlığını sürdürüyordu.

Umarım Pike'ın postası onlara bir ipucu sağlar. Ve adamın bir şey sakladığını öğrenirse, şartlı tahliyenin asla gerçekleşmeyeceğinden emin olacaktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mona, müşterileriyle görüşürken kasabada bir seri katil olduğu düşüncesinden kurtulmaya çalıştı.

Sabahki ilk hastası bir tekrardı. Leslie Combs adında bir kadındı ve kocası onu taciz ediyordu. Kadının yüzündeki taze morluklar Mona'nın koruyucu içgüdülerini tetikledi. Bu kez Leslie, Whit Combs'u tutuklayan şerif yardımcısını aramıştı.

Ama bu bir döngüydü ve serbest bırakıldığında, ki muhtemelen bırakılacaktı, onun peşinden geri gelecekti.

Mona, Leslie'ye taşınana kadar bir kadın sığınma evine sığınmasına yardım edecek bir arkadaşının adını verdi.

Kapı çalındı ve asistanı Aimee kapıyı açtı. "Yeni bir hastanız var. Daha bu sabah aradı ve ona uygun bir yer ayarlayacağımızı söyledim."

"Arka plan mı?"

"Adı Sylvia Wales. Yas danışmanlığına ihtiyacı var."

Mona'nın kalbi sempatiyle sıkıştı. "Onu içeri gönderin." Kadını selamlamak için masasına doğru yürüdü ve onu tanıdığını görünce şaşırdı.

Kay Marlin'in yaşadığı sitede gördüğü bebekli kadınla aynıydı.

Sylvia onun yaşlarındaydı, yirmili yaşlarının sonundaydı, koyu sarı saçları ve acı dolu yeşil gözleri vardı. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler."

Mona onun elini sıktı. "Elbette. Asistanım yas danışmanlığı için geldiğinizi söyledi. Kimi kaybettiğinizi sorabilir miyim?"

"Kocam." İfadesinde, kaybın yeni olduğunu düşündüren bir tedirginlik belirdi. Bakışları kitaplıktaki Mona ve Brent'in fotoğrafına takıldı ve Sylvia sanki mutlu bir çift görmek onu üzecekmiş gibi kapıdan geri geri çıkmaya başladı.

"Bunun zor olduğunu biliyorum," dedi Mona. "Ama kal ve benimle konuş."

Sylvia tereddüt etti, ama sonunda başıyla kısa bir selam verdikten sonra aşk koltuğunu seçti. Karşısına oturduğunda Mona'nın kalbi hemen genç kadına yöneldi. "Kaybınız için üzgünüm," dedi Mona. "İnsanların sizi anladıklarını ve neler yaşadığınızı bildiklerini söylediklerini biliyorum ama ben gerçekten biliyorum. Ben de kısa süre önce kocamı kaybettim."

Sylvia onun itirafına şaşırılmış görünüyordu. Mona'nın kendisi de şaşırılmıştı. Normalde kişisel ilişkilerini bir hastayla tartışmazdı. Ama Sylvia fotoğrafı fark etmişti ve paylaşmanın yardımcı olabileceğini, benzer ruhlar olduklarını düşünmüştü.

Mona Sylvia'nın eline uzandı ve onu sıktı. "Bana kocandan bahset. Adı neydi?"

Sylvia bir an için kaçacakmış gibi göründü ama derin bir nefes aldı ve başladı. "Ted. O harika bir adamdı." Sylvia'nın gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Uzun boylu, yakışıklı, çalışkan biriydi. Evleri yenilemeyi severdi."

"Bebeğinizi gördüm. Ted'in oğlu muydu?"

Sylvia ellerini inceledi.

"Sylvia?"

"Evet." Mona'ya baktığında çenesini kaldırdı. "Küçük bir oğlumuz olacağı için çok heyecanlıydık."

Kendi kaybının acısı Mona'ya çarptı ama düşükle ilgili yorumunu yutkunarak geri çekti. "Ted'e ne oldu?"

"Bir kazada öldü," dedi Sylvia. "Oğlumuz doğduktan bir ay sonra."

Mona'nın kalbi kadın ve çocuk için kırıldı.

Sylvia ayağa kalktı, elleri sanki birini yumruklayacakmış gibi iki yanında kenetlenmişti. "Ama babasını asla tanıyamayacak ve Ted'in

ölmek için. Biz bir aileydik, bize çitle çevrili bahçesi ve gömme dolabı olan bir ev inşa edecekti-"

Mona cevap vermeye başladı ama kapı açıldı ve birden Leslie'nin kocası Whit Combs elini kolunu sallayarak içeri daldı. Aimee peşinde onu durdurmaya çalışıyordu. "Oraya giremezsin!"

"Seni kaltak, karım nerede?" Whit bağırdı.

Sylvia sandalyenin arkasına eğildi ve Mona adamı sakinleştirmek için elini kaldırdı. "Lütfen, Bay Combs, sakin olun. Eğer konuşmak istiyorsanız-"

Öne atıldı ve onu yakaladı. Mona masasının kenarındaki panik düğmesine uzanırken bacakları büküldü.

Cal park etti ve dağdan esen şiddetli rüzgârla mücadele ederek aceleyle morga doğru ilerledi.

Peyton ve Dr. Wheeland onunla laboratuvarda buluştu. "Ne buldun?"

"Rujun adı Ravaging Red," diye başladı Peyton. "Çoğu eczanede bulunabileceğini düşündüğüm ucuz bir marka, bu da izini sürmeyi zorlaştırır. Ama işin ilginç yanı, bu markayı üreten kozmetik şirketi artık onu üretmiyor."

"Yani eski mi?"

Başını salladı. "Katil uzun süredir elinde tutuyor olabilir. Bir kız kardeşe, kız arkadaşına ya da anneye ait olabilir."

Cal boğazını temizledi. "Kasabadaki kriminoloji eğitimi almış danışman Mona Monroe'ya danıştım. Kurbanın saçını keserek tanıdığı birine benzetmesini önerdi."

"Bu mantıklı," dedi Peyton.

"Gelinlikle ilgili bir şey var mı?"

"Daha önce de belirttiğim gibi, ev yapımıydı." Peyton slayttaki bir iplik örneğini gösterdi. "Bu iplik o kadar eski ki çürüyor."

"Yani zanlı elbiseyi bir aile üyesinden mi yoksa bir vintage mağazasından mı aldı?"

Peyton başını salladı. "Bu mümkün. Craigslist, eBay ve diğer mağaza ve sitelerde eski elbiseleri araştırdım ama şu ana kadar bir şey bulamadım. Ayrıca elbisenin bir resmini paylaştım ve terzinin yaptığı işi, dikişi ya da boncuk işçiliğini tanıyanların benimle iletişime geçmesini istedim."

Cal, Peyton'a "İyi iş," dedi.

Dr. Wheeland parmağını kaldırdı. "Elimde başka bir şey daha var. Kurbanın yanağında kurbana ait olmayan bir DNA bulduk."

Cal'ın nabızı hızlandı. "Sence katile mi ait?"

Dr. Wheeland başını salladı. "Sanırım onu şelalede bırakmadan önce yanağından öpmüş."

"Hasta piç."

Peyton, "DNA'yı veri tabanlarında tarattım ama bir şey çıkmadı," dedi. "Eğer bize bir şüpheli getirirseniz, karşılaştırma yapabiliriz."

Cal'ın telefonu bipledi ve kimliğini kontrol etti. Şerif Yardımcısı Kimball. "Bunu almam gerekiyor. Başka bir şey var mı?"

Peyton ona üzerinde bir numara ve isim olan bir kâğıt uzattı. "Bu Graveyard Falls'daki bir terzi dükkânı için. Sahibi elbiseye ve dikiş işlerine bakıp yardımcı olabilir."

"Güzel." Yardımcılarından birine kontrol ettirecekti. "Peyton, eyalet hapisanesindeki müdürden Pike'a gelen şüpheli postaları analiz için sana göndermesini istedim."

"Hemen asistanımı görevlendireceğim," dedi Peyton. "Eğer bir ipucu varsa, onu bulacağız."

Cal'ın telefonu tekrar çaldı ve Connect'e bastı. "Evet?"

"Az önce Mona Monroe'nun asistanından bir telefon aldım," dedi Şerif Yardımcısı Kimball. "Bir sorun var. Daha önce eşine kötü muameleden tutukladığım bir adam kefaletle serbest bırakılmış ve onu görmeye gitmiş."

"Yola çıkıyorum." Cal aceleyle dışarı çıktı, gri bulutlar gökyüzünü kasvetli bir karanlığa boyarken cipine atladı ve Mona'nın ofisine doğru yola koyuldu.

Eğer o adam ona zarar vermiş olsaydı, çıplak elleriyle onu parçalara ayırırdı.

Mona güvenlik görevlisine bağırdı. Whit onu masaya doğru itti ve kalçası sertçe köşeye çarptı. Yumruğunu kaldırdı ama güvenlik görevlisi kolunu geri çekti ve onu Mona'dan uzaklaştırdı.

Whit yumruğunu geri savurdu ve gardiyanın çenesine çarptı. Bir yumruk daha indirdi ve birkaç dakika boyunca yumruk yumruğa boğuşular.

Mona çantasının içine uzanıp silahını aldı, sonra da kaldırdı. "Bırak onu Whit. Bunu kullanmak istemiyorum ama kullanacağım."

Whit onu görmezden geldi ve acı içinde yere düşen gardiyana tekrar yumruk attı. Aimee kapıdaydı, gözleri panik içindeydi. Sylvia'ya el sallayarak geçmesini işaret etti ve Sylvia hızla kapıdan çıktı.

"Whit, bırak onu!" Whit yumruğunu tekrar kaldırırken Mona bağırdı. "Ne diyorsa onu yap." Cal'ın derin sesi kapı aralığından yankılandı, Büyük vücudu gergindi.

Whit başını Cal'a doğru salladı, sonra Cal'ın silahını görünce teslim olmak için ellerini kaldırdı.

Lanet olası adam. Ondan korkmuyordu ama Cal'e saygı duyuyordu. Tipik bir tacizci. Kendinden daha küçük ve zayıf birini seçti.

Cal'in botları yere vurarak ilerledi, sonra Whit'in kollarını arkasından çekip kelepçeledi. Cal, Whit'in silahına bakarken gözleri kısıldı ve Whit içgüdüsel olarak silahını indirdi.

"Beni tutuklamaya hakkınız yok," diye bağırdı Whit. "O kaltak karımı kaçırdı ve bana silah çekti!"

"Onu ben kaçırmadım," dedi Mona, güvenlik görevlisinin ayağa kalktığını gördüğüne şükrederek. Aimee kendini toparlaması için bir sandalyeye oturmasına yardım etti. "Psikiyatrik yardıma ihtiyacın var, Whit," dedi Mona.

"Onu nereye götürdünüz?" Whit hırladı.

"Onu hiçbir yere götürmedim," dedi Mona. "Kendini senden korumak için gitti. Eğer onu gerçekten seviyorsan, gitmesine izin verirsin ve danışmanlık alırsın."

Cal adamın kollarını arkadan kavradı ve ellerini kelepçeledi. "Kefaletle nasıl çıktığını bilmiyorum ama bu sefer bir süre hücrede oturacaksın."

Adamın küfürlü sözlerini duymazdan gelen Cal, onu kapıya doğru çekti.

Cal pisliğin kilitli olduğundan emin olduktan sonra şerifin ofisinin önüne döndü. Mona'yı ifade vermesi için buraya getirmişti ve Mona kollarını kavuşturmuş bekliyordu.

Kendine sakin olmasını, Mona'nın onun için herhangi birinden daha fazla bir şey ifade etmediğini hatırlattı ama bu bir yalandı ve ses tonu, Combs'un ona zarar verebileceğini düşündüğünde içinden geçen korku dalgasını yansıtıyordu. "Silah çekerken aklından ne geçiyordu?"

Mona onu daha da kızdıran bir sakinlikle ona baktı. "Sana bundan bahsetmiştim. Onu korumak için taşıyorum," dedi Mona. "Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, nasıl ateş edileceğini biliyorum. Bana Brent öğretti."

Tabii ki vardı.

"Eğer işiniz bu kadar tehlikeliyse, belki de işinizi yeniden gözden geçirmeniz gerekiyordur."

Mona acı bir kahkaha attı. "İşim için mi endişeleniyorsun? Cal, her gün hayatını tehlikeye atıyorsun."

"Ama üstesinden gelebilirim. Ben eğitimliyim."

"Bunu tartışmayacağım," dedi Mona. "Bu Brent'le eskiden yaptığımız tartışmanın aynısı."

Cal dişlerini sıktı. Brent'le üzerinde anlaştıkları tek şey Mona'yı güvende tutmaktı.

Cesaretine rağmen adrenalini azalıyor olmalıydı çünkü içinden bir ürperti geçti. Kendine engel olamadı. Onu kendine çekti ve kollarını etrafına doladı.

Kadın başını adamın göğsüne yasladı, adam da kadının sırtını okşadı. Eğer o piç onu öldürseydi ne yapacağını bilmiyordu.

Hâlâ dehşet içinde olan adam, kızın çenesini kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. Kısa bir an için, derinliklerinde arzunun titreyişini düşündü. Onun

kendi açlığı sarmal oldu.

Kadının tatlı kokusu adamın duyularını okşuyor, nefesinin yumuşak fısıltısı nabzını hızlandırıyordu. Kendini çok kırılgan hissediyordu ama Mona her zaman güçlü olmuştu ve bu güç onun arzularını daha da kamçılıyordu.

Karşı koyamayarak ona doğru eğildi ve **dudaklarına** dokundu. Dudakları onunkilerle buluştuğunda yumuşak bir iç geçirdi.

Ağızları kaynaştı, aralarından ihtiyaç sızdı, harcanmamış açlık vücudunu sertleştirdi.

Cal daha fazlasını istiyordu. Asla yeteri kadar alamayabilirdi.

Öpücüğü derinleştirdi, onun tatlılığının tadına baktı, ama içinde ateşli bir sıcaklık tutuştu. Onun sırtını kavradı, göğsü onunkine karşı inip kalkıyor, ona sahip olma arzusuyla çıldırıyordu.

Ama bir saniye sonra telefonu çaldı ve onu gerçekliğe geri döndürdü. Telefona lanet etti. Onu öptüğü için kendine lanet etti. Ama gözlerinde parıldayan tutku sisi, onu tekrar kollarına sürüklemek istemesine neden oldu.

Yine de telefonu çaldı ve ona pişmanlık dolu bir bakış attı, sonra isteksizce geri çekildi ve aramayı bağladı. "Ajan Coulter."

"Ben Şerif Buckley. Mezarlık Şelalesi'nde bir ölü kız daha var."

Çocukluğundan beri gittiği kilisede bir sıraya diz çöktü. Annesi çok hasta olduğu için onu düzenli olarak kiliseye götürmüyordu. Ama o küçükken, kapılar her açık olduğunda gelirlerdi.

Küçükken o kadar korkmuştu ki, büyük vaiz koridorlarda bir aşağı bir yukarı dolaşıp kurtaracak birini ararken neredeyse altına işeyecekti.

Vaiz bağırarak kürsüye vurur, al yanaklarından terler süzülür, sonra koridorları tarar, durup gözlerini dikerek

Çocuklara, erkeklere ve kadınlara, o hafta Tanrı'dan uzaklaşmış olabileceğini düşündüğü herkese.

Bazen vaiz, Will'in sırf babası olmadığı için kötü olduğunu düşünüyormuş gibi yüzüne bakıyordu.

Ama annem ölüyordu ve Will başka nereye gideceğini bilmiyordu. Belki yeterince dua ederse, Tanrı onu ondan almazdı.

Gözyaşları boğazını tıkadı ve onları yuttu, burnunda sümükler fokurdadı. Bazen geceleri o büyük metal yatakta tek başına yatarken bir bebek gibi ağlıyordu. Onsuz nasıl devam edeceğini bilmiyordu.

Bir eş bulmalısın.

O zaman yalnız olmazdı.

Koluyla burnunu sildi ve Josie DuKane'in karşısındaki sıraya diz çökmüş olduğunu görmek için başını kaldırıp baktı. Vaizin onunla konuştuğunu ve adını sorduğunu duymuştu. Başını eğmiş, dua ederken dudakları kıpırdıyordu.

Onda çok tanıdık gelen bir şey vardı. Elmacık kemikleri mi? Yüksekti. Gözleri yeşilin garip bir tonundaydı. Ve güzel saçları vardı. Dalgalı kahverengi saç telleri sırtından aşağı dökülüyor, adamın ellerini saçlarında gezdirmek için kaşınmasına neden oluyordu.

Sonra ona baktı ve bakışları onunkilerle buluştu. Yanakları soğuktan kızarmış görünüyordu ve eşarbını kaldırıp başının etrafına bağladı.

"Üzgün görünüyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

Annesi hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu ama annesinin sesi o kadar nazik geliyordu ki açılmaya karar verdi. "Annem hasta."

"Çok özür dilerim." Onun yanında diz çöktü ve elini kendi eliyle kapattı. "Büyükbabam için dua ediyordum. Annem ve ben Graveyard Falls'a ona bakmak için döndük çünkü o da hasta. Ama benden hoşlanmıyor gibi görünüyor."

Ondan nasıl hoşlanmaz? Güzel ve tatlıydı ve ailesini önemsiyordu.

İyi bir eş olabilir miydi? "Yemek yapabilir misin?" diye sordu. Kız bu soru karşısında irkilmiş görünüyordu.

"Evet, neden?"

Yavaş bir gülümseme ağzını kavislendirdi. "Sadece merak ediyorum."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Cal'in Mona'yı eve bırakacak vakti yoktu, bu yüzden şelaleye kadar onunla gitmesine izin verdi. Ama onu arabada kalması için ikna etmeye çalıştı.

Mona onu takip etmek için dışarı çıkarken, "Belki ben yardımcı olabilirim," dedi. Onun mantığına itiraz edemezdi. Bu üç gün içinde işlenen ikinci cinayetti. Eğer bir seri katille uğraşıyorlarsa alabileceği tüm yardıma ihtiyacı vardı.

Çünkü katil çoktan başka bir kurban aramaya başlamış olabilirdi. Ama bir yanı onu bu karmaşanın yakınında bile istemiyordu. Şüpheli her kimse tehlikeliydi ve Mona'nın peşinde zaten yeterince bela vardı.

Whit denen adam serseri mayın gibiydi ve Mona onu kızdırmıştı.

Ka

pal Cal onu bir daha korumasız bırakmaya niyetli değildi.

l. Mona bir sarmaşığa takılıp tökezledi ve Cal kolundan tutarak ona yardım etti

yamaçtan aşağı. Zanlının kurbanlarını şelalenin dibine kadar taşıyabilmesi için güçlü olması gerektiği gerçeği bir kez daha gözüne çarptı; burada su, pürüzlü sırtlar ve kayalar üzerinden aşağıya doğru devam etmeden önce birikiyordu.

Buz gibi rüzgâr yanaklarını ısırdı ve Mona ofisinden aldığı kayak şapkasını kulaklarının üzerine çekti. Hava o kadar soğuktu ki ensesindeki tüylerin donduğunu hissetti.

Açıklığa vardıklarında Mona'nın nefesi kesildi. Şerif Buckley cesedin yanında duruyordu, şapkası kafasında yamuk duruyordu.

yüzü soğuktan çatlamıştı. Şerif Yardımcısı Kimball olay yerini incelemeye başlamıştı bile.

Ne oluyor be? Buckley'nin emekli olduğunu sanıyordu.

Karlı zemine neredeyse karışmış olmasına rağmen beyaz gelinlik gözüne çarptı. Tanrım, kadın sarı saçları ve saten elbisesiyle melek gibi görünüyordu.

Ancak gözlerinin akında peteşiyal kanama denilen kırmızımsı kan lekeleri vardı, irisleri şok edici bir şekilde genişlemişti ve ağzı bir çığlıkla donmuştu.

Kurbana kalan mesafeyi geçerlerken Mona'nın nefes alışları sessizliği bozuyordu ve Mona onun derin nefesler aldığını fark etti. Hiç ceset görmüş müydü?

"Özür dilerim Mona, sana güzel olmayacağını söylemiştim."

"Bunu başka bir insana yapmayı hayal bile edemiyorum. Ve o çok genç."

Evet. Önünde koca bir hayat vardı. Ama bu manyak, hayallerini gerçekleştirme şansı bulamadan onu elinden almıştı.

Cal eski şerifle resmi olarak tanışmamıştı, o yüzden kendini tanıttı. "Bu da Mona Monroe."

Şerif Buckley kaşlarını çatarak, "Evet, onu anma töreninde gördüm," dedi.

"Bu kadını kim buldu?" Cal sordu.

"Ben buldum," diye yanıtladı Şerif Buckley.

Cal'ın nabızı hızlandı. Şerif bu ormanda ne yapıyordu? "Bu nasıl oldu? Bir ipucu mu aldınız?"

"Hayır, ama bu katil Thorn Ripper'ı taklit ediyorsa, başka bir kurban daha olabileceğini düşünmeye başladım ve bölgeyi tekrar ziyaret etmeye karar verdim."

Şerifin şelaleyi kontrol etmeye karar vermesine mi sinirlensin, yoksa bu işe karışmasını mı sorgulasın bilemiyordu. Bölgeyi izlemek için buraya memurlar göndermeleri gerekecekti. "Emekli olduğunu sanıyordum."

Şerif Buckley ona küçümseyici bir bakış attı. "Bir kere polissen, her zaman polissindir. Graveyard Falls hâlâ benim evim."

Cal, "Ve ilk cinayetler sırasında buradaydın," dedi.

"Aynen öyle. Başka bir seri katilin bu kasabayı yok etmesine izin vermek niyetinde değilim."

Mona nedenini bilmesee de eski şerifin yanında kendini rahatsız hissediyordu.

Adli tabip geldi ve adamlar cesedin etrafında toplandı.

"Ölüm nedeni tıpkı Gwyneth Toyton gibi boğulmaya bağlı boğulma gibi görünüyor, ancak bunu otopsi ile doğrulayacağım." Dr. Wheeland kurbanın ağızını açarak dilini ve boğazını inceledi. "İlk kurbanda olduğu gibi dilinde ve boğazında dikenler var. Dişleri kan lekeli, yani adam onu boğarken dikenleri ısırıldığı için kanamış."

Mona'nın içini tiksinti kapladı. Bir adam neden bir kadını öldürürken onu dikenli bir gülü ısırmaya zorlardı? Onu susturmanın yolu bu muydu? Onu reddettiği için ona acı çektirmek mi?

"Hiç kimse Johnny Pike'a gülü neden kullandığını sordu mu?" Mona sordu.

Şerif Buckley boğazını temizledi. "Kasaba geleneğine göre, liseli erkekler bir kızı baloya davet ettiklerinde ona bir gül verirlermiş."

Kızları öldürmek, onlarla gitmek istemediğini söylemenin bir yolu muydu? Kesinlikle aşırı bir davranış.

"Pike'a hiç psikolojik muayene yaptılar mı?" Mona sordu.

Şerif Buckley omuz silkti. "Avukat delilik iddiasında bulunmaktan bahsetti ama Pike'ın akli başında olduğu, deli olmadığı açıktı."

Johnny'nin nedenini hâlâ anlamamıştı. "Annesiyle sorunları var mıydı? Hiç tacize uğramış mıydı?"

"Dinleyin Bayan Monroe," dedi şerif küçümseyen bir ses tonuyla. "Buraya Pike'ın zihnini araştırmaya gelmedik. Bulmamız gereken bir katil var."

Dr. Wheeland kurbanın el ve ayak bileklerini kontrol etti ve Mona morlukları ve çiğ deriyi görünce irkildi. "Ayrıca ayağının ağır bir zincirle bağlandığı anlaşılıyor."

"Peki ya ölüm zamanı?"

"Dün gece bir ara oldu." Kadının ensesindeki izleri işaret etti. "Görünüşe göre onun üzerinde de bir şok tabancası kullanmış." Cal diz çöktü. "Gelinlik, jartiyer, kesilmiş saçlar, dudaklarına bulaşmış kırmızı ruj ... aynı yöntem." Muhabir gül ve gelinlikle ilgili bilgileri açıklamış olsa da, katil, müfettişler ve gelinliği bulanlar dışında hiç kimse diğer tüm detayları bilirdi.

Dr. Wheeland kadının başını kaldırdı ve elbisesinin arkasını aradı. "Etiket yok. Bu elbise de ev yapımı gibi görünüyor."

Mona'nın içini bir ürperti kapladı. "Bunlar aile yadigârı mı?"

"Henüz bilmiyoruz. Olabilir ya da satın almış olabilir. Bu açıdan bakıyoruz." Cal ayağa kalktı ve tıbbi tetkikçiye baktı. "Şüphelinin Gwyneth'i öptüğü yerde DNA bulduğunuzu söylemiştiniz. Bu kızın yanağında da tükürük olup olmadığını kontrol ettiğinizden emin olun."

Elleriyle işaret etti. "Peki ya tırnakları? Orada herhangi bir adli tıp bulabilir misin?"

Dr. Wheeland kadının tırnaklarının altını kazıdı ve parmaklarını koklarken kaşları çatıldı. "Tırnaklarının altında yumurta kabuğu parçaları var." Çıkardığı bir parçayı gösterdi.

"Yumurta kabuğu mu?" Cal kaşlarını çatı. "Onu öldürmeden önce yemek pişiriyor ya da yiyorlar mıydı?"

Dr. Wheeland kaşlarını kaldırdı. "Bu mümkün."

Ama pek bir ipucu yok. "Bir kimliğe ihtiyacımız var." Şerife geri döndü. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır," dedi Buckley.

Cal suç ekibine y a k l a ş t ı ve onlara kurbanın çantasını, kimliğini ve bulabilecekleri herhangi bir kanıtı aramaları talimatını verdi.

Mona'nın içinde giderek büyüyen bir korku yükseldi. Katil belli ki ilk seferinde cinayetten paçayı kurtarmıştı, hatta muhtemelen öldürmekten zevk bile almıştı.

"Ne düşünüyorsun?" Cal sordu.

Ellerini ısıtmak için birbirine sürttü. "Sanırım sanrılardan muzdarip olabilir. Yalnız ve içine kapanık biri, muhtemelen gözlerden uzak yaşıyor. Zihnindeki bir fanteziyi tatmin etmeye çalışıyorsa, bu hayali gerçekleştirebilecek kadını bulana kadar durmayacaktır. Kadının geçmişindeki bir kadına, belki eski bir kız arkadaşına ya da onu reddeden birine benzemesini ister. Bazı istismar vakalarında, annesine saplantılı olabilir."

"Yani onun gibi birini istiyor ama aynı zamanda ondan nefret mi ediyor?" "Sadece bir tahminde bulunabilirim ama evet."

Cal, "Bir tipi olup olmadığını söylemek için çok erken olabilir," dedi.

Mona cesede baktı. "Yani Mezarlık Şelalesi'ndeki hiçbir kadın güvende değil."

"Korkarım ki hayır." Cal bir küfür seline engel oldu. Onları korumak onun göreviydi. "Sizce bu adam bir kadını kendi isteğiyle onunla gitmeye ikna edebilir mi?" diye sordu.

Mona bunu düşünürken yüzünü buruşturdu. "Yakışıklı, hatta çekici olması mümkün. Ya da tam tersi, kadınları kendine çeken sessiz, gizemli bir tip. Ama hiçbir şekilde göze çarpmıyor, açıktan açığa değil."

"Yani kimse onu fark etmiyor mu?" Cal söyledi.

"Aynen öyle. Muhtemelen sessiz ve alçakgönüllüdür. Ortama uyum sağlıyor ve kimse onun neler yapabileceğinden şüphelenmiyor."

"Johnny Pike gibi başka bir genç olduğunu mu düşünüyorsun?" Şerif Buckley sordu.

Mona başını salladı. "Eğer öyle olsaydı, muhtemelen lise öğrencileri gibi genç kurbanlar seçerdi. Kurbanların profiline baktığımızda, yirmili yaşlarında genç, bekâr kadınları seçiyor. Onlara gelinlik giydirmesi, onların yaşlarında, belki biraz daha yaşlı olduğunu gösteriyor. Otuzlu yaşların başında. Bir eş arıyor, yani hiç evlenmemiş olabilir ya da daha önce konuştuğumuz gibi

yakın zamanda karısını kaybetmiş olabilir. Yine de bir şey onun şimdi evlenme ihtiyacını tetikledi."

"Umarım ev yapımı gelinlikler bir işe yarar," dedi Cal hayal kırıklığıyla. "Ama daha fazlasına ihtiyacımız var."

Adli tabip kızın çıplak ayaklarını incelerken Mona yüzünü buruşturdu. "Kadınları değiştirmeden önce giydikleri kıyafetlerle ne yaptığını merak ediyorum."

Cal omuz silkti. "İlk olay yerinde hiçbir şey bulamadık. Belki onları atıyor ya da ganimet olarak saklıyordur. Gwyneth Toyton'dan bir bilezik aldığını düşünüyoruz. Kurbanın kimliğini tespit ettikten sonra ailesine bir şeyinin eksik olup olmadığını sorabiliriz."

Şerif Buckley, "Pike kurbanlarından bir parça mücevher de almış," dedi. "Asla ele geçiremediğimiz tek şey bu."

Olay yeri incelemecilerinden biri nemli çamurlu bir noktada kısmi bir çizme izi bulduğunu, ancak şeleden gelen suyun izlerin **çoğunu** sildiğini söyledi. Bir diğeri ise, zanlı onu ormanda taşırken bir dala takılmış olması gereken, elbiseden kopmuş küçük bir dantel parçası buldu.

Cal burnunun kenarını sıktı. "Katilin dikkat çekmek için Pike'ın yöntemini taklit etmeye çalıştığını düşünüyoruz. Ya Pike'ın şartlı tahliyesinin çıkması tetikleyici olduysa ve Pike'ın ne kadar büyük bir dehşete yol açtığını herkese hatırlatmak, kasabaya bu korkuyu yeniden yaşatmak için öldürmeye başladıysa?"

Mona bu teoriyi düşündü. "Bu mantıklı olurdu."

"İlk kurbanların aile üyelerini kontrol etmemi ister misiniz?" Şerif Yardımcısı Kimball sordu.

Cal, "Evet, bir liste hazırla ve onlarla konuşmaya başla," dedi.

Şerif Buckley boğazını temizledi. "Aileleri tanıyorum ve hiçbiri bunu yapmaz."

Cal kaşlarını çattı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Şerif Buckley, "Bunlar benim insanlarım," dedi. "Onları yıllardır tanıyorum."

Şerif belli ki yerel halkı savunuyordu. Ve muhtemelen kimsenin asıl davayı, kendisini kahraman yapan davayı sorgulamasını istemiyordu.

Mona, "Akılda tutulması gereken bir husus, bu katilin büyürken psikotik eğilimlere sahip olabileceğidir," dedi. "Çoğu zaman seri katiller hayvanları öldürmeye gençken başlarlar."

"Belki de babası ya da amcasıyla birlikte avlanmıştı?" Şerif Yardımcısı Kimball önerdi.

"Avlanarak büyümüş olabilir," diye onayladı Mona. "Ama öyle olmasa bile, bir hayvanın acı çekmesini izlemek için soğukkanlılıkla öldürmekten zevk almış olabilir." Mona durakladı. "Bu tür davranışlarda bulunan, belki de sabıka kaydı olan çocuklar için okullarla temasa geçebilirsiniz. Eğer şu anda otuzlu yaşlarının başındaysa, on beş-yirmi yıl geriye giderdim."

Cal, "Laboratuvarın buna bakmasını sağlayacağım," dedi.

Mona saatine baktı ve radyo programı için şehre dönmesi gerektiğini fark etti.

"Hapishaneleri ve akıl hastanelerini yakın zamanda salıverilenler için kontrol edeceğim." Başlamak için sabırsızlanan Peyton'ın numarasını tuşladı.

Katil bir sonraki kurbanını çoktan kaçırmış olabilir.

Josie DuKane, yanındaki sırada dua eden genç adam hakkında garip bir hisse kapılmıştı. Çok alçakgönüllü, kibar... biraz da kendinden emin görünüyordu. Ama belli ki annesini önemsiyordu, yoksa kilisede onun için dua ediyor olmazdı.

"Belki bir ara yemeğe çıkabiliriz," diye teklif etti.

Teklifini düşündü ama neden burada olduğunu hatırladı.

Şehirdeyken yapması gereken şeyler vardı. Bulunacak cevaplar.

Bu yüzden onun davetini reddetti.

Koyu kahverengi gözlerinde bir an için hayal kırıklığı titreşti. O kadar kederli görünüyordu ki, çantasından çıkardığı bir kağıda telefon numarasını karaladı ve ona uzattı. "Beni ara."

Hayal kırıklığı azaldı. "Belki yarın?" "Belki."

Ona küçük bir el salladı, sonra da dışarıya, serin akşamın içine doğru yöneldi.

O ve annesi kasabaya geleli çok olmamıştı. Aslında annesi, Josie'nin büyükbabası olan babasını ziyarete gelmemek için yıllarca diremişti.

Gençken aralarında kötü bir şey olmuştu. Keşke ne olduğunu bilseydi.

Annesi kasabadan ve buradaki insanlardan nefret ediyordu. Josie'ye uzun süre kalmayacaklarını söylemişti. Ama Josie tüm bu sırlardan ve yalanlardan bıkmıştı.

Annesi Josie'nin babasının o doğmadan önce öldüğünü söyledi. Ama bunun doğru olmadığından şüpheleniyordu.

Belki büyükbabası onun adını biliyordu. Onu iyi bir gününde yakalayabilirse, ona nerede olduğunu söyleyebilirdi.

Böylece sonunda onunla tanışabilir ve annesinin neden onun öldüğünü iddia ettiğini öğrenebilirdi.

Josie giderken iğneyi avucuna batırdı. Onu o kadar çok istiyordu ki neredeyse peşinden koşacaktı.

Onu beyazlar içinde görebiliyordu; narin bileklerini ve ayak bileklerini saran dantelleri, eteğinin altındaki jartiyerin ipuçlarını.

Gelinliğin kıvrımlarını kaldırdığını, jartiyeri kaydırarak çıkardığını ve sonra kalçasına öpücükler kondurduğunu hayal ettikçe adrenalini yükseldi.

Ama önce koridorda yürümeleri gerekiyordu. Güller beyaz dantele karşı çok güzel görünecekti.

Evet, Josie aradığım kıza benziyordu. Tatlı ve deneyimsiz görünüyordu. Ve onun gibi kiliseye gidiyordu.

Ama onda doğru olmayan bir şeyler vardı. O gözlerde bir şey... Ona kimi hatırlatıyordu? Annesinin ona gösterdiği bir kızın resmini.

Kamyonetine doğru giderken ne yapacağını şaşırdı ve radyoda öğütler veren Mona adlı kadını hatırladı. Ön koltuğa kıvrıldı, sert rüzgârın soğüğundan korunmak için kaloriferi açtı ve kadının numarasını tuşladı.

Önce o lanet adam cevap verdi. "Bu *Mona'ya Sor* programı. Ona kimin aradığını söyleyebilir miyim?"

"Beni tanıyacak. Bu gerçekten önemli."

Ağır bir iç çekiş. "Bir dakika, efendim."

Beklerken parmaklarını aşağı yukarı hareket ettirdi. Kızın tatlı sesi onunla konuşurken.

"Ben Mona. Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Sanırım aradığım kişiyi buldum."

Bir saniye sessizlik oldu. "Kiminle konuşuyorum?" "Beni hatırlamıyor musun?" diye sordu sertçe.

Onu nasıl hatırlamaz? Son seferinde onun üzerinde bir etki bıraktığını düşünmüştü ama kadınlar onu görmezden geliyor gibiydi. Onu unutuyorlardı. Hiçbir şey değilmiş gibi davranıyorlardı.

Öfkesi tepesine çıktı ve direksiyonu kavrayarak Josie'yi arabasıyla takip etti. Josie bir manikürcünün önünde durdu ve aceleyle içeri girdi; Josie'nin kızıl saçlı güzel bir kadının karşısındaki koltuğa oturuşunu izledi. Diğer iki kadın manikür istasyonunda oturmuş, çalışanlar onlara manikür yaparken ellerini uzatmışlardı.

"Oh, evet, daha önce konuşmuştuk. Tekrar arayabileceğini düşünmüştüm." Mona'nın sesi biraz fazla hafif çıkmıştı. Sahteydi. Sanki ona iyi davranmak için çok uğraşıyormuş gibiydi.

Annesinin ona bahsettiği küçük yalancılardan biri miydi? Gerçekten umursamadığı halde umursuyormuş gibi mi yapıyordu?

"Bana ondan bahset. Neden onun doğru kişi olduğunu düşünüyorsun?"

Çünkü ona iyi davranıyordu. Ama bu onu zavallı biri gibi gösteriyordu. "Unut gitsin," diye hırladı. "Umurunda değil."

"Evet, biliyorum," dedi çabucak. "Lütfen, konuş benimle."

"Sadece birinin beni sevmesini istiyorum," dedi, sesindeki titremeden nefret ederek. Lanet olsun. Acınası görünmek istemiyordu.

"Eminim ailen seni seviyordur," dedi Mona. "Yakın bir yerde mi yaşıyorlar? tarafından?"

Gözleri bulanıklaştı, tekerlekli sandalyeye mahkûm annesinin görüntüleri aklından çıkmıyordu. Geri dönmek ve yatağında onun yanında sürünmek, ona sarılmasını ve tıpkı küçükken yaptığı gibi her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordu.

Ama her şey yolunda değildi. O ölüyordu ve yakında yapayalnız kalacaktı. Ve yalnız olmaktan nefret ediyordu.

Derin bir nefes aldı, aramayı sonlandırdı ve Boar's Head'e doğru yola koyuldu. Uzun süre yalnız kalmayacaktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Mona'nın içgüdüleri, az önce telefonu yüzüne kapatan adamın ya tehlikeli ya da şiddete meyilli olduğu konusunda onu uyarıyordu.

Ve her an kırılabileceğini.

Camın arkasından onu izleyen Cal'a baktı. Ona radyo istasyonuna kadar eşlik etmekte ısrar etmiş ve Whit'in artık bir tehdit oluşturmadığını ve Gelin Katili'nin yakalandığını öğrenene kadar onu yalnız bırakmaya niyeti olmadığını söyleyerek olay yerini polislere bırakmıştı.

Chance reklamı kesti ve Cal ona doğru koştu. "Daha önce arayan aynı adamdı. Sence Gelin Katili o olabilir mi?"

Mona dudağını çiğnedi, parmakla göstermekte tereddüt ediyordu. "Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Eğer tekrar ararsa, onu hatta tutmaya çalışacağım."

"Telefon numarası bir daha görünmedi," dedi Chance. "Tahminimce kullan-at bir cep telefonundan arıyor."

Cal, "Zaten buradaki telefonun izlenmesini talep etmiştim," dedi. "Bir hata yapıp bir yerdeki sabit hattan arayabilir ve biz de yerini tespit edebiliriz. Neden onu tekrar aramaya davet etmiyorsun?" Cal önerdi.

Mona kabul etti ve mikrofonuna döndü, ardından Chance'in ona işaret vermesini bekledi.

"Ben *Mona'ya Sor*. Son arayan kişiye beni tekrar araması için yalvarmak istiyorum. Bu şekilde ayrılmamız hoşuma gitmiyor. Yalnız olduğunu söyleyebilirim.

ve konuşmaya ihtiyacın var. Hazır olduğunda buradayım."

Umarım yemi yutar ve o da hakkında daha fazla şey öğrenebilir.

Onu.

Yine de, bir kadınla konuşuyor olma ihtimali

Gelin Katili onu iliklerine kadar dondurdu.

Kadının boğazındaki, kollarındaki ve bileklerindeki morluklarda şiddeti ve öfkeyi görmüştü. Gwyneth'i terk etmeden önce ona veda öpücüğü vermesinden duyduğu pişmanlığı hissetmişti.

Ama bu onu tekrar yapmaktan alıkoymayacaktı.

Carol Little, cinayet hakkında daha fazla bilgi sahibi olacağını umarak şerif yardımcısının ofisine uğradı. Ama şerif yardımcısı onu kapıda karşıladı ve içeri soktu.

Parmağını adamın çenesinde gezdirdi. "Ne? Masada hızlı bir sevişme mi istiyorsun?"

Ayağını onun baldırına sürttü, oynadı. Tutkulu bir adamdı, erkeksiydi ve onunla tekrar sevişmekten çekinmezdi. Seksten sonra gevşiyor gibiydi.

Adam kadının bileklerini sıktı, çenesi kaskatı kesilmişti. "Kes şunu," diye tısladı. "O makaleyi basarak başımı bir sürü belaya soktun."

Geri çekildi, yüzünde bir kaş çatma vardı. "Muhabir olduğumu biliyordun ve cinayet haberdir. Kasabadaki insanların tehlikede olup olmadıklarını bilmeye hakları olduğunu düşünmüyor musun?"

"Evet," dedi, gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla. "Ama gelinlikle ilgili kısmı açıklamaman gerekiyordu. Federaller kışımın dibinde. Sahte itiraflarla gelen tribünlere karşı bunu saklamak istediler."

Carol, "Eğer basılmasını istemiyorsanız, bunu söylemeliydiniz," diye karşılık verdi.

Gözleri büyüdü. "Yataktaydık, yarı uykulu ve sarhoştum." Öfke ses tonunu sertleştirdi. "Yoksa başından beri planın bu muydu? Beni gafil avladığında aklımı çelmek için mi siktin beni? Öyle mi?"

Bu yüzden mi buradasınız, başka bir kurban olduğunu duyduğunuz ve konuşacağımı düşündüğünüz için mi?"

Carol hareketsiz kaldı, kalbi küt küt atıyordu. "Başka bir kurban mı var?" Şerif yardımcısı bir küfür savurarak nefesini verdi.

"Bilmiyor muydunuz?"

Başını iki yana salladı. "Kim o?"

"Henüz kimliğini tespit edemedik," dedi dişlerini sıkarak. "Ama bulmuş olsaydık bile sana söylemezdim."

Carol irkildi. "Burada düşman ben değilim. Sadece haberleri bildirmek ve tetikte olmaları gerekiyorsa insanları uyarmak istiyorum." Carol dönüp onun ofisini inceliyormuş gibi yaptı ve onaylar gibi başını salladıktan sonra masasına gidip açık not defterine baktı. Görünüşe göre Karindeşen Thorn'un kurbanlarının ailelerini araştırıyordu.

"Gördün mü, aynı fikirdeyiz. Ben de bu insanları araştıracaktım. İçlerinden birinin Thorn Ripper'ın işini kopyalamak için bir nedeni olabileceğini düşündüm."

Şerif Yardımcısı Kimball yaklaştı ve not defterini kapattı. "Paylaşmak ister misin? Bana ne bulduğunu anlat."

Carol gülümsedi. "Tiffany Levinson'ın annesi hâlâ kasabada yaşıyor. Babası ölmüş. Brittany Burgess'in anne ve babası onun ölümünden sonra boşandı ve annesi taşındı. Babası yeniden evlendi ve Knoxville'de yaşıyor. Yılda bir kez anma töreni için geri geliyor."

"Peki ya Yonkers?"

"Onlar daha ilginç. Sorunları vardı ve ayrıldılar. Anne dağlarda bir kulübede yaşıyor. Kocasını veterinermiş ve bir hayvan krematoryumu açmış ama ölmüş. Şimdi Candy'nin kardeşi Doyle işletiyor."

Ama anlatmaya hazır olduğu tek şey buydu. "Senin sıran." "Sen benden daha fazlasını aldın."

Bundan şüpheliydi. "Haydi, Şerif Yardımcısı." Elini onun kolunda gezdirdi. "Uslu dur."

"Hayır, beni daha önce kandırdın ama bir daha kanmayacağım. Kendine bir isim yapmak için bu kızların cinayetlerini sansasyonel hale getirmek istiyorsun."

Onu ön kapıya doğru sürükledi, sonra da dışarı itti. "Yorum yapmayacağım. Şimdi çık dışarı."

"İlan," dedi Carol, sokaktaki meraklı yerlileri görmezden gelerek. "Kasaba neler olup bittiğini bilmeyi hak ediyor."

"Size yorum yapmayacağımı söyledim." Kapıyı çarptı.

Carol nefesinin altından çirkin bir şeyler mırıldandı. İçeri girip onu sarsarak gerçeği öğrenmek ve hikâyeyi anlatmasını istemek istiyordu.

Ama şu anda çok öfkeliydi. Onun sakinleşmesine izin vermesi gerekiyordu. Bu arada, kendi başına biraz daha araştıracaktı.

Tiffany Levinson'ın annesi Sara ile henüz konuşmamıştı. Onu ziyaret edecek ve anma töreninde olduğu gibi dışlanmamasını umacaktı.

Cal camın arkasından Mona'yı izliyor, arayanın tekrar aramasını bekliyordu.

Eğer o Gelin Katili ise, başka bir kurbanı takip ediyor olabilir. Şimdi.

Lanet olsun. Bir ipucuna ihtiyacı vardı. Peyton'ı aradı. Bazı bilgiler.

"Graveyard Falls'ta son birkaç ay içinde eşlerini kaybeden iki adam var," dedi Peyton. "Birincisi, Darby Holland. Karısı üç ay önce anevrizmadan öldü. Üç çocuğu var ve postanede çalışıyor."

"Geçmişinde şiddet yanlısı olabileceğini gösteren bir şey var mı?"

"Hayır. Kilisesinde papaz yardımcısı ve İncil derslerinde Çarşamba geceleri. Polis raporu yok, trafik cezası bile yok. Postanedeki patronuyla konuştum ve çok çalışkan, iyi kalpli olduğunu ve hiçbir gün işini aksatmadığını söyledi."

Onların adamı gibi görünmüyordu. "Başka kim olabilir?" "Virgil William Mulhaney," dedi Peyton.

William. Mona'yı arayan Will olabilir. "Bana ondan biraz daha bahset."

"Kasabanın dışında birkaç tavuk çiftliği var. Yerel mağazalara yumurta ve Tennessee'nin çeşitli bölgelerine tavuk sağlıyor."

Bu son kurbanın tırnaklarının altında yumurta kabuğu vardı. Ve Mona katilin çocukken hayvanları öldürmüş olabileceğini söylemişti. Eğer bu adam tavukları kesmekten zevk alıyorsa, bir kadını boğarak öldürmesi hiç de zor olmazdı.

"Karisına ne oldu?"

"Bu biraz karanlık. Ölüm belgesinde arabası yoldan çıktığında öldüğü yazıyor. Ama dikiş çemberindeki birine Virgil'den ayrılmayı planladığını söylemiş."

Bir dikiş çemberi . . .

"Bunu bildiğini inkar mı etti?"

"Evet. Şerif de karısının ölümüne neden olduğuna dair bir kanıt bulamadı." Peyton durakladı. "Ama bu ilginç. Kocası gençken komşuları hayvanlarının öldüğünü bildirmişler. Şerif onları Virgil'in öldürdüğünden şüphelenmiş ama kanıt bulamamış."

Şimdiye kadar profile uyuyordu. "Bana adresini mesaj at."

"Hallediyorum." Bir saniye geçti. "Kontrol etmek isteyebileceğiniz bir isim daha var. Doyle William Yonkers."

"Yonkers mı? Candy Yonkers ile akraba mı?"

"Erkek kardeşi. Kırk yaşında ve yaklaşık üç hafta önce Peninsula'daki bir psikiyatri koğuşundan taburcu edilmiş. Tıbbi kayıtlara ulaşmanın zor olduğunu biliyorsunuz ama psikiyatri hemşirelerinden biriyle konuştum ve depresyon ve bipolar bozukluktan muzdarip olduğunu söyledi. Ona ilaç vermişler ve annesinin gözetiminde serbest bırakılmış. Size iletişim bilgilerini de göndereceğim."

Adrenalini yükselmişti. Artık iki muhtemel şüpheli vardı. Ve biri Thorn Ripper davasıyla bağlantılıydı.

Mona'ya gitmesi gerektiğini söylemek için acele etti.

Mona, "Onları sorgulamak için seninle geleceğim," diye teklif etti.

"Peki ya gösteri?"

"Bu akşamlık işimiz bitti. Adam geri aramadığı için üzgünüm. Belki yarın arar." Eğer bu adam Gelin Katili ise, bu gece başka bir can daha almamasını umuyordu. Arayan son birkaç kişi son cinayetle ilgili paniğe kapılmıştı. Şimdiden ikinci bir kurban olduğu söylentisi yayılmaya başlamıştı.

Cal onu arabaya kadar götürdü. "Hayır, sanırım bu adamı yalnız sorgulasam daha iyi olacak."

Cipine tırmandılar ve o da park yerinden çıktı. Neyse ki kar yağışı durmuştu ama yollar hâlâ buzluysa. Gece çöküyordu, yıldızlar çok azdı, ay karanlık kış bulutlarının arasından zar zor görünüyordu, ormanları ürkütücü ve gizli tehlikelerle dolu bir hale getiriyordu.

Bir parça siyah buz onları saniyeler içinde dağdan aşağı savurabilirdi. Ve Cal'a göre, sorgulaması gereken adam tepelerde yaşıyordu.

"Yardımcı olabilirim," dedi Mona.

"Çok yardımcı oldun Mona, ama bu çok tehlikeli. Eğer bu bizim şüphelimizse, silahlı olabilir. Seni ona yakın bir yerde istemiyorum." Cal'ın kirli sakalı, elini üzerinde gezdirirken kaba bir ses çıkardı.

Mona'nın içine bir farkındalık sızdı ve onu adama doğru eğilmeye teşvik etti.

"Peki ya sen?" dedi sesindeki endişeyi gizleyemeyerek. "Eğer silahlıysa, yaralanabilirsin." Ya da daha kötüsü.

Brent'i kaybettiği gibi onu da kaybedebilirdi.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi Cal, sesi derindi.

"Brent de öyle düşünmüştü." Sözler Mona'nın kastettiğinden daha sert çıkmıştı. Ama onları geri çekemedi.

"Brent bir kazada öldü."

"Biliyorum, ironik, değil mi?" Yeni bir acı göğsünü tırmaladı. "Polislik mesleğinin tehlikeleri hakkında tartıştık ama o arabasında öldü."

"Üzgünüm Mona, onu özlediğini biliyorum."

Cal'ın sesi düzdü ama ifadesi çok daha fazlasını anlatıyordu. Kargaşa içindeydi ve en iyi arkadaşını da özlüyordu. Ortak kederleri üzerinden bağ kuruyor olmalıydılar.

Ama aralarındaki o öpücük aklını başından almıştı.

Tepelere doğru dönmek yerine, onun evine giden sokağa saptı. "Seni yalnız bırakmak istemiyorum ama Whit bu gece hapiste ve benim gitmem gerekiyor Mona."

Adam arabasını park ederken başıyla onayladı. Güçlü olma konusundaki kararlılığına ve Cal'ın deneyimli, eğitilmiş bir ajan olmasına rağmen, o dağda her şeyin olabileceğini biliyordu.

"Mona?"

Bir damla gözyaşı kararlılığını aşarak kirpiklerine takıldı ve gözlerini kaçırdı. "Dikkatli ol, Cal."

Aralarındaki gerginlik, sorular ve bir katille yüz yüze gelme tehdidinin yoğunluğuyla titreşiyordu. Adam kapıyı açmak için ona doğru uzandı ve kadın cesur bir yüz ifadesi takınmak için kendini hazırladı ama adam başparmağıyla yanağına dokundu ve yüzünü kendisine doğru eğdi.

Karanlık bakışları onunkilerle buluştu ve çenesi sertleşti. "Ah, Tanrım, Mona

..."

"Üzgünüm Cal," diye fısıldadı. "Brent'i kaybettim. Brent'i kaybettiğimi sanmıyorum.

seni de kaybetmeye dayanabilirdi."

Acı ve açlığın karışımı gibi gelen alçak bir inilti ondan yükseldi. Bakışları onunkilere kilitlendi ve yüzünü duygular kapladı. Kendi kendine arabadan inmesini, eve koşmasını, Cal'a onu ne kadar önemseydiğini gösteremeyeceğini söyledi.

Ama onun bu gece gitmesi ve bir daha geri dönmemesi düşüncesi onu dehşete düşürmüştü.

"Bana hiçbir şey olmayacak," dedi.

Gözlerini sıkıca kapattı, onun boğuk güvencesi sadece ona sarılmak için can atmasına neden oluyordu.

Bir kez daha iç çekti, sonra onu kollarının arasına aldı ve kendine doğru çekti.

Cal, Mona'ya sarılma ihtiyacına boyun eğdiği için sessizce kendine lanet okudu ama Mona dehşete düşmüş ve kalbi kırılmış görünürken onu bırakıp gidemeyecek kadar çok istemişti.

Brent'i özlüyordu.

Ama *onu* kaybetmeye dayanamayacağını söyledi.

Brent'ten sonra ikinci olmak istemiyordu ama Brent gitmişti ve o buradaydı ve şu anda ona dokunmaması için tek bir neden bile düşünemiyordu.

Öp onu.

Ona

sahip ol.

Adamın dudakları açgözlülükle onunkilerin üzerine kapandı ve kadın kollarını adamın etrafına dolayıp sırtını ovarak dudaklarını adamın girişı için araladı. Dilini onun içine soktu, onunla yatakta çıplak ve sıcak olmak için yanıp tutuşuyordu.

Bir elini adamın saçlarının arasına soktu, parmaklarını saçların arasında dolaştırdı, ihtiyacı da bir o kadar belirgindi.

Mona Cal'i o kadar uzun zamandır istiyordu ki, Cal diliyle ağzını okşarken aklından başka her şeyi uzaklaştırdı. Ellerini adamın saçlarının arasına sokarak onu daha da yaklaştırdı ve bu öpücüğün sonsuza dek sürmesini umdu.

İhtiyaç ve arzu çarpıştı. Tanrı yardımcısı olsun, daha fazlasını istiyordu.

Çıplak tenini hissetmek için çaresizce gömleğinin en üst düğmesine uzandı ve üstteki iki düğmeyi çözdü. Adamın soluk soluğa iniltisi aralarında yankılanırken, soyunmasını engellemek için ellerini kavradı.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Karanlık bakışları onunkilerle buluştu, aç ve tutkulu. "Burada, arabada olmaz."

Gülümsedi, arabanın kapısını açarken vücudu şehvetli hislerle dalgalanıyordu. Adam hemen arkasındaydı, eli sırtının alt kısmındaydı. Ön kapının kilidini açtığı anda dudakları tekrar kilitlenmişti ve adam ceketini çekiştiriyordu.

Eşarby, her ikisinin de ceketleriyle birlikte fuayenin zeminine çarptı, adam kızın ağzını tekrar sahiplenirken vücudu kızinkine doğru hareket etti. Onlar

hararetle öpüştüler, dilleri dans etti, vücutları ihtiyaçla canlandı.

Silahını dikkatlice çıkardı ve yan masanın üzerine koydu. Gömleğini çekiştirdi, göğsünü hissetme telaşıyla düğmelerini patlattı ve adam onu geri geri çalışma odasına doğru götürdü. Kadın botlarını tekmeledi, ellerini çılgınca adamın kaslı gövdesinde gezdirdi ve adam parmaklarını kadının sırtında gezdirdi, sonra parmaklarını kazağının altından geçirerek kazağı çıkardı.

Ama kalçası kanepenin arkasına çarptı ve aniden tökezledi. Cal onu düşmeden yakaladı ve o da neye takıldığını görmek için aşağıya baktı.

Şok onu hareketsiz bıraktı. "Ne oluyor be?" Cal mırıldandı.

Adam kadının kollarını kavradı, ikisi de şok içinde odaya bakıyordu.

Birisi evine girmiş ve evi darmadağın etmişti. Onun ve Brent'in fotoğraflarının bulunduğu çerçeveler paramparça olmuş, resimler parçalara ayrılmış, yere ve kanepeye saçılmıştı.

Daha da rahatsız edici olanı, duvara sprey boyayla *LEAVE TOWN (ŞEHİRİ TERK EDİN)* yazılmasıydı.

Carol, Thorn Ripper'ın kurbanlarından birinin annesi olan Sara Levinson'la konuşmak için Boar's Head'e girdi.

Duvar boyunca uzanan tezgâhtan bir vaşağın boş gözleri ona bakıyordu. Aslında barda/restoranda baktığı her yerde ölü hayvanlar vardı.

Her ne kadar babası da bir avcı olsa ve yakaladığı hayvanları koruma konusunda aynı hayranlığa sahip olsa da, bu hayvanlar onu ürkütüyordu.

Timsahların gece boyunca ona saldırıp parçaladığına dair kâbuslar görüyordu. Bazen uyumaya çalıştığında, insan etine duydukları açlık kan kokusuyla şiddetlenirken dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordu.

Ani sinirlerinden sıyrılarak köşedeki bir kabini seçti. Mekânın yarısı hamburger ve biftek yiyen erkeklerle doluydu. Üç adam arka köşede bilardo oynarken eski moda bir müzik kutusundan country müzik sesi yükseliyordu.

Daha önce tırnak teknisyeniyle konuşmuş, kasabanın tarihi hakkında bilgi sahibi olmuş ve Tiffany Levinson'ın annesinin burada garsonluk yaptığını söylemişti.

Sara'yı anma töreninden tanıdı, kıvrıcık kızıl kahverengi saçları tepesinde toplanmıştı, dantelli saç tellerinin arasına bir kalem sıkıştırılmıştı. "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu sigara içen bir sesle.

Carol bir fıçı bira ve geyik eti yahnisi sipariş etti. Kadın siparişi verene kadar bekledi, sonra içkisini getirmek için geri döndüğünde Carol kendini tanıttı.

"Kızınızın cinayeti hakkında benimle konuşmak isteyebileceğinizi duydum."

"Bunu sana kim söyledi bilmiyorum." Garsonun gözleri öfkeyle parladı. "Neden aileleri geçmişe sürüklüyorsunuz?"

"Kasabadaki son cinayeti haber yapan bir muhabirim." "Kim olduğunu biliyorum," diye tısladı Sara.

"İnsanlar Thorn Ripper ile Gelin Katili arasında bir bağlantı olup olmadığını merak ediyor," diye devam etti Carol, Sara'nın onu açıkça küçümsemesine aldırmadan.

Sara'nın yüzü soldu. "Nereden bileyim? Bebeğimi öldüren adam hapiste. Neredeyse otuz yıldır hapiste."

Carol araştırmasını yapmıştı. "Ama şartlı tahliye duruşmasına bir haftadan az bir süre kaldı. Benzer bir cinayetin işlenmiş olması sizce de tuhaf değil mi?"

"Bunu düşünmek istemiyorum," dedi Sara, dudakları ince ince gerilerek. "Şerif Buckley kızımın ölümünden sorumlu olan adamı hapse attı. Bunun için ona borçluyum."

Carol bununla nereye varacağını tam olarak bilmiyordu ama hikayesinde duygu olmasını istiyordu. Duygu kopya sattırır.

"Pike'in suçlu olduğuna emin misin?"

Kadının yüzünü öfke kapladı. "Ne diyorsun sen?"

"İlk soruşturmanın dosyalarına baktım ve asla itiraf etmedi. Aslında, bunca yıl boyunca Johnny Pike masumiyetini korudu. Kendisine komplo kurulduğunu söyledi."

"Masum olsaydı itiraf pazarlığını kabul etmezdi." "Bundan pek emin değilim. Gençti, korkmuştu ve ölüm cezasıyla karşı karşıya."

Sara eğildi, burun delikleri alevlendi. "Dinle beni, seni meraklı sürtük, o zamanlar çocuklarını kaybeden bizler yeterince acı çektik. Bu işin peşini bırak ve bırak Johnny Pike hapiste çürüsün."

Carol'ı sinirli ve rapor edecek bir şey bulamadan bırakıp gitti. Ama karşısında oturan kısa kahverengi saçlı bir adam onu ilgiyle izliyordu. Yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu ve biraz gergindi.

Eğer buranın yerlisiyse ve Graveyard Falls'ta büyümüşse, işe yarayabilirdi. Adam kaşlarını kaldırdı, utangaç bir gülümseme ağzını kavislendirdi ve kadın da gülümseyerek ona katılmasını işaret etti.

Heyecandan kanı kaynadı. Sarışın kadın az önce onu kendisine katılmaya davet etmişti.

Onun geyik eti güveci sipariş ettiğini duyduğunda, ruh eşi olabileceğine karar vermişti. Geyik eti yahnisi en sevdiğiydi. Tavşan yahnisinden sonra.

Nasıl yapıldığını bilip bilmediğini merak etti.

Onunla burada, en sevdiği yerde, kendi elleriyle koruduğu hayvanlarla çevrili bir ortamda buluşmayı hayal ediyordu. Bir yan işe d ö n ü ş t ü r d ü ğ ü bir hobi.

Kendisine biraz sıvı cesareti vermesi için elinde birayla ona doğru yürüdü ve yanındaki sandalyeye oturdu.

Ela gözleri neredeyse çamur rengindeydi ama ona bakarken, annesinin diktiği gelinlik içinde hayal etti onu.

"Bana kendinden bahset," dedi, annesinin ona söylediklerini hatırlayarak. *Her zaman kendin hakkında konuşma. Onu sor.*

"Benim adım Carol Little," diye başladı kadın. "Ben bir muhabirim. Mezarlık Şelalesi'ndeki Gelin Katili hakkında yazdığım ön sayfa haberini görmüş olabilirsiniz. Ya siz?"

"Will." İğneyi cebinden çıkardı ve tepkisini bastırmak için avucuna batırdı.

Onun hakkında yazmanın haber değeri taşıdığını düşündüğü için heyecanlanıp heyecanlanmayacağını bilmiyordu.

Ya da onun kim olduğunu bildiği için gergindi. Her iki durumda da, o bir eş için uygun değildi.

Ölmek zorunda kalacaktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Mona mesajı görünce titredi.

ŞEHİRİ TERK ET.

Oturma odasına yayılmış yırtık resimler ve parçalanmış camlar, kendisini tecavüze uğramış hissetmesine neden oldu. "Neden biri bunu yapsın ki?"

Cal silahını geri aldı. "Burada kal. Evi kontrol edeyim."

Başını salladı, davetsiz misafirin hâlâ içeride olabileceğine dair işaretleri dinlemeye çalışırken korkudan boğazı tıkanıyordu.

Cal silahını hazır tuttu, mutfığa bir göz attı ve temiz olduğunu mırıldandı, sonra yavaşça yatak odalarına doğru ilerledi.

Bir an için hareket edemedi. Birinin evinin içine girmiş olması, içinin bulanmasına neden oldu. Davetsiz misafir başka nelere dokunmuştu?

Brent'le balayında dağlarda çektiydikleri fotoğrafı almak için eğildi ama Cal'ın sesi onu durdurdu.

"Ev temiz. Hiçbir şeye dokunma, Mona."

Parmaklarını avuçlarının içine kıvırdı ve doğruldu. Tanrım... şimdi evi bir suç mahalliydi.

Cal telefonunu kulağına götürmüştü ve suç ekibini aramaya başlamıştı bile. Telefonu kapattığında yüz ifadesi asıktı. "Yatak odası da darmadağın Mona."

Titrek bir nefes verdi ve odasına doğru koşmaya başladı. Cal onu kapıda yakaladı ve gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi. İç çamaşırları

ve gecelikler parçalanmış ve konfeti gibi yatağa saçılmıştı, şifonyerinin üzerindeki aynada başka bir *mesaj* vardı: LARLAR ÖLMELİDİR.

Cal, Mona'yı tekrar kendisine doğru çekmemek için ellerini yumruk yaptı. Kahretsin, onun gözlerindeki korkudan nefret ediyordu. Yaklaştı ve mesajı inceledi.

"Bu ruj." Belki de Gelin Katili'nin kullandığıyla aynı türdendi. Laboratuvarı kontrol ettirirdi.

"Kim benden bunu yapacak kadar nefret ediyor?" Mona fısıldadı.

"Bu iyi bir soru," dedi Cal. "Ve sadece senin yanıtlayabileceğin bir soru." Tabii bu davetsiz misafirin ölen kocası ve onun sırrıyla bir ilgisi yoksa.

"Aklıma gelen tek kişi Whit Combs ve o da hâlâ hapiste."

"Bir telefon edip bunu doğrulayayım," dedi Cal. "Bu arada, diğer müşterilerinizi düşünün. Yakın zamanda ayrılmış başka biriyle görüşüyor musunuz? Belki de sizinle terapi gördükten sonra boşanan bir çift?"

Mona'nın yüzü soldu. "Öyle olsa bile, isim veremem, Cal."

"Tehlikeliyse birini koruyamazsın."

"Ama-"

"Sadece listeyi yap, Mona," dedi Cal. "Daha fazlasını öğrenene kadar bunu gizli tutabiliriz."

Hâlâ tereddütlü görünüyordu ama mutfağa geri döndü, çekmecedен bir not defteri aldı ve masaya oturdu. On beş dakika sonra CSI ekibi geldiğinde hâlâ orada oturmuş düşüncelere dalmıştı.

"Buranın incelenmesini istiyorum," dedi Cal. "Aynadaki ruju Gelin Katili'nin kullandığı rujla karşılaştırdığınızdan emin olun."

Mona kollarını onun beline doladı, bu düşünce karşısında yüzü kaskatı kesilmişti. "Bunu onun yaptığını mı düşünüyorsun?"

Cal onun elini sıktı. "Bilmiyorum ama öğreneceğiz."

Bu gece Mona'yı yalnız bırakmak ya da uyumak istemediğinden, sonunda suç ekibi evini incelerken Peyton'ın verdiği isimleri kontrol etmek için Mona'nın da kendisiyle gelmesini kabul etti.

Yolda giderken hastaları hakkında konuştular. "Müşterilerimden birkaçı boşanma davası açıyor," dedi Mona. "Ama eşlerinin evime girecek kadar tehlikeli ya da öfkeli olduklarını sanmıyorum."

"Bir sapığa ne dersin? Belki Brent öldüğünden beri çıktığın bir adam?"

"Sadece üç ay oldu Cal. Başka kimseyi görmedim," dedi gergin bir ses tonuyla. Çantasının askısıyla oynadı. "Yine de öz annem hakkında sorular soruyorum. Ama çok fazla ilerleyemedim. Kimse benimle bu konuda konuşmak istemiyor gibi görünüyor."

"Tanrım, Mona, bir kutu solucan açmış olabilirsin." "Bunun farkındayım ama gerçeği bilmek zorundayım."

Elini onunkinin üzerine koydu. "Dinle, şimdilik aramayı bırak ve bu dava bittiğinde sana yardım edeceğim. Şu anda Gelin Katili'ni bulmaya odaklanmalıyım. Başka bir kadının hayatı tehlikede olabilir." *Ve o kadın sen olabilirsin.*

Telefonu çaldı. Tıbbi tetkikçi. "Evet?"

"Coulter, ikinci kurbanın kimliğini tespit ettik. Adı Constance Gilroy. Yirmi üç yaşında. Ölüm nedeni ilk kurbanla aynı, boğulmaya bağlı boğulma. Dudaklarındaki ruj sadece aynı marka değil, aynı tüpten çıkmış."

"Emin misin?"

"Evet. Bu kızın ağzındaki rujda Gwyneth'in DNA'sının izleri bulundu."

Tanrım. "Başka ne var?"

"Yanağında da tükürük izleri bulduk."

"Böylece ilk kurbanı yaptığı gibi ona da veda öpücüğü verdi."

"Öyle görünüyor. Ayrıca tıpkı Gwyneth'te olduğu gibi şok tabancasından kaynaklanan bir yanık izi de vardı."

"Elbiseye ne dersin?"

"Peyton bunun fotoğraflarını yerel terzilere gönderdiğini ama onların bunu tanımadığını söyledi. Hâlâ internette arıyor ama şu ana kadar bir şey çıkmadı."

Elbiseleri diken kişi bunları internette satmış olsaydı, muhtemelen benzer bir tane bulurlardı. Ancak terzi elbiseleri ülkenin bir ucundaki küçük bir butikte de satmış olabilir ki bu durumda izini sürmek daha zor olacaktır.

Elbiseler kurbanlar için el yapımı değilse. . . "Adli tıpla ilgili başka bir şey var mı?"

"Evet. Elbisenin dantelinde bir tutam saç bulduk. Onu öpmek için eğildiğinde yakalamış olmalı."

"O zaman adamı bulursak onu çivileyebiliriz."

"Evet. Keşke size onu *nasıl* bulacağınızı söyleyebilseydim."

"Üzerinde çalışıyorum," dedi Cal, kararlılıkla. "Şu anda olası bir ipucunu kontrol etmek için yoldayım."

Dönüşlerde manevra yaptı, çok hızlı giden beyaz bir minibüsün yanından geçerken yavaşladı. Lanet şey aniden hızlandı ve onlara doğru kayarak geldi.

Mona ona çarpmamak için direksiyonu sağa kırınca nefesi kesildi ve dağ duvarına çarptılar. Ön tarafı çatırdadı, hava yastıkları patladı ve kayalar aşağı yuvarlandı.

Cal başını kaldırdı ve arabanın dönüp onlara doğru geldiğini gördü. Minibüsün ön tarafı yan tarafına çarparken kendini destekledi.

Hassiktir. Sürücü onlara kasten çarpmış.

Dr. Wheeland telefonda adını haykırıyor, neler olduğunu soruyordu ama Cal telefonunu düşürmüştü. Hava yastığını çakısıyla yırttı, sürücüye bakmaya ya da plakasını almaya kararlıydı.

Ama çarpmanın etkisiyle gözleri bulanıklaşmıştı.

Minibüs geri geri gitti, sonra hızlandı ve bir kez daha yan tarafına çarptı. Metaller çatırdadı ve camlar kırıldı.

"Cal!" Mona ağladı.

"Dayan!" Ceketinin içinden silahını aldı, nişan aldı ve manyağa ateş etti. Bir, iki, üç atış.

Lastikler gıcırdadı, minibüs motorunu devirdi ve geri çekildi, sonra dönüp dağdan aşağı uçtu.

Cal en azından bir lastiğe isabet ettirmeyi umarak tekrar ateş etti ama minibüs çok hızlıydı.

Minibüs kükreyerek uzaklaşırken Mona'nın her yeri titriyordu. Hava yastığını itti, göğsü çarpmanın etkisiyle ağrıyordu ve Cal çakısını alıp yastığı kesti. "Kimdi o?"

Cal, "Bilmiyorum, camlar renkliydi," dedi. "Sen iyi misin?"

Başını salladı, ancak o kadar çok titriyordu ki dişleri takırdıyordu. Rüzgâr kırılan camların arasında dönüyordu ve kırıklar Cal'ın yüzüne ve kollarına sıçramıştı.

"Kanaman var." Küçük bir cam parçasını koparmak için uzandı ve yanağına sıçrayan kan damlaları karşısında irkildi.

"Ben iyiyim." Onun endişesini bir kenara bıraktı ve telefonunu almak için eğildi.

Wheeland hâlâ hatta.

"Bir minibüs tarafından pusuya düşürüldük," dedi Cal. "Peyton'a söyle, Graveyard Falls civarında beyaz kargo minibüsü olan birini arasın." Bir duraklama. "Hayır, ehliyetini almadım. Eski model, renkli camlı bir minibüstü. Ayrıca bölgedeki tüm kaportacılara ve tamirhanelere bir uyarı göndermesini söyle. Ön çamurlukta ezik arayın. Eğer biri minibüsü tamir ettirmeye çalışırsa, bunu bilmek istiyorum." Başını Mona'ya doğru çevirdi. "Şerif yardımcısını ara ve buraya bir çekici göndermesini ve fazladan bir araba getirmesini söyle."

Mona kanı temizlemek için bir mendille yanağına dokundu. "Acil servise gitmen gerek Cal."

Başını iki yana salladı. "İmkânı yok. Bildiğimiz kadarıyla şüphelinin elinde şu anda başka bir kız var ve onun hayatı tehlikede."

On beş dakika sonra çekici ve Şerif Yardımcısı Kimball geldiğinde Cal fena halde kızgındı. Tamirciler SUV'u çekiciye yüklerken, Cal Mona'yı tamircinin kullanması için getirdiği Jeep'in içine oturmaya ikna etti, sonra da şerif yardımcısıyla konuştu. Kimball ona Thorn Ripper'ın kurbanlarının aileleri hakkında öğrendiklerini anlattı.

"Sizce minibüsün sürücüsü şüpheli miydi?" Şerif Yardımcısı Kimball sordu.

Cal saçlarını alnından geriye doğru taradı. "Hayır. Bu onun yöntemine uymuyor. Ama daha önce Mona'nın evine zorla girilmişti, yani bunu her kim yaptıysa onun peşinde olabilir."

Şerif yardımcısı ısıtmak için ellerine üfledi. "Kontrol ettim. Whit Combs hâlâ kilitli."

Yani bu onueledi. "O zaman minibüsü bulmaya odaklanalım. Önce ikinci kurbanın kız kardeşine ölüm haberini vermeni istiyorum." Cal, Peyton'ın gönderdiği mesajı gözden geçirdi. "Kurbanın adı Constance Gilroy. Yirmi üç yaşındaydı. Erken çocukluk gelişimi okudu ve yarı zamanlı olarak kız kardeşinin iki çocuğuna bakıcılık yaptı. Kız kardeşinin adı Tanya Gilroy, o bir-

"Tırnak teknisyeni," diye mırıldandı
Şerif Yardımcısı Kimball. "Onu tanıyor
musun?"

Şerif Yardımcısı Kimball'ın gözleri karardı. "Evet. Tanya ve ben birkaç kez buluştuk. Yıkılmış olacak. Aileleri öldükten sonra küçük kız kardeşini o büyüttü." Burnunun kenarını sıktı. "O iyi bir kızdı, Coulter."

"Özür dilerim." Cal onu tanıımıyordu ama hiçbir genç kadın hayatını yaşamaya fırsat bulamadan söndürülmeyi hak etmiyordu. "Haberini kendim vermeyi teklif ederdim ama sorgulamak istediğim iki olası şüpheli var."

Şerif Yardımcısı Kimball elini gözlerine sildi. "O zaman işe koyul. Tanya'yla konuşacağım ve Constance hakkında bulabildiğim her şeyi öğreneceğim, biriyle görüşüp görüşmediğini, erkek arkadaşı olup olmadığını, internetten biriyle tanışıp tanışmadığını."

"Ayrıca Gwyneth'i tanıyıp tanımadığını da öğrenin," dedi Cal. "Eğer iki kurban arasında bir bağlantı bulursak, bu bize şüphelinin onları nerede ve nasıl seçtiğini gösterebilir."

Şerif yardımcısı başıyla onayladı ve koşarak arabasına gitti. Cal tamirciye kartını verdi ve tamirat için bir fiyat teklifi almak üzere aramasını söyledi, ardından Jeep'in sürücü koltuğuna kaydı.

"İyi misin?" diye sordu Mona'ya.

Kadın başını salladı ama solgun görünüyordu ve adam onun elini sıkı.

Biri onları öldürmeye çalışmışken nasıl iyi olabilirdi?

Carol büyük bir hata yaptığını biliyordu. Bu adamın gözlerindeki bakış ürkütücüydü. Bataklıkta tembel tembel uyuklayan bir timsah gibiydi, avını ararken vücudu yüzeyin hemen altına gömülmüştü.

"O ölü kız hakkında ne biliyorsun?" Will sordu.

"Polis konuşmuyor," dedi. "Bir ipucu bulduklarından emin değilim. Onu tanıyor muydunuz?"

Elini masanın üzerine koydu, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Hayır, onunla hiç tanışmadım."

Parmakları elindeki bir iğnenin etrafına dolandı. Avucundan bir damla kan damladı.

Gözleri kana yapışmıştı. Bir kesici gibi, kendini cezalandırması gerekiyordu. Kendini acıdan kurtarmak için.

Sonra gözleri uğursuzlaştı ve kızın yüzünde gezinmeye başladı. "Neye bakıyorsun sen?"

"Hiçbir şey." Bakışlarını tekrar hayvan kafalarından oluşan duvara çevirdi ve kendisine bakan gözler karşısında tekrar ürperdi. "Avcı mısın Will?"

İhtiyatlı bakış yerini gururlu bir bakışa mı bıraktı?

"Evet. Aslına bakarsanız, öyleyim."

"Bunlardan bazılarını vurdun mu?"

"Birkaç tane. Ama hepsini sakladım."

"Sen bir tahnitçi misin?"

Adamın ağzında bir gülümseme belirdi ve kadının bakışlarını dudağının köşesindeki küçük, sivri yara izine çekti. "Evet. Stüdyomu görmek ister misin?"

Bunu bir şaka gibi söylemişti ama içinde kötü bir önsezi kök salmıştı.

"Belki başka bir zaman. Şimdi gitmem gerek." İçgüdülerinin bu adamın tehlikeli olduğu konusunda onu uyarması dışında bilmediği bir nedenle elleri titreyerek cüzdanını çıkardı, masaya biraz para attı ve anahtarlarını aldı. "Sizinle tanışmak güzeldi."

"Sen de," diye mırıldandı, sesi tuhaf çıksa da ve elini tekrar iğnenin etrafına kapattı. Bir damla kan daha masaya düşerek midesini bulandırdı.

Ona sahte bir gülümseme verdi ve kapıya yöneldi. Anahtarlarını kendini savunma derslerinde öğrendiği gibi parmaklarının arasına aldı ve birkaç metre ötedeki arabasının kilit açma düğmesine basarak, rüzgâr gecenin içinde ısıklık çalarak ilerlerken arabasına doğru koşmaya başladı.

Park yeri neredeyse boştu ama arkasındaki çakıllar ve kar çıkırdadı ve anahtarları hazır halde dönüp baktı.

Ama adam saldırdı, kadının yüzüne bir şey itti, sonra da boynuna bir şok tabancası dayadı.

Çıglık atmaya çalıştı ama kendini sarsılırken ve dönerken hissetti, sonra da bataklığın bulanık suyu onu altına çekiyormuş gibi battı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Virgil William Mulhaney'in tavuk çiftliği, dağlardaki birkaç dönümlük bir tepede yer alan iki tavuk kümesinden başka bir şey değildi.

Küçük, eski bir ahşap yapı olan evi, altındaki toprak batıyormuş gibi yana doğru eğilmişti. Cal park ederken uyuz görünümlü, üç bacaklı bir köpek cipe doğru koşuyordu.

Virgil, Facebook'ta kendini Bill Williams olarak tanıtan ve Gwyneth'i o bara çeken adam olabilir miydi? Mona'yla telefonda konuşurken kendisine Will diyen kişi?

Cal, Mona'yı henüz dışarı çıkmaması konusunda uyarmak için elini kaldırdı. "Şu köpek tehlikeli mi bir bakayım."

Mona hâlâ kaza yüzünden sarsılmış görünüyordu ama yüzünü bir gülümseme yumuşattı. "Tehlikeli olamayacak kadar yaşlı ve güçsüz görünüyor."

"Asla bilemezsin." Eğer katil Mulhaney ise, hayvanı dövmüş ya da istismar etmiş olabilir. Hayvan o bacağını sahibi yüzünden kaybetmiş olabilir.

Cal, cipten inerken ihtiyaç duyması ihtimaline karşı elini silahının üzerine koydu. "Hey, evlat," diye mırıldandı alçak bir sesle. "Dostça mı davranacaksın yoksa kafamı mı koparacaksın?"

Köpek Cal'ın şimdiye kadar gördüğü en hüzünlü gözlerle ona bakıyordu. Ayrıca ona Brent'le birlikte koruyucu ailelerinin evinden aldıkları bir sokak köpeğini hatırlatıyordu.

Üvey babası hayvana vurduğunda bebek gibi ağlamıştı. Yaşlı adamın onu vurduğu gece, Cal onu kaybetmiş ve

adama saldırdı.

Sadece yedi yaşındaydı ve hâlâ dayak izleri vardı.

Yavaşça elini uzattı ve köpek topallayarak ona doğru geldi, parmaklarını kokladı, sonra kuyruğunu salladı. Mona bunu görmüş olmalıydı; cipten inip paltosunu daha sıkı sardı. Rüzgâr dağlardan esiyor, ağaçları çılgınca dövüyor ve taze bir fırtına gibi kar savuruyordu.

Tam eve yaklaştıkları sırada, kanlı tulumlar giyen bir adam, sağ elinde kafaları kesilmiş iki tavuk taşıyarak tepeden aşağıya indi.

Sol elini bir protez kullanıyordu.

Cal, Mona'ya arkasında kalmasını işaret etti. Adam onları fark ettiğinde omuzlarını geriye attı, ama Cal alnına kadar inen şapkası yüzünden gözlerini göremedi.

Yaşının yirmili yaşların ortası ile sonu arasında olduğunu tahmin ediyordu; zanlıları için doğru yaş.

Mulhaney çiğnediği tütünü yere tükürdü, siyah tükürük ayaklarının dibindeki beyaz karı çizdi. "Benim mülkümde ne yapıyorsunuz?"

Cal ikisini de teşhis etti ama Mulhaney Mona'nın adını tanıdığına dair bir işaret vermedi. Sonra telefonunu açarak adama Gwyneth'in fotoğrafını gösterdi. "Bu kadını tanıyor musunuz?"

Mulhaney başını salladı. "Onu hiç görmedim."

"Buna ne dersin?" Peyton ona Constance Gilroy'un bir fotoğrafını göndermişti.

Mulhaney tekrar tükürdü, sonra kolunun tersiyle ağzını sildi. Elinden akan kan karların üzerine damlıyordu. "Onu da tanımıyorum. Bu neyle ilgili?"

"İki kadın da öldürüldü," dedi Cal. "Eminim haberlerde duymuşsunuzdur."

Mulhaney bir kulübeye girdi ve tavukları çelik bir masanın üzerine yatırdı. "Evet. Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Bunu bize söyleyebileceğinizi düşündük," dedi Cal. "Karınız nerede?"

Mulhaney protezini işaret etti. "Kaçtı ve beni terk etti. Bunun cinayetlerle ne ilgisi var?"

Cal, "Polis raporunda kontrolü kaybettiği ve yoldan çıktığı yazıyor," diye ısrar etti.

"Bana öyle söylediler."

"Sence başka bir şey mi oldu?" Cal sordu.

"Hayır. Gitmeden önce içiyormuş, sonra da çok hızlı sürüyormuş çünkü benden kaçmak için acelesi varmış. Ona bununla dokunmama dayanamadığını söyledi."

"Kendini reddedilmiş hissetmiş olmalısın," dedi

Mona. "Acı." "Belki de onun yerine geçmek istedin,"

diye önerdi Cal.

Mulhaney inanmamış gibi bir ses çıkardı. "Dinle, benim bir kız arkadaşım ya da karım yok ve istemiyorum da. Kadınların bir erkeğe neler yapabileceğini gördüm. Annem kaçtığında babam kendini öldürdü. Sonra elimi kaybettiğimde karım beni terk etti. Bu zavallılarla işim bitti."

Cal tavuk kümeslerini işaret etti. "Tavuklarınızı nasıl öldürüyorsunuz?"

"Bu gerçekten bununla mı ilgili?" Adam gözlerini kıstı, kafası karışmış görünüyordu. "Amerikan Veteriner Hekimler Birliği standartlarını takip ediyorum. Servikal dislokasyon kullanıyorum," dedi Mulhaney. "Sonra da onları karbondioksitle boğuyorum."

Parçalar uymuyordu. Katil ellerini ve jartiyerini kullanmış. Mulhaney'nin sakatlığı bir kadına saldırıp onu boğmasını zorlaştırır.

Ve bir cesedi ormandan şelaleye taşıyacak kadar güçlü görünmüyordu.

Onu taşımak için kızak ya da benzeri bir şey kullanmış olabilirdi ama karda iz bulamamışlardı.

"Etrafa bakmamızın sakıncası var mı?" Cal sordu.

Mulhaney kaşlarını çattı. "Arama izniniz var mı?" "Saklayacak bir şeyin mi var?"

Mulhaney, "O kadınları ben öldürmedim," dedi.

"O zaman etrafa bakalım," dedi Cal meydan okuyan bir bakışla.

"Ve eğer bunu gerçekten kanıtlamak istiyorsanız, DNA örneği almama izin verin."

Mulhaney tısladı. "Pekâlâ. Karnınızı doyurun, sonra da lanet numunenizi alın ve mülkümden defolun."

Mona, Virgil Mulhaney'nin kendisine, sanki geçmişte kadınların erkeklere yaptığı tüm yanlışların suçlusu oymuş gibi bakmasından hoşlanmıyordu.

Ki bu da katilin profiline uymuyordu. Aradıkları adam yalnızdı ve umutsuzca bir arkadaş istiyordu.

Sadece sanrıları belirli beklentileri barındırıyordu ve kadın bu beklentileri karşılamadığında, içinde bir şeyler koptu.

Bu Virgil'e uyuyordu. Belli ki karşı tarafın hayal kırıklığına uğramıştı.

seks.

Cal adamın ağzından DNA örneği aldı, poşete koydu ve SUV'undan Jeep'ine aktardığı suç çantasına yerleştirdi.

Mulhaney ellerini silmek için kullandığı kanlı bezi çalışma masasının üzerine, ölü tavukların yanına koydu. "Pekâlâ, şimdi etrafınıza bakın. Burada hiç ölü kadın bulamayacaksınız."

Mona'ya eksik bir ön dişini gösteren şehvet dolu bir sırıtış attı.

Tepki vererek onun uğursuz tarafını beslememek için kendini zorladı - onunla alay etmekten hoşlanıyor gibiydi. Onu korkutmaktan.

Yine de bir kadını kendisiyle birlikte olmaya ikna edecek kadar çekici değildi. Ama tezgâhın üzerinde gördüğü şok tabancası işe yarayabilirdi.

Cal'e doğru eğildi ve fısıldadı, "Cal, kurbanların üzerinde şok tabancası izleri var mıydı?"

"Evet."

Cal adamın yolu göstermesini işaret ederken Mona bunu düşündü ve Cal ile birlikte Mulhaney'yi evine kadar takip ettiler.

Mobilyalar eski ve solgundu, masalar toz içindeydi ve kitaplar etrafa saçılmıştı. Mona onun koleksiyonunu hızla taradı; kümes hayvancılığı, avcılık, balıkçılık ve Smokies'in en iyi yürüyüş parkurları üzerine kitaplar.

Buzdolabında süt, kasap kağıdında paketlenmiş et, birkaç bütün tavuk, yumurta, çeşniler ve ekmek vardı.

Onları yatak odasına kadar takip etti, yatak odası tozluydu, metal yatak tamir edilmesi gereken eski bir yorganla örtölüydü. Dolaplardan iş botları ve tulumlar çıktı.

Gelinlik izi yok. Çekmecelerde ya da dolaplarda jartiyer yok. Dikiş malzemesi yok.

Mona paltosunun içine sokuldu ama Cal tavuk kümeslerini aramaya giderken arabada kalmayı tercih etti. Eğer orada bir ceset bulursa, bu gece onu görmek istemiyordu.

Constance'ın yüzü uykusunda ona eziyet etmeye başlamıştı bile.

Cal yüz ifadesi asık bir şekilde dağdan aşağıya doğru sürdü. Mulhaney pisliğin tekiydi ama şüphelinin o olduğunu gösteren hiçbir kanıt bulamamıştı.

Görünüşe göre Mulhaney'nin tek sorunu karısının onu terk etmesi değildi. İş neredeyse bitmişti. Bir evde birkaç tavuğu vardı ama kendini geçindirmeye yetmiyordu ve sakatlık çekiyordu.

Bırakın öldürdüğü kadını, eve bir kadın aldığına dair hiçbir kanıt yoktu. Gül fidanı da yoktu, ancak kış devam ettiği için katil çiçekçiden, bakkaldan ya da yol kenarından bir gül almış olmalıydı.

Jeep'e döndüğünden beri titreyen Mona'yı ısıtmak umuduyla buz çözücüyü ve kaloriferi çalıştırdı. "Ne düşünüyorsun?"

"O garip biri. Yalnız biri. Muhtemelen çocukken zorbalığa uğramış. Ama katilin o olduğunu sanmıyorum."

"Ben de öyle," diye itiraf etti Cal. "Bence bir şeyler bulabilirdik. Bir dikiş makinesi, bir gelinlik, kurbanlardan aldığı mücevherler, bir şeyler." Durakladı. "Tabii kurbanları sakladığı başka bir yer yoksa."

"Bu da bir olasılık."

"Yine de kurbanları tek elle boğmak son derece zor olurdu. Bu protez de kesin izler bırakırdı,

kurbanların üzerinde bulamadık."

Başını salladı. "Şimdi nereye?"

"Listede bir isim daha var. Doyle William Yonkers. Bir hayvan mezarlığı işletiyor."

Mona kollarını kendi etrafında kavuşturdu, sonra sessizliğe gömüldü, onlar yol alırken gökyüzü keskin sırtlar boyunca kasvetli bir atmosfer çiziyordu.

"Yonkers mı? Onu anma töreninde görmüştüm," dedi Mona, sonunda baldıran ağaçları ve karla kaplı çamlardan oluşan bir ormanın ortasındaki dolambaçlı bir yoldan aşağı indiklerinde.

"Evet, Candy Yonkers'ın kardeşi. Şerif Yardımcısı Kimball, Doyle'un ailesinin kız kardeşinin cinayetinden sonra ayrıldığını söyledi."

"Kaç yaşında?"

"Kırk. Candy'den daha gençti. Ayrıca kısa süre önce bir akıl hastanesinde yatmış ve annesinin gözetimine bırakılmış."

"Pike'ın yaklaşan şartlı tahliye duruşması onun için bir tetikleyici olmuş olabilir." Mona ürperdi. "Neden hastaneye yatırıldı?"

"Sağlık raporuna göre depresyon ve bipolar bozukluktan muzdaripti."

"Profile uyuyor," diye kabul etti Mona. "Ve bir nedeni var."

Cal park ederken araziye taradı. Kütük bir kulübe, daha güzel bir tuğla bina ve Pet Heaven adında bir mezarlığın yanında duruyordu. Taş işaretler yeni yağan karla parılıyordu ve çiçek vazoları yerine beton mama kaplarında seramik kemikler ve çiğneme oyuncakları ile kedi ve köpek heykelleri ve figürleri vardı.

Ama pencereden bakınca vazolarda güller gördü, tıpkı katilin kurbanlarına bıraktığı güller gibi kan kırmızısıydılar.

Mona yolda park etmiş hırpalanmış bir minibüs gördü. Ama onlara çarpan minibüs gibi beyaz değildi.

Kulübenin yanında, muhtemelen bir depo binası olan küçük bir ek bina daha vardı.

Taş kuş yemlikleri, mezarlığın içinden geçen bir yürüyüş yolu ile Pet Heaven'ın girişini çevreliyordu. Oturmak ve ziyaret etmek isteyenler için her tarafa beton banklar serpiştirilmişti.

Rüzgâr dağdan ısıklık çalarak geliyor, Mona'nın ayaklarının etrafındaki karları ve ölü yaprakları karıştırıyor ve Cal kulübeye giden yolu gösterirken içinde huzursuz bir his uyandırıyor. Kapıyı çaldı ve Mona bekledi ama kimse cevap vermedi.

Cal eliyle tuğla binayı kontrol edeceğini işaret etti. Mona onu takip etti ve binanın yan tarafında altın kabartmalı bir isim levhası olduğunu fark etti-CREMATORIUM.

Cal parmaklarını kapıya vurdu ve içeriden ayak sesleri geldi, sonra onları genç bir adam karşıladı. Yuvarlak yüzü hafif kirli sakallarla kaplıydı, saçları kısa kesilmişti, ellerinde Mona'nın hayvan ısırtığı olduğunu tahmin ettiği yaralar vardı.

"Merhaba," dedi adam kalın kaşlarını kaldırarak. "Evcil Hayvan Cenneti'ne hoş geldiniz."

"Sen Doyle Yonkers mısın?" Cal sordu.

"Evet. Şu anda bir müşteriyle birlikteyim. Bekleme odasında takılabilirsin."

Sol tarafta, içinde bir koltuk ve sandalyeler bulunan küçük bir odayı işaret etti. Bir duvarda ebediyete uğurladığı hayvanların fotoğrafları, bir başka rafta ise çeşitli vazolar yer alıyordu.

Mona arka odada bir kadının ağladığını duydu ve Cal rozetini gösterdi. "Ben Ajan Coulter. Neler oluyor?"

"Bir hanımefendi av köpeğine veda etmekte zorlanıyor."

"Ölü yakma odanız arka tarafta mı?" Cal sordu.

"Evet."

"Bir bakayım."

Yonkers birden endişeli göründü. "Evcil hayvanınız olduğu için mi buradasınız?"

"Hayır, iki cinayeti araştırıyorum. Gwyneth Toyton ve Constance Gilroy. İkisini de tanıyor muydunuz?"

Yonkers'ın gözleri Cal ve Mona arasında gidip geldi. "Ben onlara hiçbir şey yapmadım."

"Öyle olduğunu söylemedim," dedi Cal.

Yonkers Mona'ya baktı. "Tanrım. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. O akıl hastanesinde olduğum için benim yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Cal, "Kız kardeşin Thorn Ripper'ın kurbanlarından biriydi ve Johnny Pike şartlı tahliye için bekliyor," diye belirtti.

Mona sesini alçalttı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Yonkers kollarını kavuşturdu. "Benim bazı sorunlarım vardı, ama anne babanla birlikte depresyonda ve kız kardeşinin cinayetine takıntılı bir şekilde büyüseydin senin de olurdu. Bazen keşke ölseydim diyorum. Sonunda onların dikkatini çekebilirdim."

Mona yumuşak bir sesle, "Bu zor olmuş olmalı," dedi.

Omuz silkti. "Öyleydi. Ama artık ilaç kullanıyorum. Anneme sorabilirsin. O hasta, bir süredir hasta ve yatakta yatıyor. Ama sana deli olmadığımı söyleyebilir. Ona ben bakıyorum."

Mona kaşlarını çattı. "Seni anma töreninde gördüm. Madem bu kadar kırıgındın, neden gittin?"

"Çünkü kız kardeşimi seviyordum." Gözleri endişeyle irileşti. "Ayrıca, aile üyelerinden birkaçı müşteri."

Cal boğazını temizledi. "Bana arka odayı göster."

Adam çenesini ovuştururken ellerindeki yara izleri daha belirgin görünüyordu.

Mona kapıdan içeri adımını atar atmaz, temizlik kimyasallarının güçlü kokusu ona saldırdı.

Bu adam kesinlikle bir kadının üstesinden gelebilecek kadar büyük ve güçlüydü. Gwyneth ve Constance'ı kolayca öldürebilirdi.

Belki de kız kardeşinin ve Johnny Pike'ın gördüğü ilgiyi, bu uğurda cinayet işleyecek kadar çok istiyordu.

"Bazı insanlar yakılma düşüncesine katlanamıyor." Yonkers onlara yakma odasını gösterdi. "Her seferinde sadece bir hayvanı yakıyoruz," diye açıkladı. "İnsancıl olmak ve ailenin isteklerini yerine getirmek için elimizden geleni yapıyoruz."

Mona cam bölmenin arkasından orta yaşlı bir kadının gözyaşlarını bir mendille silerken kendini ileri geri salladığını gördü.

Cal'ın kaşları, sanki Yonkers'ın saklanabileceği gizli bir oda arıyormuş gibi, odalarda dolaşırken daha da çatıldı.

başka bir kurban saklıyor olabilir.

Tuğla binadan çıkıp karların arasından adamın evine doğru ilerlediklerinde sıcaklık Mona'yı tekrar üşüttü. Adam kapıyı açtığıında, sabun kokusu yine Mona'nın üzerine sinmişti ama içeride üşümesine neden olan şey doldurulmuş yaratıklardı, bir zamanlar canlı olan ama şimdi korunmuş olan hayvanlar.

Bir masanın üzerinde doldurulmuş bir çakal, duvarın yanındaki rafta iki vaşak, rakunlar ve sincaplar ve Mona'nın midesini bulandıracak kadar gerçek görünen bir ... beagle duruyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Cal krematoryum binasında Yonkers'ın bir kadını tutabileceği gizli bir oda ya da bölme aramıştı ama bulamamıştı.

Mantık onu rahatsız ediyordu. Eğer Yonkers o kadınları öldürdüyse, neden cesetlerini şelaleye taşımak yerine yakma odasında ortadan kaldırmamıştı?

Cesetlerin yerini değiştirmek ve bulunabilecekleri şekilde bırakmak yakalanma şansını artırıyordu.

Belki de yakalanmak istiyordu.

Ya da kibirliydi ve kasabanın tepkisini ve polisin gerçeği bulmak için koşuşturmasını izlemekten zevk alıyordu.

"Korunmuş hayvanları sever misin?" Mona sordu.

Yonkers rahatsız edici derecede sakin bir sesle, "Kız kardeşimi kurtaramadım ya da ailem için hayatta tutamadım," dedi. "Ama hayvanlar öldüğünde onları onurlandırmak için elimden geleni yapıyorum."

Kulübenin içi de krematoryum kadar rahatsız ediciydi. Tüm o ölü hayvanlar korunmuş, gözleri onu izliyordu.

Küçük çalışma odasında ya da adamın yatak odasında hiçbir şey yok. Sadece kot pantolon, flanel gömlek ve tahnitçilikle ilgili bir kitap. Yine de kurbanlardan çaldığı mücevherleri evin içinde bir yere saklamış olması mümkündü.

Mücevherleri hayvanların içine dikebilirdi.

Kahretsin, Cal olası bir neden bulursa, arama emri çıkartabilir, sonra da her yeri didik didik edebilirdi.

İkinci yatak odasının kapısına vardıklarında Yonkers, "Annem iyi değil," dedi.

Cal omuz silkti. Odanın içinden Hristiyan müziğinin sesi yankılandı. Yonkers hafifçe kapıyı çaldı. "Anne?"

Adam kapıyı açtığında Mona Cal'a endişeyle baktı. Cal'a bir koku karışımı saldırdı - hastalıkla karışık bir tür temizlik maddesi.

Köşedeki lambadan sızan loş ışık odanın içini görmesini sağladı. Yatakta zayıf bir kadın yatıyordu, ince gri saçları keçeleşmişti. Burnuna bir oksijen tüpü takılıydı ama kapıdan içeri adım attıklarında gözleri açıldı.

"Üzgünüm, Bay Yonkers. Onun nesi var?" Mona usulca sordu.

"Karaciğer kanseri," dedi Yonkers. "Kız kardeşim öldükten sonra kendini şişede boğdu. Artık çok iyi hareket edemiyor ve organları iflas ediyor."

Candy'nin öldürülmesiyle tüm aile paramparça olmuştu. "Hastanede olması gerekmiyor mu?"

"Hayır, evde ölmek istiyor." Yanına gitti, omzunu okşadı ve ona bir bardak su ikram etti.

Kadın konuşmaya çalıştı ama kelimeleri bulamaç gibiydi. "Bugün olmaz anne. Sadece dinlen."

"Ne dedi?" Mona sordu.

Yonkers ona karanlık bir bakış attı. "Tanışması için eve güzel bir kız getirip getirmediğimi sordu. Annem her zaman evlendiğimi ve bir aile kurduğumu görmek isterdi. Sanırım Candy'nin yerini bir gelinin alacağını umuyordu. Ama hiç kimse onunla boy ölçüşemedi."

Cal sessizce lanetledi. Oğlunun nerede olduğu konusunda onu sorgulamak için çok fazlaydı.

Koridora geri döndüklerinde, Yonkers Cal'a döndü.

"Toyton denen kadının öldürüldüğü gece nerede olduğumu sormadan önce, buradaydım. Annemi uzun süre yalnız bırakmaya korkuyorum. Onun yalnız ölmesini istemiyorum."

Cal cinayetten şüphelenmeseydi, adam için üzüldü. Ama Yonkers şüphelinin profiline uyuyordu.

Josie annesinin sır sakladığını biliyordu.

Annesi ilaçlarını almak için eczaneye giderken o da büyükbabasıyla kalacağına söz vermişti.

Cevap bulma umuduyla annesinin odasına gizlice girdi, şifonyerin çekmecesini karıştırdı ve dantel örtülerin altından günlüğü çıkardı. Göz gezdirmek istiyorsa acele etmesi gerekiyordu. Annesi her an dönebilirdi.

Köşedeki sandalyeye çöktü, günlüğü açtı ve okumaya başladı.

Babam Johnny'yi ne kadar çok sevdiğimi anlamıyor. Bugün onu görmemi yasakladı. Ama onu görmekten vazgeçmeyeceğim.

Onunla şelaledeki özel yerimizde buluşacağım.

Johnny hayatımın aşkı. Kimse beni fark etmezken o fark etti.

Ve diğer kızlar, plastikler -Brittany, Tiffany ve Candy- Johnny'nin benden hoşlanmasına çok kızdılar.

Johnny'nin balo için onlara gül vermesini istiyorlar. Ama bana vereceğini umuyorum.

Josie birkaç girişi daha gözden geçirdi, ta ki bir diğeri dikkatini çekene kadar

Göz.

Johnny'e ilkim olduğunu söyledim. Onun benim tekim olmasını istiyorum.

Ama bu gece Tiffany öldürüldü. Birinin onu şelaleden aşağı ittiğini söylüyorlar.

Polis okuldaki herkesi sorguluyor.

Keşke dün onunla tartışmasaydım. Benim yaptığımı düşünebilirlerdi.

Josie'nin kalbi küt küt atıyordu. Annesi bir cinayet soruşturmasında sorgulanmış mıydı?

Brittany dün gece öldü, tıpkı Tiffany gibi, şelalede. Okuldaki herkes panik içinde. Candy beni kıskançlıkla suçladı ve onları öldürüp öldürmediğimi sordu.

Ama Johnny kimseye zarar vermeyeceğimi biliyor.

O beni seviyor. Sanırım birlikte kaçıp evleneceğiz.

Gerçi babam öğrenirse beni öldürür.

Josie günlüğüne o kadar dalmıştı ki kapının açıldığını duymadı. Ama annesinin keskin sesi onu irkiltti. "Ne yapıyorsun sen?"

Annesi günlüğü elinden alırken Josie başını kaldırdı.

Mona, hayvan mezarlığında yürürken Yonkers'ı inceledi. Karanlık, ürkütücü bir şekilde yakışıklıydı. Yoğun koyu renk gözler. Kısa kesilmiş kahverengi saçlar. Zeytin rengi ten.

Elbette bazı psikopatlar çekiciydi. "Bu işe nasıl girdin?"

"Babamdan devraldım. O bir veterinerdi ve yıllar önce ihtiyacı görünce mezarlığı kurdu."

Cal kollarını kavuşturdu. "Ailen hiç Johnny Pike hakkında konuştu mu?"

"Herkes onun hakkında konuştu," dedi Yonkers. "Yıllardır. Kasaba şimdi onun şartlı tahliye edilip serbest bırakılabileceğini düşünerek panik içinde."

"Sizinkiler onun suçlu olduğuna inanıyor muydu?"

Omuz silkti. "Evet. Neden? Onu dışarı çıkarmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

Cal, "Hayır, ben sadece gerçeği bulmak istiyorum," dedi. "Eğer son cinayetlerle bir ilginiz yoksa, bize bir DNA örneği verin ve sizi şüpheli listemizden çıkaralım."

Yonkers onlara ters ters baktı. "Bunun için arama iznine ihtiyacınız yok mu?"

Cal kıpırdandı, yüz ifadesi meydan okur gibiydi. "Dediğim gibi, eğer masumsanız, bize yardım etmekte bir sakınca görmezsiniz."

"Ben masumum," dedi Yonkers. "Ama Johnny Pike da masum olduğunu söyledi ve onu yine de hapse gönderdiler."

"Onun suçlu olduğuna inandığınızı sanıyordum." "Mesele bu değil," dedi Yonkers.

Mona taktik değiştirerek, "Bize kendinden bahset," dedi. "Kız arkadaşın var mı?"

Yonkers arkasını döndü, vücudundaki her kas öfkeyle gerilmişti. "Bunun cevabını zaten bildiğine dair bir his var içimde. Tedavi için gittiğim gün kız arkadaşım beni terk etti."

Mona keskin bir nefes çekti. Yonkers belli ki ihanete uğramış hissediyordu. İlaçlarını almadıysa, bu ihanet onu öldürmeye yetecek kadar öfkeyi tetiklemiş olabilirdi.

Cal, Pet Heaven'dan uzaklaşırken Müdür Vance'i arayarak Yonkers'ın DNA'sı için arama izni talep etti. Vance ayrıca Cal'ın arkadaşlarından biri olan Dane Hamrick'i Yonkers'ı gözetlemesi için başka bir ajan göndermeyi kabul etti. Eğer bu gece bir hamle yaparsa, bunu bileceklerdi.

Telefonu çaldı ve Vance'e kendisini haberdar etmesini söyledi, ardından Bağlan'a bastı.

"Ben Şerif Yardımcısı Kimball."

Cal dağdan aşağı inmek için düşük vitesse geçti. Lanet olası yollar buzdan kayganlaşmıştı. "Öyle mi?"

"Az önce Constance Gilroy'un kız kardeşi Tanya ile konuştum." "Ve?"

"Kız kardeşi birkaç ay önce erkek arkadaşından ayrılmış çünkü adam takıntılı hale gelmiş ve onunla evlenmesi için baskı yapıyormuş. Diplomasını bitirmek istemiş ve onu reddetmiş. Adam ısrar edince, kız kardeşi ona karşı yasaklama emri çıkartmış."

Cal geri manevra yaparken yavaşladı, daha önce geçirdikleri kazanın anısı hâlâ tazeydi. "Kim bu adam ve nerede?"

"Adı Steve Fulton. Dağlarda bir balıkçı kampı işletiyor."

"Buralarda mı büyümüş?"

"Evet," dedi Şerif Yardımcısı Kimball. "Ve o kamp Graveyard Falls'tan çok uzakta değil."

"Bana koordinatları ver. Kontrol edeceğim."

"Onları şimdi size mesaj atıyorum," dedi Şerif Yardımcısı Kimball. "Ayrıca istediğin gibi dikiş çemberlerini araştırdım. Presbiteryen kilisesinde bir tane var ama gelinliği tanımadılar. Birkaç kişiye daha sorup size geri döneceğim."

Cal telefonu kapatmaya başladı ama mücevherleri hatırladı. "Kimball, Tanya Gilroy kız kardeşinin herhangi bir mücevherinin kayıp olduğunu söyledi mi?"

"Aslına bakarsanız, öyleydi. Constance her zaman içinde anne ve babasının resmi olan gümüş bir madalyon takardı."

"Mücevherleri almak imzasının bir parçası gibi görünüyor," dedi Cal. "Ama o muhabire söyleme."

Bir tereddüt. "Merak etmeyin. O artık bir sorun olmayacak."

Cal, Kimball'un sesinde tuhaf bir ton sezdiğini düşündü ama şerif yardımcısı muhtemelen her şeyi berbat ettiği için utanıyordu.

Umarım dersini almıştır.

Cal GPS'ini kontrol ettikten sonra Steve Fulton'ın balıkçı kampına giden yan yola saptı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Cal balıkçı kampının yerini beğenmedi.

"Burası saklanmak için iyi bir yer olabilir," dedi Mona.

"Ve o kadar gözden uzak ki, burada birini öldürmek isterseniz, kurbanın çığlığını kimse duymaz." Cal araziye inceledi. "Bu adam hakkında içimde kötü bir his var. Şerif Yardımcısı Kimball, Constance'a kafayı taktığını ve onunla evlenmesi için baskı yaptığını söyledi."

"Bu bizim adamımıza benziyor," diye yorum yaptı Mona. Adam başını salladı. "Arabada bekle."

Mona tartışmadı. Onun yerine kapının yanına sokuldu.

Cal silahını çıkardı ve patikadan kampa doğru yürüdü. Kulübe olarak kullanılan eski, yıpranmış bir bina çamların arasında duruyordu, arkasında dağlar yükseliyordu.

Rüzgâr dağdan çığlık çığlığa gelirken Cal kapıyı çaldı. Beklerken botuna vurdu ve araziye taradı. Kulübenin solunda, içinde kırık dökük bir çim biçme makinesi, üç tekerlekli bir araba ve çeşitli aletlerin bulunduğu bir garaj vardı.

Solmuş, paslanmış siyah bir pikap altına park etmişti. Beyaz bir minibüs değil ama.

İçeride birinin olduğuna dair sesleri dinledi ve ayak sesleri duyduğunu düşünerek kapıyı tekrar çaldı. "Fulton, ben FBI'dan Ajan Coulter. Sizinle konuşmam gerekiyor."

İçeride bir şey tıkırdadı. Sonra sanki biri bir şeyi devirmiş gibi bir gümbürtü.

Cal silahını hazır tuttu ve kapıyı itti. Kapı açıldığında gıcırdadı ve içeriye baktı. Yıpranmış ahşap zemin, yan masada yığılı eski balıkçı şapkaları, duvarda doldurulmuş bir balık.

Arka taraftan bir ses yankılandı ve içeri girerek eski ekose bir kanep ve bir sehpa ile döşenmiş oturma odasının açık alanını taradı.

Arkada yanan bir lamba, oturma odasını tararken görmesine yetecek kadar ışık veriyordu. Sola, mutfığa doğru yöneldi ve bir duvarı tapınak gibi kaplayan Constance'ın fotoğraflarını görünce durdu.

Kadının çeşitli yerlerdeki fotoğrafları - okulda, evinde, otobüse binerken, soyunurken ... poz vermediğini hissettiği fotoğraflar.

Carol Little'ın Gwyneth Toyton cinayeti hakkında yazdığı bir makale ilan tahtasına yapıştırılmıştı, ardından Thorn Ripper cinayetleri ve yıllık anma töreni hakkında bir makale daha.

Cal kaşlarını çattı. Fulton Constance'ı öldürme fikrini ilk cinayetlerle ilgili makalelerden mi almıştı? Gerçek hedefini gizlemek ve her ikisinin de bir seri katil tarafından öldürüldüğünü göstermek için önce Gwyneth'i öldürmüş olabilirdi.

Zemin tekrar gıcırdadı ve başını yukarı kaldırdı, sonra dışarıda bir hareket algıladığını düşündü. İçgüduları uyandı, paravan kapısını iterek açtı ve sahanlığa çıktı.

Sağ tarafta bir hareket daha oldu ve o yöne doğru süründü, çürük merdivenlerden inip kulübeye doğru yönelirken ağırlığının altında ahşap eğildi.

Bu adamın kaçmasına izin veremezdi. Aniden bir çığlık geceyi aydınlattı. Mona.

Lanet olsun.

Koşmaya başladı, ön bahçeye döndüğünde ve Mona'yı arabadan sürükleyen adamı gördüğünde kalbi küt küt atıyordu.

Piç kurusu onu boynundan yakaladı, kalkan olarak önüne itti ve boğazına bir bıçak dayadı.

Dehşet Cal'ın içine işledi. Yanlış bir hareket ve Fulton öldürebilirdi Onu.

Mona'nın boynundaki bıçak ılığını kesti. Kıpırdamadan durdu, tek bir hareketinin adamı harekete geçireceğinden ve boğazını keseceğinden korkuyordu.

Cal durdu, eli havada donmuş, silahını Fulton'a doğrultmuştu.

"Ona zarar vermek istemezsin," dedi Cal. "Sadece bıçağı bırak, Fulton."

Mona onun iri bedenindeki gerginliği hissedebiliyordu. Eli boğazında titriyordu. "Hayır, eğer yaparsam, beni içeri alırsın."

"Lütfen Steve," dedi Mona usulca. "Bıçağı bırak ve benimle konuş."

"Tanya beni arayıp Constance'ın öldüğünü söylediğinde, buraya gelip onun cinayetini benim üzerime yıkmaya çalışacağını biliyordum!" Fulton bağırdı.

Cal silahını indirdi. "Dinle dostum, silahını indir ve konuşalım."

Fulton'ın sesi atallaştı. "Konuşmak kız arkadaşımı geri getirmeyecek." Mona sesini sakınleştirerek, "Onu sevdiğini biliyorum," dedi. "Ama

Bana zarar vermek onu onurlandırmanın yolu değil."

"O benim her şeyimdi," diye mırıldandı acı acı. "Ama benimle evlenmedi."

"Hırslıydı," dedi Mona. "Ama eminim seni incitmek istememiştir."

Nefes alış verişi hırıltılı bir hal aldı. "Eğer beni nemseseydi, onu yalnız bırakmamı söylemezdi."

"Onu bu yüzden mi ldrdn?" Cal sordu.

"Onu ben öldürmedim, onu sevdim!" Adamın bakışları Cal'a kaydı. Eli o kadar kötü titriyordu ki bıçak Mona'nın boynuna battı. Bıçağın ucunun acısını hissetti, bir damla kan birikti.

lmek istemedi.

Cal silahını yanından ayırmıyordu ama parmakları her an ateş etmeye hazır bir şekilde sıkıyordu. Adamı hazırlıksız yakalaması gerekiyordu.

Onu Mona'dan uzaklaştır.

"Constance'ın fotoğraflarını gördüm," dedi.

"Çok güzeldi," d i y e mırıldandı Fulton, sesi sanki belirli bir günü hatırlıyormuş gibi uzaktı. Belki de o lanet tapındaki resimlerden birini.

"Onu en son gördüğünde ne oldu?" Cal sordu. "Onu tekrar seninle evlenmeye ikna etmeye çalıştın mı?"

"Tabii ki yaptım," diye bağırdı Fulton. "Ama tıpkı daha önce olduğu gibi reddetti."

Cal öne doğru eğildi. "Bu yüzden mi onu boğdun?"

Adamın gözleri büyüdü, burun delikleri açıldı. "Hayır, sana ona zarar vermediğimi söyledim. Ona asla zarar vermem."

Cal yaklaştı. "Eğer tehlikeli değilsen, bıçağı bırak." "Ama beni hapse atacaksınız," diye bağırdı Fulton. "Ben hapse giremem. kilitli."

Adam sendeleyerek geri çekildi ve Mona'yı da beraberinde sürükledi. Cal tereddüt etmedi. Adamın sağ omzuna bir el ateş etti. Fulton bıçağı düşürdü ve acı içinde böğürdü.

Mona ona doğru koştu ve Cal öne atılarak bıçağı kenara fırlattı.

"Ne oluyor lan?" Fulton hırladı. "Beni sen vurdun."

"Bir kadının boğazına bıçak dayadın. Ne olacağını sanıyordun, pislik?"

Fulton karşı koymaya başladı ama Cal silahı kafasının arkasına dayadı. "Kımıldarsan bu sefer seni öldürürüm."

Adamın mücadele gücü tükendi ve gevşedi. Cal kelepçeleri adamın bileklerine geçirdi, sonra Mona'ya telefonunu fırlattı.

"Ambulans çağırın." Fulton'a ters ters baktı. "Şimdi itiraf etmeye hazır mısınız?"

"Ben kimseyi öldürmedim," diye ısrar etti Fulton.

Cal onu görmezden geldi. "Bence şöyle oldu. Constance'ı öldürmeye karar verdiniz ama herkesin size bakacağını düşünerek bir plan yaptınız. Önce Gwyneth Toyton'ı öldürdün, sonra Constance'ı öldürdün ve kasabada bir tür kaçık seri katil varmış gibi gösterdin."

"Bu doğru değil," diye bağırdı Fulton. "Constance'ı geri kazanmak istedim."

"O kadar çok takip ettin ki onu," dedi Cal. "O kadar ki, eğer ona sahip olamazsan, kimsenin olamayacağına karar verdin. Bu yüzden ona bir gelinlik giydirdin ve sonra onu şelalede bıraktın."

"Ne?" Fulton'ın sesi kesildi. "Neden gelinlik giyiyordu?"

Cal dişlerini sıktı. "Çünkü onu bu şekilde giydirdin. Çünkü onu gelinin olarak istedin."

Adam başını salladı. "Onu ben öldürmedim. Bana inanmak zorundasınız. Onu seviyordum, ben yapmadım, kimin yaptığını bulmalısınız ..."

Cal başını kaldırıp Mona'ya baktı, bıçağı boğazına dayayan adamı hatırladıkça nabızı hâlâ atıyordu. Constance'ı öldürmemiş olsa bile -ki Cal bundan henüz emin değildi- neredeyse Mona'nın boğazını kesecekti.

Bunun için cezalandırılması gerekiyordu.

Sonraki iki saat Mona için bir bulanıklık içinde geçti. Sağlık görevlilerinin kelepçeli Fulton'u ambulansa bindirmelerini izledi. Şerif Yardımcısı Kimball, hastanede tedavi görürken Fulton'a göz kulak olması için bir yardımcısını onlarla birlikte gönderdi.

Cal suç ekibiyle buluşup evi ve balıkçı kampını Constance'ın eski erkek arkadaşını onun ve Gwyneth Toyton'ın cinayetiyle ilişkilendirecek kanıtlar bulmak için ararken o da soğukkanlılığını korumaya çalıştı.

Cal ona, "Fotoğraflar çok kötü," dedi. "Ama ben daha fazlasını umuyorum. Eğer jartiyer, dikiş malzemeleri, kumaş ya da kurbanlardan aldığı mücevherleri bulurlarsa, bu davayı güçlendirir."

Ve eğer DNA'sı olay yerinden alınan örneklerle eşleşirse, şüphelinin gözaltında olduğu doğrulanmış olacaktı.

Baş CSI onlara yaklaştı. "Bu fotoğraflar ve makaleler dışında evde hiçbir şey bulamadık."

CSI Ward şöyle dedi. "Görünüşe göre adam içkiyi fazla kaçırmış ve faturalarını ödememiş. Dolapta birkaç parça kadın kıyafeti, bir çift iç çamaşırı ve bir spor sütyeni var ama düğün kıyafeti ya da mücevher yok."

"Kamyonda hiçbir şey yok," dedi başka bir dedektif. "Kan, ceset izi ya da arazide zorla tutulan kimse de yok."

"Yeraltı depolama birimlerine ne dersiniz, belki bir mahzen?" Cal sordu. "Ya da bir depo veya spor salonu dolabının anahtarı."

"Bir tane bile bulamadık." CSI Ward kamyonu işaret etti. "Kamyonun aküsü bitmiş, motoru paslanmış. Eğer o kadınları öldürdüyse, cesetlerini taşımak için kullanmamıştır."

Mona acımasız rüzgârın soğuşundan ve Fulton'ın aradıkları adam olmayabileceğinin farkına varmaktan korunmak için ellerini ceplerine soktu.

Bu da katilin hâlâ dışarıda olduğu anlamına geliyordu. Kadınlar hala tehlikedeydi.

Ve onu bulmaya hiç yaklaşmamışlardı.

CSI'nin bulgularını dinlerken Cal'ın omuzlarında hayal kırıklığı düğümlendi. Ya da bunların eksikliğini.

Kahretsin, bunun bitmesini istiyordu. İki cinayeti de Fulton'un üzerine yıkmak için.

Ama gerçekleri dinlemek zorundaydı. Adam dengesiz olsa da, eski kız arkadaşını takip etmiş ve panikle Mona'yı rehin almış olsa da, adamlarının o olduğundan emin değildi.

Cal, "Bak bakalım bir bilgisayar ya da cep telefonu bulabilecek misin?" dedi. "Teknik ekibe aramalarını analiz ettireceğim. Eğer Gwyneth Toyton'la herhangi bir temas kurduysa, bu bir itiraf almak ve onu enselemek için yeterli olabilir. Elimizde karşılaştırma için ilk kurbanın DNA'sı var."

Müfettiş başını salladı. "Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim. Bu arada, şelaleyi izleyen biri var mı?"

"Evet, Şerif Yardımcısı Kimball'ın yardımcılarının dönüyor olması gerekiyordu." Gerçi şüpheli onları fark ederse, şelalenin yanındaki patikada başka bir yeri çöplük olarak seçebilirdi.

Cal elini Mona'nın sırtının kıvrımına koydu. "Hadi, seni eve bırakayım."

Mona itiraz etmedi. Yorgun ve sarsılmış görünüyordu ve hâlâ evindeki vandalizmle yüzleşmek zorundaydı.

Jeep'e tırmanırken eşarbını boynuna doladı ve gece onu da yıpratmış için kaloriferin sesini yükseltti.

Yeni kar taneleri görüşünü bulanıklaştırıyor, onu virajlarda manevra yaparken yavaş sürmeye zorluyor, lastikler buz ve sulu karı aşındırıyordu.

"Sence o mu yaptı?" Mona sonunda sordu.

Cal evet demek istedi. Bu davayı bağlamak için. Graveyard Falls'tan kasabayı ve Mona'yı güvende hissederek ayrılabilmek için. Ona dokunmanın ve onu sevdiğini itiraf etmenin cazibesinden uzaklaşmak için.

Elini saçlarının arasında gezdirdi. Kahretsin, bu dava onu zorluyordu. Vücudunun her yerinde bir ağrı vardı ve bunu iyileştirebilecek tek şey bu gece Mona'ya sarılmaktı.

"Henüz bilmiyorum. Kanıtlar gösterecek."

Cal'ın kulübesine vardıklarında, libidosunu ve duygularını kontrol altına aldığını düşünüyordu.

"Beni eve götürmeyecek misin?" Mona kulübenin yanına park ederken usulca sordu.

Başını iki yana salladı ve ona döndü, yüreği ağzına gelmişti. Ama kız o kadar savunmasız ve kırılgan görünüyordu ki, Fulton'ın o bıçakla kızın boynunu deldiği görüntü gözlerinin önünden geçti ve başını iki yana salladı.

"Bu gece olanlardan sonra olmaz." Ölüme yakın deneyimini, yoldaki kazayı, evindeki vandalizmi kastediyordu - cehennem, hepsini kastediyordu.

Kapıya uzanıp dışarı kayarak onu şok etti. Sertçe nefes aldı, tartışmadığı için minnettardı. Bu gece onu yalnız bırakmayacaktı. Onu güvende olacağını bildiği bir yerde, yanında istiyordu.

Carol kıpırdandı, karanlık onu tüketiyordu. Hareket etmeye çalıştı ama elleri ve ayakları bağlıydı, vücudu ağırlaşmıştı ve başı ağrıyordu.

Hafızası geri geldi ve panik onu kör etti.

Tanrım... Boar's Head'deydi, Thorn Ripper hakkında sorular soruyordu. Bir şeylerin peşindeydi, garip gözleri ve hınzır gülümsemesiyle o adamla tanışmıştı, onda bir şeyler olduğunu hissetmişti.

Sonra dünya soldu.

Doğrulamak için çabaladı ama başı bir şeyin tepesine çarptı ve kapalı bir kamyon kasasında olduğunu fark etti. Hareket eden bir kamyon. İkinci yere varırsa hayatta kalma şansının düşeceğini bildiğinden, ayaklarını kapıya vurarak olabildiğince sert tekmeledi. Ama yerinden oynamadı.

Çılgınca bir levye ya da manivela aradı ama o kadar karanlıktı ki göremedi ve parmağı keskin ve sivri bir şeye takıldı. Metal. Kesikten eline kan damladı ama acıyı görmezden geldi ve aramaya devam etti.

Saniyeler sonra araç durdu ve onu yan tarafa çarptı. Sonra kamyonun kasasının kapağı patladı ve üzerinde gezinen iri bir gölge belirdi. Çığlık atmaya çalıştı ama sesi rüzgârda kayboldu.

"Burada kimse seni duyamaz," diye hırladı.

Adam onu kamyonundan sürüklerken kalbi dehşet içinde çarpıyordu. Bir ritüeli vardı, kurbanlarını gelin gibi giydirdi.

Onu konuşturmak zorundaydı. Oyalamak için. Belki restorandan biri çıktıklarını fark ederdi. Belki Şerif Yardımcısı Kimball onu arardı.

Ama ona çok kızgındı.

Adam onu omzunda bir çöp torbası gibi taşıyarak karlı bir yokuşu tırmandı, ağaç dalları ormanda ilerlerken kadının yüzüne çarptı.

Yüce Tanrım. Nereye gittiğini biliyordu. Mezarlık Şelalesi.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Çok fazla soru sordun," diye hırladı. "Her şeyi mahvedeceksin."

"Hayır, yapmayacağım," dedi Carol çiğ bir fısıltıyla. "Anlamıyor musun? Sana yardım etmek için buradayım."

Onu şelalenin kenarından yere fırlattı. "Bana yardım eder misin?"

"Evet," dedi Carol çaresizce. "Hikâyeyi senin açımdan anlatmama izin ver.

Seni inciten herkese sana nasıl haksızlık ettiklerini anlat. Seni ünlü yapacağım."

Aniden ona doğru hamle yaptı, elleri cezalandırıcı bir kavrayışla boğazına dolandı. "Ben ünlü olmak istemiyorum! Sadece bir eş istiyorum, beni sevecek ve değer verecek birini."

Carol başını sallayarak anlamaya çalıştı, kelimeleri çıkarmaya çalıştı, ama adam dişlerinin arasına bir gül sapı sıkıştırdı ve onu ısırmasına zorladı, sonra parmakları acımasızca boğazına girdi ve nefes alamadı.

Yutamadım.

Şelaleden aşağı akan suyun sesi havayı doldurdu ve daha önce burada ölen kızların çığlıkları onlara katılırken dehşet içinde yankılandı.

Kendini içeri bıraktığında "Amazing Grace" soğuk evin içinde süzülüyordu. Botlarındaki karları temizleyip ayakkabı kutusuna attı ama zemin buz gibiydi ve aceleyle ateşi yeniden yakmaya gitti.

Annem gün boyunca dışarı çıkmasına izin vermişti. Aslında, bugün çalışma odasına hiç gelmemişti.

Panik içinde zonkladı. Ya ... hayır, gitmiş olamazdı. Henüz zamanı gelmemişti.

Etrafta kalmalıydı, onun gelinini aldığııı görecek kadar uzun yaşamalıydı.

Izgaraya bir kütük daha attı, bir kibrit çaktı ve içine attı, ardından alevi karıştırmak için altındaki közleri tutuşturdu. Korkudan boğazı düğümlenmişti, lavaboda ellerini yıkadı.

Hâlâ o iğrenç kadın Carol gibi kokuyordu.

Şan, şöhret ve kendine bir isim yapmakla ilgili tüm konuşmaları, hepsi küfürdü.

Tek istediği sevgiydi, tıpkı diğer herkes gibi.

Ellerini kuruladıktan sonra annesinin odasına doğru yürüdü ve kapıyı hafifçe açmadan önce şarkının sonunu dinlemek için durakladı.

Annesi yatakta yan yatıyordu, o kadar hareketsizdi ki, bir an için neredeyse dehşet içinde bağırıacaktı.

Ama bir saniye sonra kadının nefes alışının fısıltısı duyuldu. Onu kaybetme düşüncesiyle hâlâ titreyen adam yorganı kaldırdı ve yatağa, onun yanına girdi.

Vücudu soğuk ve çelimsizdi; kemikleri pazen elbisesinin ince kumaşından dışarı çıkıyordu.

Yarın ona yemek yedirmenin bir yolunu bulacaktı. Tıpkı beş yaşındayken su çiçeği hastalığına yakalandığında ona yaptığı gibi tavuk çorbası yapacaktı.

Ama bu gece onu ısıtacaktı.

Büyük kıllı kollarını ona doladı ve başını boynuna gömdü. Kadın talk pudrası ve fanila gibi kokuyordu, çocukken onu sakinleştiren tatlı kokular.

"Beni bırakamazsın anne," diye fısıldadı. "Henüz değil."

Gözlerini kapadı ve ona doğru kıvrıldı.

Hayat.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Cal Mona'yı içeri soktu, onu tehlikede görmeyi verdiği korkunun kalıntıları hâlâ içinde dolaşıyordu.

"Burayı sen mi kiraladın?" Mona, sesinde bir parça gerginlikle sordu.

"Şehirde olduğum sürece." Kızın gözlerinde hayal kırıklığına benzer bir şey parıltıyordu ve onu özlediğine dair umut verdi.

"Cenazeden sonra geri gelmedin," dedi, gözleri onunkileri ararken. "Bana kızgın olduğunu sanmıştım."

Pişmanlık içinde kabardı. "Hayır, Mona, sadece ... çok zordu." *Çünkü seni kendim için istedim.*

"Brent'i özlediğini biliyorum." Mona onun yanağına hafifçe dokundu. Eli o kadar yumuşaktı ki, parmaklarını dudaklarının altına kısıp her birini öpmek istedi. "Onun senin en iyi arkadaşın olduğunu anlıyorum Cal. Ve onun geçirdiği kaza yüzünden beni suçlamandan korkuyordum."

Cal'ın kalbi çılgınca çarpmaya başladı. "Tanrım, hayır, Mona, seni neden suçlayayım ki?"

"Çünkü Brent ve ben kaza gecesi tartıştık."

"Bu senin hatan değildi, Mona. Brent'e karşı iyiydin." Çok iyiydi. Bu gece Brent hakkında konuşmak istemiyordu.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum ama sonra sen de ortadan kayboldun."

Sesindeki yalnızlık Cal'ın içini kemiriyordu. Bencilce, onu kendi sevdiği gibi sevmediği için Brent'e ne kadar kızgın olduğunu düşünüyordu.

Başlangıçta adım atmadığı ve ona sahip çıkmadığı için kendine kızmalıydı.

Çünkü Brent'e borçluydu.

Ama Brent'e borcunu uzun zaman önce ödemişti.

Bir adam arkadaşı için ne kadar fedakârlık yapabilirdi ki, Brent gibi Cal'in kışını kurtarmak için kendini ateş hattına atan biri için bile?

"Mona, durum biraz karışık. Ama senin için burada olamadığım için üzgünüm." Mona'nın nefesi yumuşak bir fısıltıyla dışarı fırladı.

"Artık buradasın." Kadının gözlerindeki özlem, adamın vücudunun arzuyla sertleşmesine neden oldu.

"Fulton o bıçağı boğazına dayadığında delireceğimi sandım," diye itiraf etti.

Mona titredi. "Çok korkmuştum ama sana güvenmiştim."

Güven kelimesi vardı. Onun güvenini istiyordu. Hatta sevgisini bile istiyordu. Ama sır sakladığını bilirse onu sevebilir miydi? "Senin için her zaman buradayım."

Mona ona doğru eğildi, dudakları bir iç çekişle aralandı. "Ben de senin için buradayım Cal."

Kadının tatlı sesi şefkatle üzerine döküldü ve açlığının artmasına neden oldu. Mona bu gece neredeyse ölüyordu.

Onu neredeyse sonsuza dek kaybediyordu.

"Mona. . ." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bana durmamı söyle." Ona doğru eğildi, ağzı onunkinden bir santim ötedeydi.

"Durma," diye fısıldadı.

Kalbi fazla mesai yaptı ve kafasının içindeki mantıksız ses onu yine de öpmeye çağırdı. Sonunda istediği şeyin peşinden gitmek için.

Ve onu şimdi bırakıp gidemeyecek kadar uzun zamandır istiyordu.

Cal dudaklarını onunkilerin üzerine kapattığında Mona zevkle iç çekti. Cal'ın dokunuşu o kadar iç gıcıklayıcıydı ki, dizleri neredeyse bükülüyor ve içinde arzu dolu iğneler dalgalanıyordu.

Cal onun yüzünü öyle nazikçe okşadı ki, kadın parmaklarını onun saçlarına geçirdi ve onu kendine çekti. Adam boğazının altından inleyerek Cal'ın ihtiyacını körükledi ve Cal ona istediğini verene kadar öpüşmeyi derinleştirdi, diliyle onun ağzıyla alay etti.

Dilini ağzına soktu, açgözlülükle onu öptü, hareketleri daha acil hale geldi, elleri omuzlarından aşağıya, kollarının üzerinden beline, sonra kalçalarına kaydı.

Bir eliyle onu kendine doğru çekti ve kadın, adamın cinsel organının karnına doğru sertleştiğini hissetti. Uzun süredir uykuda olan ihtiyaçları kıpırdandı ve ayağını adamın baldırına sürttü.

"Tanrım, Mona, sana dokunmak, sana sarılmak çok iyi hissettiriyor."

Onun husky kabul yoğunlaştırılmış onu
ihtiyaç ve silindi tereddütleri vardı. "Sen de iyi hissediyorsun Cal."

Bir an dondu kaldı, gözleri onun gözlerini aradı ve onu ne kadar istediğini gözleriyle göstermeye çalıştı.

Bir saniye sonra onu kollarına aldı ve yatak odasına götürdü. Işık yakma zahmetine girmede. Kız da sormadı.

Onun çıplak olmasını ve gece boyunca kendisini sevmesini istiyordu.

Cal, Mona'yı yavaşça soyarken her şeyi unutmuştu. Yatak odası karanlıktı ama bitişikteki banyodan gelen loş ışık odaya süzülüyor ve Mona'yı meleksi bir parıltıyla boyuyordu.

O kadar güzeldi ki, adam zar zor nefes alabiliyordu.

Onu tekrar öptü, dilini derinleştirdi ve kendini öpücüğe bırakırken onun tatlılığını ve tutkusunu tattı.

Kız diliyle onu tahrik ederken ve elleri onu daha da yaklaştırırken zevk içinde sarsıldı. Saçlarını boynundan geriye doğru taradı, boğazına doğru öpücükler bıraktı, sonra parmaklarını yavaşça beline kaydırды ve kazağını başının üzerine kaldırdı.

Göğüslerini zar zor kapatan siyah dantelli bir sutyen giymişti, danteller adamın acele etmek yerine kıyafetlerini yırtmak istemesine neden oluyordu.

Ama acele etmeye niyeti yoktu. Her anın tadını çıkarmak istiyordu.

Mona ceketini itti ve o da ceketini çekip çıkardı, silahını dikkatlice komodinin üzerine koydu. Bir an için Mona'nın gözlerinde korku titreşti.

"Mona?" Kollarını ovuşturdu, izliyordu. Bekliyordu. Eğer durmasını söylerse, çekip gidecekti.

Yumuşak bir iç çekti ve adamın gözlerinin içine baktı. Artık ne pişmanlık ne de tereddüt vardı. Sadece ihtiyaç ve arzu vardı.

Onun sessiz davetinden güç alan adam onu tekrar öptü. Hareketleri çılgınca, ateşli, umutsuz bir hal aldı ve Mona'nın kotunu çıkardı, sonra da kendi kotunu. Mona onun elini tuttu ve antika kızaklı yatağa götürdü.

Yorganı geriye itti, onu yatağa indirirken vücudu ona sahip olmak için can atıyordu. Elleri çıplak göğsünün üzerinde gezindi, fiziğini takdir eden bakışı ereksiyonunu kabarttı ve boynunu ve boğazını tekrar öptü, sonra dilini göğüs dekoltesinden aşağıya doğru takip etti. Onu dantelli sütyeninin üzerinden öptü, meme uçlarının onun dokunuşuyla sert tepelere dönüşmesinden cesaret aldı.

Dantelli bariyeri sıyrıp dudaklarını bir meme ucunun üzerine kapatırken inledi ve ellerini saçlarında gezdirdi. Dilini areolanın etrafında gezdirdi, sonra ucunu ağzına aldı ve diliyle onu okşadı.

Inledi, sonra bacaklarını onun vücuduna doladı ve onu kalçalarının arasına itti. Sert seksi kalçalarının arasında titreşti ve kadın ona doğru açılarak onu karşıladı.

Ama diğer göğsünü okşarken onu bekletti, boksörünü itene kadar onu emdi. Aynı anda onun külotunu da indirdi ve sonunda çıplaktılar ve birbirlerine dokunuyorlardı, çıplak ten çıplak tene.

Tutku içini yakıp kavuruyordu. Aleti zonkluyor, onun içinde olmak için can atıyordu. Ama önce onu memnun etmek istiyordu, onun tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamasını istiyordu.

Ayağıyla baldırını tekrar okşadı ve adam dişlerinin arasından tısladı, vücudundan aşağı kayarken kendini tutmaya zorladı. Karnını ve iç uyluklarını öptü, sonra bacaklarını nazikçe ayırdı, böylece en içteki sırlarına ulaşabildi.

Dilini kızın narin teninde aşağı yukarı gezdirdi, kız tekrar inleyip kalçalarını oynatana kadar kadınsı kıvrımlarıyla alay etti. Ham ihtiyaç içinden fırladı ve diliyle klitorisini çalıştırdı, sonra içine daldırdı.

Saçlarını pençeledi, gırtlaktan gelen bir zevkle adını fısıldadı ve orgazmının ilk sancıları onu ele geçirirken vücudu titredi. Vücudundaki zonklama şiddetlendi ve yerden kot pantolonunu kaptı, cebinden bir prezervatif çıkardı, dişleriyle yırtarak açtı ve hızla uzunluğunun üzerine yuvarladı.

Başını eğdi ve tekrar onun tatlılığını emdi ve kadın haykırdı ve onu içine girmeye çağırdı.

Açlıkla yanıp tutuşan adam onun üzerinde yükseldi ve dilini sikiyle değiştirdi. Bir hamlede gözlerini kapadı ve inledi. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir tutku hissetmemişti.

Çünkü bu Mona'ydı.

Sahip olmaktan kendini mahrum ettiği kadın. Sevdığı kadın.

Mona, Cal'ın adını tutkulu bir iç çekişle fısıldadı. Saf erotik hisler vücuduna yayıldı, Cal içine girerken karnında milyonlarca kelebek uçuştı. Brent sevişmeleri sırasında her zaman bir şeyler saklamış, sanki gösteri yapıyormuş gibi davranmıştı.

Ama Cal gerçek hissetti. Ona aç. Ve o kadar erkeksiydi ki sert kasları kızın kıvrımlarını doğru yerlerden okşuyordu. Teni karıncalanıyor, zihni bulanıklaşıyor ve tek düşünebildiği onun tenindeki parmakları oluyordu.

Dudakları ona yakından dokunuyordu. Ruhu sonunda onunla birleşti.

Adını inledi, yavaşça dışarı çekti, sonra tekrar içine girdi, içinden dalgalanan zevki yoğunlaştırdı.

Kalçalarını dalgalandırdı, onun itişine karşılık verdi ve ileri geri sallandılar, ittiler, okşadılar ve birbirlerini sevdiler,

Cal'ın onun bir parçası olduğunu anlayana kadar.

Cal, Mona'yı kendine doğru çekmiş, mutluluk ve pişmanlık arasında gidip geliyordu. Defalarca sevişmişlerdi.

Onu bırakmak istememişti. Ama

o Brent'e aitti. *Brent gitti.*

Hâlâ Mona'nın kalbinde miydi? Cal'ı arkadaşını sevdiği gibi sevebilecek miydi?

Telefonu çaldı ve sessizce küfretti. Havayı bozmak istemiyordu. Ama bir dava üzerinde çalışıyordu.

Telefon tekrar çaldı ve Mona'yı uyandırmadan önce telefonu eline aldı. Şu anda o kadar huzurlu görünüyordu ki, Mona'yı rahatsız etmekten nefret ediyordu.

"Ajan Coulter."

"Ben Peyton, Cal. Dinle, iki şey var. Birincisi, Gwyneth Toyton ve Constance Gilroy arasında herhangi bir arama ya da bağlantı bulamadık. Fulton'dan Gwyneth'e de telefon yok."

Tutunmaya çalıştığı umut kırıntıları da dağılmıştı. Adam giderek daha az suçlu görünüyordu.

"Doyle William Yonkers'ın telefon kayıtlarını kontrol edin ve bir bağlantı bulup bulamayacağınıza bakın. Ayrıca mali durumunu araştırın ve gelinlik alıp almadığına bakın."

"Hallediyorum." Peyton birkaç tuşa dokundu. "Bilginize, Bill Williams'ın Facebook sayfası kapatıldı. Ekibin Mona Monroe'nun evinde bulunduğu parmak izlerini araştırdım ve bir isim çıktı."

Cal yatakta doğrulup oturdu. "Devam edelim mi?"

"Bir kadına aitler. Adı Sylvia Wales."

Lanet olsun. Whit Combs gibi biri olduğunu düşünmüştü. Ya da belki Gelin Katili.

"Bebeğiyle birlikte Graveyard Falls'un dışında yaşıyor." Neden bir kadın Mona'nın evine girsin ki?

"Bana adresini mesaj at."

Telefonu kapattı, sonra yataktan kalktı ve giyindi. Mona kıpırdandı, yuvarlandı ve başını kaldırıp ona baktı. Saçları dağınıktı, gözleri uykudan bulanıktı, dudakları öpücüklerinden kızarmış ve şişmişti. Işıl ışıl ve o kadar muhteşem görünüyordu ki, adamın vücudu yeni bir açlıkla sertleşti.

Ama mesaj geldi ve ona yapması gereken bir işi olduğunu hatırlattı. Mona'yı korumak katilin izini sürmek demekti.

Anna bütün gece uyumamıştı.

Anna kalkıp giyinirken Graveyard Falls'ta yaşadıkları ve Johnny'nin tutuklandığı o acı dolu güne dair kâbuslar gözlerinin önünden geçti.

O vardı savundu Johnny için onu Baba. Ve Johnny masum olduğunu iddia etmişti. Ta ki ona gitmesini söylediği o son güne kadar.

. . .

Ve şimdi de babası şelaleye gitmiş ve bu hafta içinde ikinci kadını ölü bulmuştu.

Omurgasına bir ürperti yayıldı. Bir şeyler doğru gelmiyordu. Gece boyunca onu kontrol etmişti ve yatağında değildi. Sonra da kafası karışmış gibi davrandı.

Otuz yıl önce Johnny'yle yattığı için onu çarmıha germeyi kafasına takmıştı. Öğrendiğinde ona çirkin isimler takmıştı.

Zamanlamayı hatırladıkça aklına sorular takılıyordu. Johnny ve onu birlikte keşfettikten hemen sonra kızlar ölmeye başlamıştı.

Ve babası Johnny'ye karşı kanıtları çabucak yığmıştı.

Johnny ona masum olduğuna, onu ve sadece onu sevdiğine inanması için yalvarmıştı.

Ama babası ona Johnny'nin yatağının altında bulduğu ölü kızların resimlerini göstermişti ve ... inancı azalmıştı.

Bu kanıtı babası yerleştirmiş olabilir mi?

Cinayetleri saplantı haline getirmişti ... dava dosyasının bir kopyasını hala evindeki çekmecesinde saklıyordu.

Zihni artık çarpıktı, geçmiş ve şimdiki zaman karmakarışık.

Düşüncelerinin gittiği karanlık yoldan nefret ediyordu. Eğer o kızları Johnny öldürmediyse, başka biri öldürmüştü.

Babasının serbest bıraktığı biri.

Hayır, babasının cinayet işleyebileceğini düşünmesi mümkün değildi.

Endişeli ve cevaplara ihtiyacı vardı, sonunda şelaleye kendisi gitmeye karar verdi. Gitmeden önce bardağına bir fincan kahve doldurdu, sonra da başının derde girme ihtimaline karşı babasının av tüfeğini aldı.

Birkaç dakika sonra park etti ve kendini şelaleye doğru yürürken buldu. Kasabada bir katil olduğunu düşünmek aptalcaydı ama silahlıydı.

Ayrıca, belki Johnny'nin şartlı tahliyesine yardımcı olabilecek bir şey hatırlayabilirdi. Ya da babasının şüphelendiği affedilmez şeyleri yapmadığına dair onu rahatlatacak bir şey.

Ve belki bir gün Johnny'yi terk ettiği için yıllardır içinde taşıdığı suçluluk duygusundan nihayet kurtulabilirdi.

Ya da gerçeği görüp o kızları kurtarmadığın için.

Ama Johnny'nin aşık olduğu sevgi dolu, tatlı adamdan başka bir şey olduğuna inanmak istemiyordu.

Çünkü Johnny suçluysa, bu babasının onun hakkında haklı olduğu anlamına geliyordu. Ve kızının babasının bir psikopat olduğu.

Daha da kötüsü, Josie'nin lise günlüğünü okuması yüzünden Josie'yle büyük bir tartışma yaşamışlardı. Josie, büyükbabasıyla Anna'nın yıllardır aralarının bozuk olduğunu biliyordu ama Anna bunun nedenini hiç açıklamamıştı.

Josie etrafı fazla kurcalarsa gerçeği öğrenebilirdi.

Koyu fırtına bulutları gökyüzünü sanki gece olmuş gibi gösteriyordu. Ağaçlar rüzgârda şiddetli bir şekilde sallanıyor, tiz yankıları dağ duvarlarında gümbür gümbür yankılanıyordu.

Dondurucu sıcaklığa rağmen teninde boncuk boncuk ter vardı. Anna o lanet günlüğü çöpe atmalıydı. Onu neden sakladığını bilmiyordu.

Evet, biliyordu. Johnny ile geçirdiği günler ve akşamlar hayatının en güzel günleriydi. En romantik zamanları. Genç olduğu, hayallerle ve geleceğine dair umutlarla dolu olduğu zamanlardı.

Sonra her şey cehenneme döndü.

Botları karda ve çalılarda ilerliyordu ama dalları kenara itti ve izleri takip etti. Tiffany, Candy ve Brittany'nin itildikleri ve aşağıda ölüme düştükleri noktayı tam olarak biliyordu.

Yine de o yerle ilgili mutlu anıları vardı. O ve Johnny birçok kez öğleden sonra gizli bir kaçamak için şelaleye gizlice gitmişlerdi. Bekâretini şelalenin dibinde, çamlar ve baldıran ağaçlarıyla örtülü çimenlik bir alanda kaybetmişti.

Bebeğine, yani çocuklarına o düşüşlerle hamile kalmıştı.

Buz gibi kar yanaklarını yaktı, çalılıkların arasından açıklığa doğru yürürken nefesi beyaz bir bulut halinde dışarı çıktı.

Yerde bir şey gördüğünde dehşete kapıldı.

Bir an için hayal görmüş olabileceğini düşündü.

Bir cesede benziyordu.

İlerlerken ciğerleri hava almak için yalvarıyordu. Kar, kadının yüzünün etrafında dönüyordu.

Tanrım. Bu Carol Little'dı, muhabir. Geçmişle ilgili soru sormak için kapısını çalan kişi.

Ağaç dalları çatırdadı ve patladı, dallar rüzgârda kırıldı ve Anna başını salladı, telefonunu ceketinden çıkarırken ormanın gölgelerini aradı.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Katil hâlâ burada onu mu izliyordu?

Yukarıda bir şahin süzülüyor ve iki akbaba ağaçların üzerinde daireler çiziyordu. Kırılan çalı ve çırpıların sesi başını sağa çevirmesine neden oldu. Bir yerlerde bir dağ aslanı hırladı, sonra ağaçların arasından bir şey fırlarken yapraklar ayrıldı.

Titredi ve yardım çağırmak için telefonuna baktı ama telefon çekmiyordu. Başka bir ses. Daha fazla ayak sesi. Yapraklar hışırdıyor. Akbabalardan biri üzerine çullandı.

Sonra gölgelerde bir adam belirdi. Şerif Yardımcısı Kimball.

Geçen gün sokakta Carol Little'la tartışırken görmüştü onu, şerifin ofisinin dışında onu itmişti. Ve şimdi Carol ölmüştü.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Cal, Sylvia Wales'i ziyaret edebilmek için Mona'yı evine bıraktı. Mona'ya bu kadını tanıyıp tanımadığını sormayı düşünmüştü ama Mona'nın kişisel fotoğraflarının yok edildiği gerçeği ışığında, bu kadının Brent'in geçmişinden biri olabileceğinden endişelenmişti.

Önce onu kontrol etmek istedi.

Şerif Yardımcısı Kimball tam Mona'dan çıkarken aradı. "Evet?"

"Coulter, şelaledeyim. İnanmayacaksın ama bir ceset daha var."

Kahretsin. "Aynı yer

mi?" "Birkaç metre

aşağıda."

Mantıklı. Gelin Katili'nin yöntemine uygun olarak geceleri nöbetçi memurları vardı. Hepsi de karanlık ve ağaçların yoğunluğu, hayvan sesleri ve acı soğuk rüzgârla ilgili zorluklardan bahsetmişti.

"Şerif Buckley'nin kızı Anna burada, Coulter. Ölü kadını o buldu."

Cal'ın aklı karıştı. Anna Buckley neden şelaleye gitsin ki?

Kimball boğazından bir ses çıkardı. "Kurban Carol Little."

Şok onu çarptı ve cipi şelalenin olduğu yöne doğru çevirdi. Carol cinayetler hakkında yazmıştı. Sorular soruyordu.

Haberi almak için Kimball'ı kullanmıştı.

Hikaye yüzünden mi öldürülmüştü? Ve eğer öyleyse, şüpheliyle ilgili onu öldürten bir şey mi keşfetmişti?

Gri bulutlar sabahın erken saatlerindeki ışığı emerek ormanın karanlık ve uğursuz görünmesine neden oluyordu. Cesedi görmek için şelalenin dibine kadar yürüdü, el feneriyle yol gösterdi. Gözlerini katile ait bir kanıt bulabilmek için sürekli tetikte tuttu; yırtık bir giysi parçası, bir şapka, bir düğme, katilin düşürmüş olabileceği ya da yol boyunca çalılara takılmış herhangi bir şey.

Şelalenin yakınındaki bir kaya kümesinin yanında duran Anna'yı gördü. Paltosunun içinde titriyordu, kapüşonu kar taneleriyle doluydu, yüzü solgundu ve manzaraya bakıyordu.

Şerif Yardımcısı Kimball omuzları kamburlaşmış bir halde yerdeki cesedin yanında duruyordu. Cal'ın yaklaştığını duyunca bakışlarını yukarı çevirdi. Çenesi sertleşmiş, yüzünde karanlık bir ifade belirmişti.

Şerif Yardımcısı Kimball, "MO farklı," dedi. "Gül sapı burada ama gelinlik giymiyor, jartiyer yok ve ruj da kayıp."

"Saçları da kesilmemiş." Cal yaklaşırken gözlerini kıstı, nabızı hızla atıyordu. Şerif yardımcısı haklıydı. Carol Little şelalenin dibinde yatıyordu, siyah pantolonu sıırılsıklamdı, ceketinin düğmeleri yarı açıktı, saçları hayalet gibi beyaz yüzüne dolanmıştı.

Cesedi bulan kadına baktı ve kendini tanıttı. Kırklı yaşlarının ortalarında ya da sonlarında görünüyordu. Koyu renk saçlı. Yeşil gözlü. Çekici ama ifadesi periliydi.

Bu şerifin kızıydı. Daha dün bir ceset bulmuşken şimdi şelaleye gelip başka bir ölü kadın bulması tuhaftı.

"Benim adım Anna DuKane," dedi titrek bir sesle.

"Biliyorum, sen şerifin kızıydın."

"Evet," dedi sıkıca.

"Burada tek başına ne yapıyordun?" Cal sordu.

Bir ağaca yaslandı. "Bu uzun bir hikaye. Sadece buraya gelip burayı görmem gerekiyordu."

"Öldürülen iki kadının burada bırakıldığını biliyordunuz ve tek başınıza mı geldiniz?"

Başını salladı, azarlanmış görünüyordu. "Aptalca olduğunu biliyorum ama babamın tüfeği bendeydi."

Cal, "Katil bunu tersine çevirip senin üzerinde de kullanabilirdi," diye belirtti. Carol'ı işaret etti. "Bu kadını tanıyor muydun?"

Anna'nın yüzüne ürkek bir ifade yerleşti. "Hayır. Gerçi ... evime uğrayıp röportaj yapmak istedi. Ona gitmesini söyledim." Anna çenesini kaldırdı. "Kötü bir zamandı Ajan Coulter. Geçmişini tekrar yaşamak istemedim."

Çünkü Johnny Pike ile ilişkisi vardı. Detayları şimdi hatırlıyordu. "Gwyneth Toyton ya da Constance Gilroy'u tanıyor muydunuz?"

"Hayır," dedi. "Yıllardır burada yaşamıyorum. Graveyard Falls'a babamı görmek için döndüm. O ... hasta."

Gerçi dün kendini davaya dahil etmişti. Bu bir şüphelinin yapabileceği bir şeydi.

"Hâlâ anlamıyorum. Tehlikeli olduğunu biliyor olmalıydın. Katil geri gelebilir."

"Aslında Johnny'nin şartlı tahliyesini düşünüyordum. Burayı tekrar ziyaret edersem belki o zamandan ona yardımcı olabilecek bir şeyler hatırlayabilirim diye düşündüm."

"Masum olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sivri tırnaklarını inceledi. "Yaptım. Ama babam kabul etmedi." Tekrar ona baktı. "Ama eminim bunların hepsini biliyorsundur."

"Sizce son cinayetlerin bu gençlerin ölümüyle bir ilgisi var mı?"

Tırnaklarından birini kopardı. "Hayır. Yani, nasıl olur da olabilir mi?"

O haklıydı. Tabii yanlış adamı ya da birini yakalamadıysa. Johnny'yi yüceltmek ya da Gwyneth ve Constance'ı öldürerek Pike'ın suçluluğunun sorgulanmasına yardım etmek istemiştir.

Gerçi şerif bir hata yapsaydı ve katil serbest kalsaydı, şimdi kırklı yaşlarının ortasında olacaktı.

Seri katillerin çoğu yirmi beş ila kırk beş yaşlarındaydı. Ve eğer aynı katilse, son otuz yıldır neredeydi?

Şerifin şelaledeki zamanlaması onu bir kez daha etkiledi. Ya Thorn Ripper başından beri burada, Graveyard Falls'ta yaşıyorsa? Ya Buckley'nin genç kızlara karşı bir tür saplantısı varsa ve onları öldürdükten sonra Johnny'yi kızının hayatından çıkarmak için suçladıysa?

Buckley Gelin Katili olmayabilir ama Thorn Ripper cinayetlerini işlemiş olabilir. Peki ya birileri gerçeği biliyorsa ve şimdi ortalığı karıştırmak için kadınları öldürüyorlarsa?

"Bayan Little babanı sorguladı mı?" Cal sordu.

Anna omuz silkti. "Bilmiyorum. Benimle pek bir şey paylaşmaz. Ama ona izin vereceğinden şüpheliyim. Basını sevmez. Hastalığı hafızasını etkiledi, bu yüzden insanlardan kaçıyor. Herkesin bilmesini istemiyor."

Ya bu beyin tümörü davranışlarını etkilediyse? Belki de geçmişi yeniden yaşamasını ve tekrar öldürmesini tetiklemiştir?

Daha fazla ses duyuldu, ardından olay yeri inceleme ekibi ve adli tabip geldi.

Cal, Anna'ya işaret etti. "Burada kal. Karakola gelip ifade vermeni istiyorum."

Başını salladı ve diğer dedektifler yaklaşırken paltosuna sarıldı.

Cal, Carol'un cesedini incelemek için yanına gitti. "Boğulmuş mu?" "Öyle görünüyor," dedi Şerif Yardımcısı Kimball.

"Ölümü daha şiddetli görünüyor." Yanağındaki öpücükten de DNA bulamayacaklarına dair bir his vardı içinde. "Başka bir katil olabilir. Carol Little'a işi yüzünden düşman olan biri."

Ve bu bir sürü şüpheli olabilir. Onu şelalenin dibine yerleştirerek Gelin Katili'nin elinde ölmüş gibi gösteren biri.

Yardımcısına sert bir bakış attı, sessiz bir suçlama aralarına yerleşti.

"Bana öyle bakma," diye tersledi Şerif Yardımcısı Kimball. "Ona kızgındım ama onu öldürecek kadar değil. Dava bittiğinde tekrar bir araya gelebileceğimizi düşünmüştüm."

"O zaman belki de şüpheliyi bulmamıza yardımcı olabilecek bir şeye rastlamıştır."

Eğer öyleyse, onu bulacaktı. Ve eğer Thorn Ripper Buckley ise, onu da bulacaktı.

Mona Cal'ı şimdiden özlemişti. Ama artık evindeki dağınıklıkla yüzleşme zamanı gelmişti. Vandalizm başka bir şeydi ama neden birinin fotoğraflarını parçalara ayırmak istediğini anlamıyordu.

Bu hareket kişisel görünüyordu.

Hoşnutsuz bir hasta mı yoksa hastanın eşi ya da sevgilisi mi? Hastasına zehirli bir ilişkiyi terk etmesi için yeterli gücü ve cesareti vermesine yardımcı olduğu için kızgın biri mi?

Eğer öyleyse, neden sadece evi yok etmedi? Neden onun ve Brent'in resimleri. . . ?

Sanki o kişi iyi bir evliliği olduğu için ona kızmış gibiydi. Ya da ona ikiyüzlü olduğunu, evliliği mükemmel değilken tavsiye vermemesi gerektiğini söylemeye çalışıyordu.

Temizliğe başlarken bilincini gıdıklayan başka bir anı daha vardı, o kadar silikti ki o zamanlar önemsiz görünmüş ve üzerinde hiçbir şey düşünmemişti.

Brent zaman zaman gizli görevde çalışmış, tuhaf saatlerde çalışmış, geceleri ortadan kaybolmuştu. Bir gece, bir dava üzerindeyken telefon çalmış ve kadın telefonu açtığı anda karşı tarafta biri nefes alıp veriyordu.

Sonra sessizlik ve bir klik sesi.

Brent'e söylemişti ve Brent bu konuda üzgün görünüyordu ama Brent bunu önemsememişti.

Fotoğrafları kırık çerçevelerinden çıkarıp bir çekmeceye yerleştirdikten sonra camları ve döküntüleri süpürdü.

Brent'in yüzü zihninde kayboldu ve Cal'inki onun yerini aldı, ona sıcak bir his verdi. Cal çok tutkulu ve sevgi doluydu, ona kendini sıcak, güvende, seksi ve ... sevilmiş hissettirmişti.

Brent'e karşı asla tam olarak hissetmediği şeyler.

Telefonu çaldı. Cal olduğunu umarak aceleyle cevap verdi.
Ama Aimee'ydi, asistanı.

"Mona, Anna DuKane aradı ve randevu istiyor.
Bir şey olduğunu söyledi ama ne olduğunu söylemedi." "Anna
DuKane- bu isim neden tanıdık geliyor?"

"O şerifin kızı," dedi Aimee. "Anma töreninde bazı kadınların onun
hakkında konuştuğunu duydum. Johnny Pike mahkum edildikten sonra
kasabayı terk etmiş ve birisi hemen sonra evlendiğini ve o zamandan
beri geri dönmediğini söyledi."

"Ama şimdi geri döndü?" Bu da tesadüfi görünüyordu.

"Evet, babasının gerçekten hasta olduğu söyleniyor. Beynini
etkileyen bir tümör varmış."

"Oh, bu çok kötü. Onu ara ve ofiste buluşacağımızı söyle.
Onunla konuştuğunda bana mesaj atabilirsin."

Telefonu kapattı, sonra da duş alıp giyinmek için acele etti. Anna
otuz yıl önce burada yaşamıştı, yani Mona'nın öz annesini tanıyor
olabilirdi.

Cal, Carol Little'ın cesedini incelerken adli tabibin yanında diz çöktü.

Dr. Wheeland, "Kesinlikle boğularak öldürülmüş." dedi. "Katil bu
sefer çıplak ellerini kullanmış."

Cal kaşlarını çattı. "Eğer aynı şüpheliyse, ayin için zamanı yoktu.
Kızgındı ve ondan hemen kurtulmak istedi."

Dr. Wheeland Carol'ın el ve ayak bileklerini inceledi.
"Katılıyorum. Şok tabancası izleri olsa da, diğer ikisinde olduğu gibi
ip yanıkları ya da zincir izleri görmüyorum."

Cal bir senaryo hayal etti. "Diyelim ki şüpheli dışarıda bir sonraki
kurbanını arıyor. Carol'a rastladı ve onun hakkında yazanın Carol
olduğunu fark etti."

Dr. Wheeland başını salladı. "Kadının kendisini ifşa edebilecek bir
şey bildiğini ve ondan kurtulması gerektiğini fark etmiş olabilir. Ama
katilin kurbanlarına gelinlik giydirdiğini yazmıştı," diye ekledi Dr.
Wheeland. "Peki neden ona gelinlik giydirmede?"

"Zamanı yoktu." Cal'ın adrenalini yükseldi. "Bu onun telaşlandığı, oyundan koptuğu anlamına geliyor. Belki bir hata yapmıştır ve biz de bunu onu yakalamak için kullanabiliriz."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Cal, Şerif Buckley'i araştırmak ve Anna'yı ilişkileri hakkında soruşturmak için aklına bir not aldı. Eğer kapalı kapılar ardında sırlar varsa, bunu öğrenecekti. Carol Little'ın ölümünün ailesine bildirilmesi gerekiyordu ama bağlantıları ona Carol'ın ailesi olmadığını söyledi. Anne ve babası vefat etmişti.

Bilgisayarında ya da notlarında daha fazla bilgi bulmayı uman Cal, kaldığı hana gitti ve açelya ağaçlarıyla kaplı kaldırımdan ön tarafa doğru yürüdü. İki yüz yıllık gri-mavi Viktoryen bir evdi, kuleleri, gölgeli hayaletler dışarı bakıyormuş gibi görünen pencereleri ve etrafı saran verandasında salıncakları ve sallanan sandalyeleri vardı.

Bir tabela arka taraftaki bahçeleri ve nehre giden yürüyüş yolunu işaret ediyordu. Bahçenin ortasında, hanın ilk sahibi olan ve hanı inşa eden adamın bir heykeli duruyordu ve adamın hikâyesi bir tabelaya kazınmıştı. Söylentilere göre, adamın hayaleti alacakaranlıkta ve şafak vakti arazide dolaşırken görülebiliyordu.

Cal içeri girdiğinde detaylı pervazlardan ve antika ahşap döşemelerden etkilenmişti ama şelalenin ve bir zamanlar arazide bulunan hapishanenin resmi ürkütücü görünüyordu. O hapishaneyi yıllar önce sel basmış ve onlarca kişi ölmüştü.

Ancak kasaba bu kaybı bir anıtla anmadı.

Önlük giymiş, kısa boylu, güçlü kuvvetli bir kadın içeri girdi ve kendini işletme sahibi Cynthia Humphries olarak tanıttı. "Oda mı arıyorsunuz?"

Kendini tanıttı. "Son cinayetler için buradayım."

Kadın başını salladı. "Kasabamızda böyle bir şeyin olması çok kötü. Bir şüpheliniz var mı?" diye sordu.

"Bazı teorilerimiz var ama bir tutuklama yapmaya hazır değiliz." Kahretsin, ona şüpheliyi bulmaya Gwyneth'in ölümünden sonra olduklarından daha yakın olmadıklarını söylemekten nefret ediyordu. "Ne yazık ki başka bir cinayet daha işlendi. Carol Little'ın cesedini şelalede bulduk."

Cynthia'nın gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, Carol öldü mü?" "Korkarım öyle," dedi Cal.

Cynthia destek almak için antika büfenin kenarına tutundu. "Bu korkunç bir şey. Çok hoş bir hanımefendiydi. Biraz sorunluydu ama iyi niyetliydi."

"Ne demek 'sorunlu'?"

Cynthia omuz silkti. "Pek bir şey paylaşmazdı ama bir sabah kahve içerken ona ailesini sordum ve babasıyla iyi geçinemediklerini söyledi."

Bilgisayarında ne olduğu kadar aile dramıyla da ilgilenmiyordu. "Üzerinde çalıştığı hikayeden bahsetti mi?"

Cynthia önlüğünü düzeltti. "Pek sayılmaz. Johnny Pike ve kasabadaki insanlar hakkında sorular sordu. Herkesin onun suçlu olduğunu düşünüp düşünmediğini."

"O zamanlar burada mı yaşıyordun?" Cal sordu.

"Aslında ben yaptım. Kocam ve ben kasabaya yeni taşınmıştık. O bir müteahhitti ve nehrin yukarısındaki kulübeleri inşa etti."

"Sizce Şerif Buckley davayı nasıl ele aldı?"

Sanki bu garip bir soruymuş gibi ona baktı. "İşini yaptığını sanıyordum," dedi. "Bütün aileler panik içindeydi. İlk cinayetten sonra danışmanların işi başından aşkındı. Yas tutan histerik gençler ve ebeveynler pek de mutlu bir kasaba yaratmıyordu."

Ama Buckley kahraman olmuştu. Bu şekilde mi ayarlamıştı?

"Johnny Pike'in suçlu olduğuna inanıyor muydunuz?"

Alt dudağını çiğnedi. "Bilmiyorum. Annesi iyi biriydi ve oğlunun karıncayı bile incitmeyeceği konusunda ısrar etti. Ama çok fazla kanıt vardı. O çocuğu linç edecekler sandım."

Carol, Pike'ın masum olduğunu düşündürecek bir şey mi keşfetmişti? Öldürülmesinin sebebi bu muydu? Yöntemdeki farkı açıklayabilir.

Bu aynı zamanda kasabada Pike'ın şartlı tahliye edilmesini istemeyen herhangi birinin Carol'ı öldürebileceği anlamına geliyordu.

Şerif Buckley özellikle davanın bozulmasını istemez.

Cal, Mona'nın zanlının profilini, yani bir eş aradığını düşündü. Bu ayrıntı Buckley'e uymuyordu.

Yonkers uygun olan tek kişiydi. "Carol'ın odasını görmem gerek."

"Elbette." Oda anahtarlarını aldı ve onu merdivenlerden ikinci kata çıkardı. Kapıyı açtığı anda, bir kadının parfümünün kokusu adamın etrafında dönüyordu.

Odanın yağmalanmış olduğunu görmeyi bekliyordu. Cal, Carol'un eşyalarını aramadan önce katilin burada izini kaybettirmeye çalıştığını düşündü.

Ama oda temiz ve düzenliydi, yatak yapılmıştı, masanın üzerinde bir yığın not defteri vardı. Odada bilgisayarını aradı ama göremedi. Kahretsin, yanında olmalıydı.

Belki de arabasındaydı.

Cynthia kapı aralığında durmuş, solgun görünüyor ve kapı kolunu tutuyordu.

"Carol ne tür bir araba kullanıyordu?" "Küçük kırmızı bir Toyota."

Ki dışarıda değildi. Yani arabayı bulursa, dizüstü bilgisayarını da bulabilir.

"Carol'ın burada kaldığı süre boyunca hiç ziyaretçisi oldu mu?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır. Kasabadaki insanlarla konuşmak için her gün erkenden ayrılırdı."

"Teşekkürler, Cynthia. Çıkarken odayı kilitleyeceğim."

Kendini sersemlikten kurtardı ve onu yalnız bıraktı. Bir şeyler bulma umuduyla not defterlerine bakmak için yürüdü.

Şerif yardımcısını aradı. "Carol Little'ın arabasını bulabilecek misin bir bak. Kırmızı bir Toyota. Bilgisayarı içinde olabilir."

Şerif yardımcısı kabul etti ve Cal Carol'ın notlarını gözden geçirdi. Thorn Ripper'ın kurbanlarının isimlerini yazmıştı -Tiffany Levinson, Candy Yonkers ve Brittany Burgess.

Johnny Pike'ın adı bir sütunun en üstündeydi, sonra şerifin ona karşı topladığı kanıtları sıraladı. Parmak izleri, kurbanların fotoğrafları ve Pike'ın kendisine saldırdığını ama kaçtığını iddia eden Charlene Linder adında bir tanık. Duruşmadan önce kasabayı terk etmiş olsa da, yazılı ifadesi davanın sonucunu belirlemişti.

Daha fazla nota göz gezdirdi:

Şerif Buckley ile röportaj yapmaya çalıştım ama reddetti. Kızı Anna da öyle. Tutuklandığı sırada Pike'la çıkıyordu ve Pike'ın tehlikeli olmadığı konusunda ısrar etti.

Başka bir sayfada, üç sütunlu bir çizelge oluşturmuş, üç orijinal kurbanın her birini ve ebeveynlerinin adlarını listelemişti.

Şerif Yardımcısı Kimball'ın kurbanların aileleri hakkında sahip olduğu bilgilerin aynısını ortaya çıkarmıştı. Hatta Doyle Yonkers'ı daire içine almış ve sanki onun hakkında şüpheleri varmış gibi adının altına bir soru işareti yazmıştı.

Cal, Ajan Hamrick'e mesaj atarak Dane'den Yonkers'ı mülkünden çıkarken görürse kendisine haber vermesini istedi.

Carol, Sara Levinson'ın adının yanına büyük harflerle **AYININ KAFASI'**nı yazmıştı.

Cal, kadının notlar ya da flaş bellek saklamış olma ihtimaline karşı odanın geri kalanını hızla aradı ama bir şey bulamadı.

Hayal kırıklığına uğramış ama kararlı bir şekilde, Boar's Head'e gitmek üzere cipine yöneldi. Carol'ın odasında bulduğu editörü Wally Gann'ın numarasını tuşladı ve onunla konuşmak istedi.

Gann'a Carol'dan bahsettiğinde adam küfretti. "Bir gün başının belaya gireceğinden korkuyordum."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Sadece küçük hikayeleri haber yapmakla yetinmiyordu. Cinayetle ilgileniyordu. Acımasızdı ve aradığını elde edene kadar insanları zorladı."

Ancak önemli bir şey bulmuşsa, onu mezara götürdü.

Mona ofisine giderken kahve içmek için Cocoa's Café'de durdu.

"Gösterinizden keyif alıyorum Bayan Monroe," dedi Cocoa. "Sizde bazı ilginç arayanlar var. Elbette buradaki çoğu insan kasabada başka bir seri katilin olma ihtimalinden korkuyor."

"Biliyorum. Uzun zamandır burada yaşıyorsun," dedi Mona. "Ölen genç kızlar buraya gelirdi, değil mi?"

Kakao'nun esmer teni, bir tepsi sıcak yapışkan çöreği tezgâha koyarken terden parlıyordu.

Kakao ona dumanı tüten bir kupa uzatırken Mona dayanamayıp bir tane kaptı.

"Kötü konuşmak istemem ama çok şımarık ve hizipçiydiler," dedi Kakao. "Yine de böyle öldürülüp ormana atılmayı hak etmiyorlardı."

Mona kaşlarını çattı. "Gruplarına herhangi birinin girmesine izin vermiyorlar mıydı?" "Hayır, onlar üçlü gibiydiler. Bir çift hatırlıyorum

'kalabalığın' içinde olmak isteyen kızlar vardı, ama onları terslediler." "Kızların isimlerini hatırlıyor musun?"

Kakao bir bezle tezgahı sildi. "Onlardan biri Felicity Hacker'dı. Güzeldi ama diğerleri gibi dikkat çekici değildi. Etrafta takılır ve uyum sağlamaya çalışırdı ama hiçbir zaman tam olarak başaramadı."

Mona'nın içgüdüleri diken diken oldu. "Birinden o yıl hamile kaldığını duydum."

"Evet." Kakao iç çekti. "Zavallı şey. Kimse bundan bahsetmese de bebeğin ölü doğduğunu düşünüyorum. Kuafördeki Bernice dedi ki

çocuğu verdiğini düşünmüş. Bir başkası da bebekten kurtulduğunu düşündüğünü söyledi."

"Bebekten nasıl kurtuldun?"

Kakao başını salladı. "Bilmiyorum. Ben de dedikodu yapmayı sevmem."

Mona kaşlarını çatı. Felicity'nin onunla konuşmak istememesine şaşmamalıydı. "Ondan sonra içine kapandı. Dışarıdaki bitki fidanlığının sahibi.

Kasaba. En güzel gülleri yetiştirir. Bunu ona annesi öğretti."

Gül mü? Mona'nın zihni garip bir sıçrama yaptı. Eğer Felicity kızlar tarafından dışlanmışsa, onları öldürüp suçu Johnny Pike'ın üzerine atabilir ve onlara bir ders vermek için gül saplarını boğazlarına tıkabilirdi.

Kakao'yu konuştururken Mona'nın o yılki öğrenciler hakkında daha fazla bilgi edinmesi gerekiyordu. "Eminim Felicity, Graveyard Falls'ta okuldayken hamile kalan tek kız değildi."

Kakao tereddüt etti. "Dediğim gibi, dedikodu yapmaktan hoşlanmam."

Mona ona belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Sanırım kasabadaki insanlarla çalıştığım için herkesi merak ediyorum."

Kakao içini çekti. "Charlene adında bir kızın küçükken hamile kaldığını duymuştum," dedi. "İnsanlar babasının bir yılan kadar kötü olduğunu ve çocuk doğana kadar onu kilit altında tuttuğunu söyledi."

Mona zorlukla yutkundu. İlçe ofisinde Charlene'in adını bulamamıştı. Charlene'in annesi olması mümkün müydü?

"Soyadı neydi?" Mona sordu. "Kız mı erkek mi doğurdu?"

"Soyadını hatırlamıyorum ama sanırım bir oğlu vardı."

Mona'nın umutları söndü. Her ne kadar bir çocukla konuşmak En azından Charlene. Belki de o ve Mona'nın annesi ergenlik çağındaki hamilelikleri yüzünden birbirlerine bağlanmışlardı. "Charlene nerede yaşıyor?"

"Hiçbir fikrim yok. İnsanlar babasının ondan çok utandığı için onları bu kasabadaki herkesten uzağa, dağlara taşıdığını söylüyor. Diğer söylentilere göre Charlene'i ve bebeği öldürüp tepelere gömmüş."

Mona çantasının askısıyla oynadı, tedirgindi. "Peki ya Kay Marlin?"

Kakao'nun kaşları kalktı. "Çok meraklısın kızım." Komplocu bir fısıltıyla konuştu. "Söylentilere göre Kay babasının kim olduğunu bile bilmiyormuş. Sanırım teyzesi ya da başka bir akrabası bebeği büyütmek için kuzeye götürmüş."

Mona ona teşekkür etti ve öğrendiklerini düşünerek ofisine doğru yola çıktı.

Masasına vardığında Anna DuKane onu bekliyordu, üzgün görünüyordu, teni solgundu.

"İçeri gel, Anna," dedi Mona. "Sana kahve ya da su getireyim mi?"

"Kahve iyi olurdu." Anna ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. "Bir türlü ısınamıyorum."

Mona, köşedeki sehpayı gidip Anna'ya bir fincan kahve doldururken yaşlı kadına koltuğa oturmasını işaret etti.

"Tatlandırıcı mı krema mı?"

Anna başını salladı. "Sadece siyah."

Kendine de bir fincan doldurdu, Anna'ya sakinleşmesi için zaman tanıyarak oyalandı.

Mona kupayı ona uzattığında Anna hızlı bir yudum aldı, gözlerini kapadı ve kafeine çok ihtiyacı varmış gibi iç geçirdi, sonra sanki milyonlarca mil uzaktaymış gibi kupasına baktı.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi Mona.

"Carol Little'ı Mezarlık Şelalesi'nde ölü buldum."

Mona şaşkınlığını gizleyemedi "Şelaleye mi gittin?"

Anna bir parmağını fincanının kenarında gezdirdi. "Evet. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama burayı tekrar görmem gerekiyordu."

"Bayan Little'ı tanıyor muydunuz?" Mona sordu.

Gözlerinde bir suçluluk titreşimi. "Hayır, pek sayılmaz," dedi Anna biraz fazla hızlı bir şekilde. "Ama bir görüşme için babamın evine geldi. Geçmişini yeniden konuşmak istemedim, bu yüzden onu içeri almayı reddettim."

Anna gergin bir şekilde bacağını sallayınca Mona uzanıp elini onun dizine koydu. "Neden onunla konuşmak istemedin?"

"Çünkü o zamanlar Johnny Pike ile çıkıyordum. Herkes onun bir katil olduğunu bildiğimi sanıyordu!" Anna ağladı. "Hatta onu koruduğumu bile düşündüler."

Mona da aynı şeyi merak etmekten kendini alamadı.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cal, Boar's Head'e girdiğinde hâlâ Carol'ın ölümünü düşünüyordu.

Dekor, bir tahnitçi tarafından korunmuş hayvanlardan oluşuyordu, yüzler ve gözler o kadar gerçektir ki, bara geçerken onu takip ettiklerini hissetti.

Belli ki Tennessee'nin bu bölgesinde yaygın bir dekorasyon şemasıydı.

Rustik ahşap zeminler, kabinler, hırpalanmış ahşap masalar ve baston arkalıklı sandalyeler ilkel taşra görünümüne katkıda bulunuyordu. Birkaç kişi öğle yemeği yiyordu ve kot pantolon ve tulum giymiş üç adam barda bira içiyordu.

Kızıl kahverengi saçlı bir garsonun masalardan birinden ayrıldığını, kirli tabaklarla dolu bir tepsi taşıdığını ve mutfağa açılan sallanan kapıya doğru yürüdüğünü gördü. Kapının yanındaki bir bar taburesine kaydı.

Yirmili yaşlarında, kolunda dövmeler olan genç bir adam olan barmen Cal'ın önüne bir peçete attı. "Ne istiyorsun?"

Bira istedi ama onun yerine kahve istedi. Yapacak çok işi varmış. Adam elinde kupayla döndüğünde teşekkür etti ve kimliğini gösterdi. "Mezarlık Şelalesi'nde cesetleri bulunan iki kadının cinayetini araştırıyorum." Ona Gwyneth ve Constance'ın fotoğraflarını gösterdi. "Onlardan birini burada gördünüz mü?"

"Hayır." Kocaman bir yayın balığını gösteren üç balıkçının resmini işaret etti. "Biz daha çok avcı ve balıkçıları ağırılıyor." "

Kot pantolon ve eşarplı tişört giymiş iri yapılı bir adam mutfaktan açılan kapıdan içeri girdi, ter kırmızı boynundan aşağı dökülüyordu. Cal'ı gördüğünde gözleri küçümsemeyle parladı.

Bir saniye sonra Cal'ın yanına geldi. "Ben buranın sahibiyim, Burrell Fergis. Neden benim adamlarımı rahatsız ediyorsun?"

"Çünkü iki kadın öldürölüp Mezarlık Şelalesi'ne bırakıldı ve şimdi de hikayeyi yazan muhabir Carol Little da orada ölü bulundu."

Fergis'in çenesi gerildi.

"Sanırım Carol bu bara Sara Levinson'la konuşmak için geldi." Cal dedi.

Fergis gözlerini kaçırdı ve alnını elinin tersiyle sildi. Kol.

"Kahretsin. O bayana bir şey olmasından korkuyordum."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Kullandığı şu küçük Toyota. Hala park yerindeydi. Bu sabah buraya geldiğimde."

Onu görmemişti. "Nerede?"

"Arka tarafta," dedi Fergis.

Cal'ın nabızı hızlandı. "Bayan Little ile konuştun mu?"

"Hayır. Sara'yla konuşmak istedi. Onu çok üzdü." "Ne demek istiyorsun?"

"Sara'nın kızı ve şu Pike denen çocuk hakkında bir sürü soru sordu."

Sara'ya onlara katılması için el salladı.

Sara yaklaştı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Neler oluyor?"

"O muhabiri ölü buldular," dedi Fergis. Sara'nın gözleri büyüdü. "Aman Tanrım."

"Konuştuğunuzda size tam olarak ne söyledi?" Cal sordu.

Sara beline bağladığı paçavrayı büktü. "Kızımı sordu." Gözleri nemlendi ve gözlerini kırıştırdı. "Bunca zaman sonra bile onu kaybettiğimi söylemeye dayanamıyorum. Bu çok anlamsızdı."

Cal'ın içini merhamet doldurdu. Bir çocuğu kaybetmeyi hayal bile edemezdi, özellikle de böylesine vahşi bir şekilde.

"Ona ne söyledin?" diye sordu.

"Anlatacak pek bir şey yoktu," dedi Sara. "Tiffany'mi öldüren çocuk tutuklandı ve yıllardır hapiste."

Cal kaşlarını çattı. Yani Carol Sara'dan yeni bir şey öğrenmemiş miydi? "Doğru adamın hapse girdiğine inanıyor musun?"

Sara'nın gözleri çalkantıyla parladı. "İlk başta istemedim. Tiffany o çocuğu seviyordu ve gönlünde onunla baloya gitmek vardı. Ama o bunu tüm kızlara karşı kullandı ve onları bir gülle şelaleye çekti." Gözlerini sildi. "Şerif tüm o kanıtları bulduğunda şok oldum. Ama o zaman her şey mantıklı geldi, bunu o yaptı."

Cal ayağa kalktı. "Teşekkürler. Bayan Little'ın arabasını görmem gerek." Belki bilgisayarını ve ölümüne neden olan şeyi bulabilirdi.

Anna Mona'ya bakmaya dayanamıyordu. Onun gözlerindeki soruların orada olacağını biliyordu. Graveyard Falls'ta yaşarken acı suçlamalara dönüşen aynı sorular.

Babasının Johnny'yi tutuklamadan önceki gece ona bağırarak sorduğu sorular.

Johnny'nin avukatı mücevherlerin bulunamamasının Johnny'nin masum olduğu anlamına geldiğini savunmuş olsa da bu yeterli olmamıştı. Johnny pes etmiş ve savunmayı kabul etmişti.

"Anna, bana söyleyeceğin her şeyin gizli kalacağını biliyorsun," dedi Mona. "Bu konuda konuşursan kendini daha iyi hissedebilirsin. Johnny'nin o kızları öldürdüğünü biliyor muydun?"

Başını sertçe salladı. "Hayır. Buna inanmadım." En azından inanmak istemiyordu.

"Ama baban şerifti?"

"Evet, Johnny'den nefret ediyordu çünkü onunla çıkıyordum. Bana başka bir kızın Johnny'nin kendisine saldırdığını ve kızın kaçtığını söylediğini anlattı."

Mona yüzünü sakın tutuyordu, bu gerçek Anna'yı kızdırmaya başlamıştı çünkü Mona'nın onu daha fazla zorlamak istediğini, en derin, en karanlık sırlarını itiraf etmesini istediğini hissediyordu.

Hâlâ hiç konuşmadığı bazı şeyler vardı. Asla kimseyle paylaşmayacağı şeyler.

Acı o kadar derindi ki, sanki bir bıçak onu içten dışa doğru kesip ikiye ayırıyormuş gibi hissediyordu.

"Johnny hakkında biraz daha konuşalım. Onun tehlikeli olduğunu hissettiniz mi?"

Bu soru ona binlerce kez sorulmuştu. "Hayır. Onu ilk sorguladıklarında şok olmuştum çünkü Johnny dünyanın en nazik, en kibar çocuğu gibi görünüyordu," dedi ve hala ciddi olduğunu fark etti. "Onu tutukladıktan sonra o anları kafamda tekrar tekrar canlandırıdım ve Johnny'nin yaptığı ya da söylediği hiçbir şey bana onun birini öldürebileceğini düşündürmedi."

"Öfkeli değil miydi?" Mona sordu.

Anna başını salladı. "Onun kızdığını gördüğüm tek an, güreşçilerden biri Down sendromlu bir kıza zorbalık yaptığında oldu. Johnny ona arka çıktı ve onunla kavga etti."

Mona şaşırmış görünüyordu. "Çok nazikti."

Anna hüzünle gülümsedi. "Lisede büyüme atağına geçmeden önce ufak tefekti ve ona sataşırlardı. Bu yüzden başkalarının acı çektiğini görmeye dayanamazdı." Eyalet hapishanesinde ne kadar acı çektiğini merak etmekten kendini alamıyordu.

"Onu hapishanede ziyaret ettiniz mi?" Mona sordu.

Anna gözlerini kaçırıp, suçluluk duygusu ve acı göğsüne öyle bir baskı yapıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordu. Onu terk etmiş gibi hissederken onu nasıl ziyaret edebilirdi?

Ondan sır sakladığı zaman. Babasından başka kimsenin bilmediği bir sır.

Kızını korumak için saklı kalması gereken bir sır.

Cal Sara'yı inceledi. "Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı? Carol gitmeden önce biriyle konuşuyor muydu?"

Sara burnunu kırıştırdı, elleri hâlâ paçavrayı büküyordu. "Sadece Billy Linder. Ama fazla konuşmadılar ve o da kalkıp gitti. Bir telefon görüşmesi falan yapacağını sanmıştım."

Cal parmaklarını barın üzerine vurdu. "Ne hakkında konuştuklarını duydun mu?"

"Pek sayılmaz."

"Bana şu Billy denen adamdan bahset."

"Onda bir tuhafılık var," dedi Sara. "Küçükken başına bir şey mi geldi bilmiyorum ama tuhaf biri. Biraz yavaş. O ve annesi dağlarda yaşıyorlar ve pek sosyalleşmiyorlar." Müzik kutusunun üstündeki duvarda asılı çakal resmini işaret etti. "Aslında, Burrell için buradaki tüm hayvanları yapan tahnitçi o."

Cal *tahnitçiden* söz edilince irkildi. "Yani bütün bunları Doyle Yonkers yapmadı mı?"

"Hayır. Billy'ydi." Yüzünü buruşturdu. "Burrell onları seviyor ama bence ürkütücü."

"Billy'nin tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kesin bir şey söyleyemem. Avlanmayı seviyor, tek bildiğim bu."

Bu fazla bir şey değildi; bu dağlarda yaşayan pek çok erkek avcıydı.

"Ben de annesinin hep tuhaf olduğunu düşünmüşümdür," dedi Sara. "Muhtemelen yirmili yaşlarında olmasına rağmen sanki bir bebekmiş gibi üzerine titrerdi."

"Yani annesi senin yaşlarında mı?"

Sara başını salladı. "Adı Charlene."

Cal'in kafasında alarm zilleri çaldı. "Pike'ın kendisine saldırdığını iddia eden Charlene mi?"

"Evet. Ondan sonra liseyi bıraktı. Hamile kaldığını duydum ve babası kötü bir ayyaşmış ve hamile olduğunu öğrendiğinde onu neredeyse öldüresiye dövüyormuş. Belki de Billy'nin sorunu budur. O dayak yüzünden beyninde hasar var."

Eğer beyninde hasar varsa, muhtemelen bir suçu planlayacak kadar zeki değildi. Yine de, en son konuşurken görülen kişi oysa

Carol, Cal'in onunla konuşması gerekiyordu.

Peyton'ın numarasını tuşladı ve Carol'ın arabasını ararken ondan Billy Linder'in adresini bulmasını istedi.

Anna hâlâ ondan bir şeyler saklıyordu ama Mona onu daha fazla zorlayamazdı. Zavallı kadın belli ki Johnny Pike'la olan ilişkisi ve gençlerin ölümü yüzünden yıllarca suçluluk duygusu çekmişti.

Asıl soru, bunun haklı olup olmadığıdır.

"Anna, erkek arkadaşının cinayet işlediğinden şüphelenip ortaya çıkmamış olsan bile, gençtin ve aşkıydın. Kendini affetmenin zamanı geldi."

"İstiyorum," dedi. "Ama bu çok zor."

Mona onun elini nazikçe okşadı. "Suçlu hissetmenin başka bir nedeni var mı? Cinayetlerle ilgili başka birinden mi şüpheleniyorsun? Belki başka bir genç arkadaşından?"

"Hayır, öyle değildi."

"Peki ya baban? Başka şüphelileri var mıydı?" "Hayır, sanmıyorum." Anna ayağa kalktı, tedirginliği artıyordu.

"Dinlediğiniz için teşekkür ederim Bayan Monroe, ama gitmem gerekiyor."

Arkasında bir gizlilik ve korku havası bırakarak kapıdan adeta koşarak çıktı.

Anna neden korkuyordu?

Mona sonraki birkaç müşterisiyle görüşürken olasılıklar üzerinde düşündü.

Evrak işlerini bitirdi, sonra radyo programının vaktinin geldiğini fark etti, paltosunu ve eldivenlerini kapıldığı gibi dışarı çıkıp arabasına koştu. On dakika sonra aceleyle radyo istasyonuna girdi.

Mikrofonun başındaki yerini alırken Chance'in bu gece farklı görüldüğünü düşündü. Kaşları çatılmıştı ve telefonla konuşuyordu, sesi kısıktı. Onu gördüğünde gözlerini kaçırdı ve

konuşmasını duymaması için eliyle telefonu kapattı.

Telefonu çabucak kapattı, ardından segmenti başlattı ve ilk arayanı bağladı.

Arayan ilk beş kişi kasabadaki cinayetler hakkında konuşmak istiyordu. Kadınlar panik içindeydi, erkekler ise sevdiklerinin tehlikede olmasından dolayı öfkeliydi.

Mona'nın verecek cevabı yoktu ama polisin Gelin Katili'ni yakalamak için elinden geleni yaptığına dair onları rahatlatmaya çalıştı.

Henrietta adlı yaşlı bir kadın, "Katil neden kızlara gelinlik giydirdin ki?" dedi. "Bu çok iğrenç."

"Havada spekülasyon yapmak istemiyorum." Mona iki parmağını şakağına bastırdı. Baş ağrısı nabız gibi atmaya başlamış, sinirleri yıpranmıştı. Paniği anlıyordu.

"Tıpkı eskisi gibi," diye yorumladı bir sonraki arayan. "Kasabadaki tüm genç kadınlar dışarı çıkmaya korkuyor. Karşılaştıkları herkese, hatta tanıdıklarına bile, katil onlarmış gibi bakıyorlar."

Anna'nın Graveyard Falls'u yıllar önce terk etmesine şaşmamalı. Herkesin işinizi bildiği bir kasabada dedikodulardan ve suçlayıcı bakışlardan kaçmak zordu.

Bir sonraki telefona cevap verdiğinde bir an sessizlik oldu. Sonra derin bir nefes.

"Merhaba, ben Mona, bu gece aklınızda ne var?"

"Bana yardım etmen gerekiyordu ama kimseye yardım etmiyorsun. Onlara benim hakkımda kötü şeyler söylemeyi bırakmalarını söyle."

Mona dikkatini verip vermediğini görmek için Chance'e baktı ve gözleri endişeyle karardı. Aramanın takip edildiği gerçeğiyle kendini rahatlatmaya çalıştı.

Sadece adamı hatta tutması gerekiyordu. Ve belki de onun Doyle William Yonkers olup olmadığını öğrenmeliydi.

"Onlara ne demeyi bırakmalarını söyle?"

"Hasta olduğumu," dedi. "Tek istediğim birinin beni sevmesi ve bir aileye sahip olmak. Tek istediğim buydu."

Onu konuşturun. Mona doğaçlama yaparak, "Hepimiz bir aileyle başlarız," dedi. "Seninkine ne oldu?"

Hattan ığlık gibi bir ses yankılandı. Sonra boğazını temizledi.
"Annem hasta. Ölmeden önce ona torun vermek istedim."

Mona'nın nabzı hızlanmıştı. Yonkers da benzer bir yorum yapmıştı.

"Annene yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"
Mona sordu. "Tıbbi bakıma ihtiyacı var mı?"

Bir hıçkırık daha. "Onunla ilgileniyorum," dedi. "Ama onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Yonkers onun annesine de baktığını söylemişti.

Will Candy'nin kardeşı miydi?

Bir sonraki kurbanını çoktan seçmiş miydi?

"O zaman ne hakkında konuşmak istiyorsun? Seni hayal kırıklığına uğratan kadınlardan mı?"

Gergin bir an. "Kızların lmek zorunda kalması senin suçun."

Cevap vermeye başladı ama hat kesildi. Son sözleri onu rahatsız etti.

Çaresizlik, fke ve korku gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı ve Mona gün boyunca alabileceği tüm telefonları aldığına karar verdi. Chance'e gösteriyi bitirmesi gerektiğini işaret etti.

Eve gitmek ve kasabadaki dehşeti unutmak istiyordu.

"İyi misin?" Chance ceketini ve eldivenlerini alırken sordu.

"Evet." Sesi kelimede çatladı ve hızla kapıdan ıktı. Arabaya biner binmez Cal'ı arayacaktı.

Belki aramayı Yonkers'a kadar takip edebilir ve eğer katil oysa, başka birine zarar vermeden önce onu yakalayabilirdi.

Taze kar taneleri gözlerini kamaştırdı ve arabasına yaklaşırken kilidini açmak için tuş takımına bastı. Işıklar yanıp sönmeye başladı ama arkasından gelen bir ses onu ürküttü ve başını çevirdi.

Bir gölge ona arkadan saldırdı. Mücadele etti ama güçlü kimyasal kokusunu içine çekti, gözleri bulanıklaştı ve dünya karanlığa gömüldü.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Cal, Carol'ın arabasının yanındaki park yerinde bir saldırıya dair kanıt aradı. Kapısının yanındaki kaldırımda gümüş bir halka küpe buldu. Katil onu kaçırdığında kaybetmiş olmalı.

Arabanın kapısını kontrol etti ama kilitliydi, bu yüzden Jeep'ten bir alet çıkardı ve kapıyı açmak için kullandı. Arabanın içi oldukça temizdi. Arka koltukta deri bir ceket duruyordu ve bir yığın boş not defteri plastik bir kutuya sıkıştırılmıştı. Bir klasör bulup çıkardı ve içindekilere göz gezdirdi.

Thorn Ripper hakkında birkaç makale.

Bagajı açtı. İçinde bir çift kar botu ve başka bir palto, sonra da Carol'ın dizüstü bilgisayarını vardı.

Adrenalin ona doğru pompalandı.

Aceleyle cipine dönerken saati kontrol etti. Mona'nın gösterisi şimdiye kadar bitmiş olmalıydı. Onun için duyduğu endişe telefona uzanmasına neden oldu.

Cep telefonu numarasını tuşladı ama telefon çaldı da çaldı. Ev numarasını denedi ve telesekreter devreye girdi. Sinirleri gerilmişti, radyo istasyonunu aradı.

Oradan da cevap yok.

Lanet olsun. Neredeydi?

Telefonu çaldı ve Mona olması için dua ederek kimliği kontrol etti. Onun yerine Şerif Yardımcısı Kimball. "Öyle mi?"

"Sizi ve Bayan Monroe'yu yoldan çıkaran beyaz minibüsü buldum."

"Nerede o?"

"Dağın yamacından aşağı uçtu. Eşikle birlikte manzarayı seyretmek için çıkıntıda durduklarında bir gezgin onu fark etti."

Kahretsin. "Aşağı inip incelemeleri için bir ekip gönderin. Ne bulduklarını bana bildirin. Sahibinin adına ihtiyacım var."

"İlgileniyorum." Ajan Hamrick'ten bir mesaj geldiği sırada hat sessizliğe gömüldü.

Yonkers kız kardeşinin gömülü olduğu mezarlığı ziyaret etti. Peşindeyim.

Belki de o yapmak a hata ve onlar yakalamak
onu yapıyor

Suçlayıcı bir şey.

Cal, Peyton'ın numarasını tuşladı. "Carol Little hakkında bulabildiğin her şeyi bul. Dizüstü bilgisayarını bende ve şifresine ihtiyacım var."

"Anlaşıldı." Peyton aramayı sonlandırdı ve Cal radyo istasyonunda Mona'nın olup olmadığını kontrol etmeye karar verdi.

Mona karanlıkta dönüp durdu, bir sandığın içinde olduğunu fark ettiğinde dehşete kapıldı. Kaçıran kişi onu bayıltmak için ne kullandıysa başı zonkluyordu ve ağzı pamuk gibiydi. Neler olduğunu hatırlamak için beynini zorladı - bir dakika önce o rahatsız edici arayanla konuşuyordu ve genç kadınların ölümünden onu suçlamıştı, sonra aceleyle arabasına koştu ve biri ona saldırdı.

Will olabilir miydi? İstasyonun otoparkından mı aramıştı? Belki de onun gitmesini bekliyordu ve o kadar acelesi vardı ve o kadar üzgündü ki etrafına dikkat etmemişti.

Araç sağa doğru sarsılıp gıcırdayarak durduğunda midesi bulandı. Ellerini bükerek çözmeye çalıştı,

ama çok sıkı bağlanmışlardı. Ayakları da öyle. Ve ağzını tıka mı ş t ı .
Bagaj açıldığında dehşet içinde kaldı.

Mona'yla olan danışmanlık seansı Sylvia'nın kafasını karıştırmıştı. Beklediği gibi biri değildi. Brent'i evlenmek için kandıran sürtük bir kadın değildi. Onun yerine, nazik görünüyordu. Sempatik. Kesinlikle onun acısını anlamış ve onu gerçekten önemsiyor gibi görünmüştü.

Gerçi kardeşi buna inanmamıştı.

Onunla konuştuktan sonra titriyordu. Tanrım, sesi delirmiş gibiydi.
. . sanki gerçeklikle tüm bağını kaybetmiş gibiydi.

Ona karşı her zaman korumacı olmuştur.

Bebeğini seviyordu ve onu tek başına büyütüyor olmasından nefret ediyordu.

Ama onun bu konuda bir şey yapacağını hiç düşünmemişti.

Yine de telefon konuşmaları onu korkutmuştu. Mona hakkında sanki ona zarar verecekmiş gibi konuşmuştu.

Ona tekrar telefon etmeyi denedi ama cevap vermedi. "Lütfen beni geri ara. Konuşmamız gerek." Dağlardaki kulübesine giderken kalbi fazla mesai yapıyordu.

Paltosunun düğmelerini ilikledi, atkısını boynuna doladı, dışarı çıktı ve çamurun içinden geçerek verandaya çıktı. Ağaçlardan kopan molozlar rüzgârla birlikte üzerine yağıyordu. Kapıyı çaldı ve kardeşinin adını söyledi ama cevap veren olmadı.

Annesi burada mıydı? Onu görmek istemiyordu.

Ama kardeşiyle konuşmak zorundaydı.

Kalbi hızla çarparak kapıyı yavaşça açtı. Şöminede kısık bir ateş yanıyordu ama çalışma odası boştu. Parmak uçlarına basarak çalışma odasını geçti ve kardeşinin odasına baktı.

Orada değildi.

Masasını görünce nefesi kesildi. Graveyard Falls'taki son cinayetlerle ilgili makaleler, kurbanların her birinin fotoğraflarıyla birlikte masayı kaplıyordu. Muhabir Carol Little'ın bir resmi ve Gelin Katili hakkında yazdığı makale de oradaydı.

Diğer resimler onu daha da rahatsız ediyordu ... Mona'nın evinde, radyo istasyonunda, ofisinde çekilmiş samimi fotoğrafları ... Mona'nın gelinlik giydiği bir fotoğrafı bir bilgisayar programı kullanarak yaratmış olmalıydı.

Sylvia dehşet içinde yere yığılmamak için masanın kenarına tutundu.

Cal, Mona'yı bulmak ve güvende olduğundan emin olmak için çılgınca radyo istasyonuna doğru koştu. Arabası otoparktaydı. Bu iyiye işaretti.

Ama etrafta başka araba yoktu.

Hâlâ içeride olması için dua ederek koşarak istasyona gitti ama kapı kilitliydi.

Kalbi hızla çarparak kapıya vurdu ve Mona'nın adını bağırdı.

"Mona, içerideysen kapıyı aç!"

Hiçbir şey.

Midesi düğümlenerek pencerelere koştu ve içeriye baktı. Işık yoktu. Hareket eden bir şey yoktu. İçeride kimse yoktu.

Ama arabası hala buradaydı. . .

Ona doğru koştu ve içine baktı. Kapı kilitliydi. El fenerini pencereden içeri tuttu ve yanlış bir şey görmedi. Telefon ya da cüzdan yoktu.

Peki hangi cehennemdeydi?

Korku boğazını tıkadı ve koşarak cipine döndü, otoparktan hızla çıktı ve Mona'nın evine doğru hızla ilerledi. Belki de arabası bozulmuştu ve Chance onu eve bırakmıştı.

Beş dakika Daha sonra, o namlulu aşağı
onu Sokak, onun Lastikler buzun üzerinde
çalkalanıyordu. Motoru durdurur durdurmaz

ön kapiya vurdu. Işıklar da kapalıydı ve pencerelere baktığında içeride kimseyi göremedi.

Telefonu çaldı ve cebinden çıkardı. Numarayı tanıımıyordu ama karakoldan davayla ilgili önemli aramaları cep telefonuna yönlendirmelerini istemişti. "Ajan Coulter."

"Ajan Coulter, benim adım Sylvia Wales. I . . . Gelin Katili'nin kim olduğunu biliyor olabilirim. Sanırım Mona Monroe'yu o kaçırdı."

Sylvia Wales, Mona'nın evinde parmak izlerini buldukları kadının adıydı.

Cal dehşetle savaşıarak gözlerini kapattı. "Kim o ve onu nereye götürecekt?"

"O benim kardeşim," dedi Sylvia, sesi çatlayarak. "Onun kulübesindeyim ve ölü kızların ve o muhabirin fotoğraflarını buldum. Ve Mona Monroe'nun."

"Hemen geliyorum."

Mona hâlâ gözlerine inanamıyordu. Chance, onu ilişkiler üzerine radyo programı yapmaya ikna eden adam, onu kaçırmıştı.

Adam onu bagajdan sürüklerken düşünceleri hızla ilerliyordu. Mide bulandırıcı bir hisle etrafına bakındı. Şelalenin yakınındaki ormandaydılar.

"Bunu neden yapıyorsun?" Adam ağzındaki tıkaçı çıkarırken Mona ağladı.

"Sadece çeneni kapa ve elbiseyi giy."

Mona'nın içine soğuk bir dehşet yayıldı. Gelinlik... tıpkı diğerlerini öldürdüğü gibi onu da öldürecekti.

Chance, Gelin Katili'ydi.

Adam elbiselerini çekiştirdi ama Mona başını salladı. "Dokunma bana."

Onu geriye doğru itti. "Ya sen yaparsın ya da ben yaparım."

Öfke gözyaşları göz kapaklarının arkasını yaktı ama Mona onları geri kırıptı. Ona kendisini ağlarken görme zevkini tattırmayacaktı.

Bileklerindeki ipleri çözdü ve elbiseyi ona doğru fırlattı. Ona ters ters baktı ve Cal'ın onu bulmak için zamana ihtiyacı olduğunu hatırlayarak kendini oyaladı.

Ama içinde bir umutsuzluk kabarıyor, onu panikle tehdit ediyordu. Cal onun kayıp olduğunu bile bilmiyor olabilirdi.

Chance ona doğru uzandı ama Mona ellerini itti. "Ben yaparım, seni hasta piç." Kazağını başından çekti ve yere fırlattı. Adamın kendisine dokunmasını engellemek için çaresizce başını elbisenin yakasından içeri soktu. Dantel cızırtılı bir his veriyordu, kalın korsaj buruşuyor ve kot pantolonunu çekip düzeltmeye çalıştıkça etrafına dolanıyordu.

"Bunu neden yapıyorsun? Arkadaşım olduğunu sanıyordum."

"Arkadaş mı?" Gözleri öfkeyle parlıyordu, sesi tiz ve uğursuzdu. Chance'in özgür bir ruhu olduğunu düşünmüştü. Onun böyle karanlık bir yanı olduğunu hiç düşünmemişti.

"Şehre geldin ve evlilik hakkında her şeyi bildiğini sandın. Her şeye sahiptin, değil mi? Ama sen bir yalancısın ve insanları incitiyorsun. Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Kafası karışan Mona'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. "Ben yalancı değilim," dedi. "İnsanlara söylediğim şeylere inanıyorum. Yardım etmeye çalışıyorum
."

"Yardım edeyim mi?" Kolundan çekerek onu ormanın derinliklerine doğru sürükledi. "Aileleri yok ediyorsunuz, yaptığınız şey bu."

"O zaman neden bana gösteriyi verdin?"

"Böylece sana yaklaşabilirim, seni izleyebilirim, ne söylemek zorunda olduğunu duyabilirim.
söyle."

Ağaç dalları yüzüne tokat gibi çarpıyor, bacakları onu tırmalıyordu. onu şelaleye doğru çekti.

Yüce Tanrım, onu öldürecekti. Ve Cal'a onu sevdiğini asla söyleyemeyecekti.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Masanın üzerinde duran Mona'nın resimleri Cal'ın kanını dondurdu. Son cinayetlerle ilgili makaleler de eklenince ortaya korkunç bir manzara çıkmıştı.

Sylvia, Brent'in ölümünden sonra annesinin kızlık soyadını kullanmaya başladığını ve Chance Dyer'ın kız kardeşi olduğunu açıklamıştı.

Aynı zamanda Brent'in diğer kadınıydı. Aslında, Mona'yla tanışmadan önce evlenmişlerdi ve Brent'in çocuğunu doğurmuştu.

Lanet olsun Brent.

"Özür dilerim Ajan Coulter," dedi Sylvia, neredeyse histerik bir sesle. "Kardeşimi seviyorum ama bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim."

Cal onu inceledi. "Sana Mona'yı alacağını mı söyledi?"

"Her şeyi düzeltereğini ve sorunun o olduğunu söyledi." Odada volta atıyordu. "Onun için üzgün olduğumu biliyordu ve benimle onun evine gitti. Onu korkutup şehri terk etmesini sağlamak istedik, bu yüzden evini dağıttık."

"Duvarına ve aynasına şehri terk etmesini söyleyen o mesajları sen mi yazdın?"

Perişan görünmesine rağmen başını salladı. "Yaptığımız şeyden gurur duymuyorum ama Brent'in onunla evlenmesine üzüldüm."

Tarafsız bir ifade takınmaya zorladı. Kızgın olduğu için onu suçlamıyordu ama bu acıyı ve öfkeyi Mona'dan değil Brent'ten çıkarmalıydı.

"Kardeşin Mona'yı Brent'i senden sakladığı için mi suçladı?" Cal söyledi.

"Evet. Sanırım ben de öyle düşündüm. Sonra onu ofisinde görmeye gittim ve ... gerçekten hoş görünüyordu."

Cal açıkça, "Ama yine de onun evini dağıttın," dedi.

Sylvia tereddüt etti. "Bunun yanlış olduğunu biliyorum. O sırada sadece duygusaldım ve Chance beni onun bunu hak ettiğine ikna etti. Ama o ölmeyi hak etmiyor."

"Hayır, bilmiyor," dedi Cal. "Ve Sylvia'nın senin hakkında hiçbir fikri yok."

"Bunu anladım." Sylvia'nın yüzünden pişmanlık akıyordu. "İkimize de yalan söyledi, değil mi?"

Cal başını salladı. "Korkarım öyle."

Sylvia onun koluna dokundu. "Lütfen onu bulun. Onu bulun. Ve ... ona zarar verme." Duvara doğru işaret etti. "Yardıma ihtiyacı var."

Bir hücreye ihtiyacı var, diye düşündü Cal. Ama bu yorumu yapmaktan kaçındı.

"Mona'yla ilgili gerekçesini anlıyorum ama diğer kadınları neden öldürdü?"

Sylvia resimlerden birine dokundu. "Bilmiyorum. Chance gençken ineğin tekiydi. Kız arkadaş edinmekte zorlanırdı."

"Tacize uğradı mı?"

"Hayır. Tam tersi. Annem onun üzerine titrerdi."

Yani onun kadar sevecen birini mi arıyordu?

Ya da belki de Mona onun son oyunuydu ve diğer kızları polisi atlatmak ve bir seri katilin sorumlu olduğunu düşünmelerini sağlamak için öldürdü.

"Onu nereye götüreceğine dair bir fikriniz var mı? Başka bir kulübesi ya da gidebileceği bir yer var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Beyaz bir minibüsü var mı?"

"Annemin var. Neden?"

"Beni ve Mona'yı yoldan çıkardı," dedi Cal, sonra yüzünün kızardığını gördü. "Chance'in ne tür bir aracı var?"

"Siyah bir Land Rover."

"Bana annenin adresini ver."

Adresi not etti ve Cal arabasına koştu.

Hızla uzaklaşıp virajlarda manevra yaparken umutsuzluk tehdit ediyordu. Görünüşe göre Chance'in annesi kiraladığı kulübeden çok uzakta olmayan bir kulübede yaşıyordu ama ormanın derinliklerinde, o kadar gerideydi ki Chance orada birine zarar vermek istese kimse kadının çığlığını duyamazdı.

Cip buzlu yolda kayarak çukurların üzerinden geçti ama neyse ki dört tekerlekten çekiş sistemi ona çekiş gücü sağladı ve dar toprak yolda ilerledi.

Kulübeye ulaştığında, ciğerlerini sıkıştıran korku yüzünden güçlükle nefes alabiliyordu.

Ormanı ve açıklığı bir araç ya da Şans'ın izlerini bulmak için taradı ama hiçbir şey göremedi. Dışarı fırlayıp aceleyle verandaya çıkarken boynunda ter damlaları oluşmuştu.

Kulübe karanlık görünüyordu ama sağ taraftaki odada loş bir ışık yanıyordu. Pencereye yaklaşıp içeri baktı ve orta yaşlı bir kadının masada kambur bir şekilde oturduğunu, omuzlarına bir battaniye örttüğünü gördü.

Cama doğru eğilip Dyer ve Mona'yı aradı ama başka bir ses duymadı.

Emin olmak zorundaydı, bu yüzden öne doğru ilerledi ve kapıyı çaldı. Birkaç saniye sonra ayak sesleri duydu, ardından kilit açıldı.

"Ne yaptın, anahtarını mı unuttun?" diye seslendi kadın.

Kapıyı açtığında irkilmiş görünüyordu. "Sen benim oğlum değilsin."

Cal rozetini gösterdi. "Hayır, hanımefendi, ben Ajan Coulter.

Ama Chance ile konuşmam gerekiyor. Kendisi burada mı?"

Başını iki yana salladı. "Onu bugün görmedim. Neden görmedin? Neler oluyor?"

"Üzerinde çalıştığım bir davayla ilgili. Ona bazı sorular sormam gerekiyor." Onu geçip gitti. "Etrafa bir göz atmamın sakıncası var mı?"

"Ne için?" diye sordu kadın, gözleri irileőerek.

Cal yine de cevap vermedi. Onun yanından geçti ve Mona'yı aramak için küçük evin içinde yürüdü.

Ama hiçbir yerde ondan bir iz yoktu. Gelinlik ya da dikiş makinesinden de iz yoktu.

"Neler oluyor?" Bayan Dyer sordu.

Cal ona kartvizitini uzattı. "Ondan haber alırsanız lütfen beni arayın, günün ya da gecenin hangi saati olursa olsun."

Kartı kavradı, yüzü endişeyle gerilmişti. Adam onun sorusunu duymazdan gelmişti. Ya bunu yapacaktı ya da oğlunun bir katil olduğundan şüphelendiğini söyleyecekti.

Cipine geri döndü, şelaleye doğru ilerlerken kalbi hızla çarpıyordu. Bakmak için bildiği tek yer orasıydı.

Mona'yı bulmak zorundaydı.

Mona kaşlarını çattı. Hiç mantıklı konuşmuyordu. "Neden bahsediyorsun, Chance?"

"Brent benim Sylvia'mı seviyordu, seni değil. Ama sonra sen hamile kaldın ve o da seninle evlendi."

"Ne? Sylvia mı?" Ofisinde tanıştığı Sylvia mı? Mona, adam onu ormana doğru iterken oyalanmak için topuklarını kara gömdü.

"Evet, onu kız kardeşimden aldın. Senin yüzünden küçük oğlunun bir babası yok."

Mona onun kolunu çekiştirdi. "Chance, anlamıyorum." Beynini yokladı. "Tanıdığım tek Sylvia bir müşterim. Kocasını kaybettiği için beni görmeye geldi." Ve bir bebeği vardı. Mona onu o gün konut projesinde görmüştü. Ama *onunla* hiçbir ilgisi yoktu.

"Gördün mü, yine yalan söylüyorsun! Evliydiler, ama sonra sen gidip hamile kaldın, o da seninle evlendi."

Mona'nın nefesi kesildi. Neden bahsediyordu? Brent onunla evlilik yemini ettiğinde zaten evli miydi?

"Sylvia'ya seninle buluşmamasını, senin hatan değilmiş gibi davranmaya çalışacağını, onu kandırmadığını söyledim ama o ofisine gitmekte ısrar etti. Brent'in sende ne bulduğunu öğrenmesi gerektiğini söyledi."

Gerçek ortaya çıktı. "Sylvia ve Brent ben onunla tanışmadan önce mi evliydiler?"

"Bilmiyormuş gibi davranma!" Chance bağırdı. "Sen gelene kadar o, Brent ve Rodney bir aileydi." Kolunu o kadar sıkı kavradı ki omzuna bir ağrı saplandı ve bacakları büküldü. "Sen bir fahişe, bir yalancı ve bir yuva yıkıcısın," diye tısladı. "İnsanlara radyoda söylemen gereken de bu."

Mona'nın kalbi ihanetin acısıyla parçalandı. Brent tanıştıkları andan itibaren ona yalan söylemişti.

Ve bir oğlu vardı.

Bebeğini kaybettikten sonra tekrar hamile kalmaya çalışmaları fikrine karşı çıkmasına şaşmamalı.

Ardından başka bir acı gerçek geldi. Eğer Brent iki eşli biriye, evlilikleri hiçbir zaman gerçek olmamıştı.

Cal dağ yolundan şelaleye doğru hızla ilerledi, sonra cipi ağaçların altına park etti ve koşmaya başladı.

Şelalenin dibine giden yolu aydınlatmak için el fenerini kullanırken botları kara saplandı.

Her dakika önemliydi.

Yapraklar etrafında dönüyor, ağaçlar kış rüzgârında şiddetle sallanıyordu. Karla karışık yağmur yüzünü yaktı. Bir yerlerde yiyecek arayan hayvanların sesi yankılandı, sonra bir çığlık sesi.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve ormanın içinde manevralar yaparak koşmaya başladı. İlk kurbanların bırakıldığı yeri kontrol etti ama orada kimse yoktu, bu yüzden başka bir bölüme koştu. Polis memurlarının şelaleyi izliyor olması gerekiyordu ama orman kilometrelerce uzanıyordu. Bu adamı iş üstünde yakalayamamış olmalarına şaşmamalı, saklanabilecekleri çok fazla yer vardı.

Sonra dalların arasından beyaz bir şey gördü. Sevgili Tanrım.

Mona gelinliğiyle yere diz çökmüş, Chance elleriyle onun boğazını sıkıyordu. Yanlarındaki karda bir gül sapı yatıyordu.

Cal silahını kaldırıp nişan aldı ve çalıların arasından geçip buzla kaplı bir ağaç kütüğünün üzerinden geçti. "Bırak onu, her şey bitti."

Adamın kafası Cal'ı aramak için ormana doğru sallandı, ama Cal ağaçların gölgesinde saklı kaldı.

"O ölmeli, kız kardeşimin evini mahvetti!" Chance bağırdı.

Cal başka bir ağacın arkasına geçerek yaklaştı. "Bilmiyordu," dedi Cal derin bir sesle. "Brent tıpkı Sylvia'ya yalan söylediği gibi ona da yalan söyledi."

Chance'in elleri hâlâ Mona'nın boğazını kavrıyordu, Mona'dan zayıf, boğuk bir ses geliyordu.

"Hayır, Sylvia'nın kocasını çaldı."

"Yalancı olan Brent'ti," dedi Cal, silahını sıkıca kavrayarak. "İkisine de yalan söyledi. Bu konuda iyiydi. Mona'nın onun başka bir karısı olduğundan haberi yoktu."

Onu gördüğünde gözleri dehşet içinde açıldı.

"O bir hilekârdı!" Chance bağırdı. "Bu yüzden ölmek zorundaydı." Mona'yı sarstı, boynunu daha sert sıkarken Mona'nın dehşet çığlığı zar zor seçilebiliyordu.

"Yani Brent'i sen mi öldürdün?" Cal sordu.

"Kız kardeşimi incittiği için bunu hak etti, o da öyle." Birden Cal'in arkasında olduğunu fark eden Chance, arkasını döndü ve Mona'yı önüne çekti.

Cal'ın karar vermek için bir saniyesi vardı. O kadar uzun sürmedi.

Adamın şakağına tek bir el ateş etti. Chance'in kafası geriye doğru sarsıldı, kan uçuştı. Vücudu bir ağaca çarptı, sonra yere yığıldı.

Mona elleri ve dizleri üzerine yığıldı, nefes nefese kalmıştı.

Cal hemen Chance'in nabzını kontrol etti. Ölmüştü, o yüzden aceleyle Mona'ya gitti. Onu kollarının arasına aldı, kendisine yasladı, onu kaybedeceğini düşündüğünde hissettiği korku hâlâ bedenini sarıyordu.

Mona'nın ciğerleri hava almak için zorlanıyordu ve boğazı çok acıyordu; konuşmaya çalıştı ama konuşamadı. Başını dönüyor, halsiz ve ... kafası karışmış hissediyordu.

Chance . . . Sylvia . . . Brent'in karısı . . .

Brent'in bir oğlu vardı. Ondan başka bir bebek istememesine şaşmamalı.

Ve Cal ... biliyor muydu?

Acı kalbini parçaladı, ihanet ve aşağılanma onu öyle derinden yaraladı ki Cal'dan uzaklaşmaya çalıştı ama çok güçsüzdü.

"Tanrım, Mona, iyi olmana çok sevindim." Onun yüzünü aradı. "İyisin, değil mi?"

Gözyaşları gözlerini bulanıklaştırdı ve başını sallamayı başardı ama iyi değildi ve adamın bunu bildiğini hissetti.

Adam onu kucağına aldı ve kadın başını adama yaslayıp gözlerini kapattı, adam onu ormanda taşırken yorgunluğa teslim oldu.

Sonraki bir saat bulanık geçti. Cal bir ambulans çağırdı ve cinayet ekibinin ve adli tabibin gelmesini beklerken onu gözlem için hastaneye götürmeleri konusunda ısrar etti.

Ambulans onunla birlikte uzaklaştığında, Cal'ın Brent'i koruduğunu fark etti ve midesinin bulandığını hissetti.

İkisini de sevmişti ama ikisi de ona ihanet etmişti.

Adli tabip Chance'i incelemek için eğildi, ancak Cal otopsinin ne göstereceğini biliyordu. Yine de kitaba göre hareket etmek zorundaydılar.

Ambulansın Mona'yla birlikte uzaklaşmasını izlerken midesinin derinliklerinde hastalıklı bir his vardı. Mona'nın Brent'in aldatmacasını öğreneceğini düşünmüştü ama bu şekilde olmasını istememişti.

Ama Gelin Katili'ni bulmuşlardı. İyi haber buydu.

Yine de aklının bir köşesinde şüphe vardı. Emin olmalıydı, kanıtı bulmalı ve işleminden geçirmeliydi. Chance'in evinde gül ya da jartiyer görmemişti.

O mücevheri de bulması gerekiyordu.

Bu, Karindeşen Thorn davasında eksik olan önemli bir kanıttı. Gelin Katili için de önemliydi.

"Onu morga götüreceğiz. Ailesi var mı?" Dr. Wheeland sordu.

Cal acımasızca başını salladı. "Bir kız kardeş ve anne. Bildirimi ben yaparım." Sonra da bir ekibe Chance'in kulübesini arattırıp inceletecekti.

Şerif Yardımcısı Kimball geldi ve Cal ondan olay yerini denetlemesini istedi. Cesedin taşınmasıyla ilgilenmesi için Wheeland'i bıraktı ve adamın kulübesine geri döndü. Sylvia onu ön kapıda karşıladı, yüzü endişe ve korkuyla kaplanmıştı.

"Özür dilerim," dedi Cal sessizce. "I . . . Onu vurmak zorunda kaldım. Mona Monroe'yu boğuyordu, bırakmıyordu."

"Oh, Tanrım, hayır ..."

Cal onu belinden yakaladı ve içeri girmesine yardım etti, sonra da bir sandalyeye oturttu.

"Anlamıyorum," diye feryat etti. "Bunların hiçbirini istemedim . . ."

Ne zaman o önce Şüpheli o Brent oldu
sadakatsiz, o

diğer kadının Brent'i baştan çıkaran biri olduğunu düşündü. Ama Sylvia iyi bir kadına benziyordu. Ve bir oğlu vardı.

Chance'in Mona'nın evini dağıtmasına yardım etmesi dışında. Yine de o da Mona kadar kurbandı.

Kendinden nefret etmek Cal'a saldırdı. Brent'in küçük kirli sırlarını neden saklamıştı ki?

Mona daha iyisini hak etmişti. Ve bunu ona en kısa zamanda söylemeye niyetliydi.

Cal, "Kulübeyi aramaları için bir suç ekibi çağırdım," dedi.

Sylvia boğuk bir ses çıkardı. "O kadınları öldürdüğüne hâlâ inanamıyorum."

Cal dişlerini sıktı. "Brent'i de o öldürdü, Sylvia. Bunu biliyor muydun?"

Sylvia bir başka hıçkırıkla yüzünü ellerine gömdü. "Ne oldu? Hayır!"

"Oğlunuzun bir babası olmadığı için Mona'yı suçladı. Ama o bebeğin babasını ondan çalan kişi."

Mona hemşirelerin ve doktorun dürtüklemelerine ve dürtmelerine tahammül etti, her zaman iyi olduğu konusunda ısrar etti. Sadece eve gitmek istiyordu.

Neyse ki içlerinden biri ona giymesi için önlük vermişti ama Cal'ın gelinliği kanıt olarak isteyeceğini biliyordu, bu yüzden ona vermek üzere poşetletti.

Genç doktor ona "Gözlem için bir gece kalmalısın" dedi. "Ve bir danışmanla konuşmanızı sağlayabiliriz."

Mona gülmemek için kendini zor tuttu. "Ben bir danışmanım." Gerçi bu gerçeğin kendisinin de yardıma ihtiyaç duymasını engellemediğini biliyordu. Kaçırılmış ve neredeyse boğularak öldürülmüştü. Bu travmatik bir olaydı.

Ama daha da kötüsü, Brent'in ona yalan söylediğini, başka bir kadınla evli olduğunu ve bir oğlu olduğunu öğrenmekti.

Gözlerini kapadı, daha fazla gözyaşıyla savaştı. Eğer dağılırsa, doktorlar eve gitmesine asla izin vermeyecekti.

"Lütfen, kendi evimde daha iyi dinlenirim," dedi Mona, ama davetsiz misafirin anısı aklından çıkmıyordu. Şimdi parçalanmış ve yırtılmış fotoğrafları anlıyordu. Chance kız kardeşini incittiği için onu suçlamıştı.

Hemşire ondan taburcu belgelerini imzalamasını istedi ve o da eve gitmek için bir taksi çağırdı. Kesinlikle Cal'ı aramak istemedi.

Şoför soru sormadı, sadece ona sempatiyle baktı ve sessizce arabayı sürdü. Kar taneleri uçuşarak yerdeki beyaz örtüye katkıda bulunuyordu.

Evine vardıklarında içeri koşup para aldı, sonra şoföre ödeme yaptı ve aceleyle merdivenlerden geri çıktı.

Chance'in ellerinin kokusu midesini bulandırdı. Duşa girdi, başını arkaya yasladı ve sıcak suyun üzerinden akmasına izin verdi. Sonra gözyaşları dökülmeye başladı.

Derin, acı veren hıçkırıklar vücudunu sarstı ama onlarla savaştı. Hayatına devam edebilmek için duygularından arınması gerekiyordu.

Çünkü hayatına devam edecekti. Brent'in yalanlarının onu yok etmesine izin veremezdi.

Ama onunla alay eden Brent'in yüzü değildi. Ya da kederden iki büklüm olmasına neden olan onun sevgi dolu ellerinin ya da bedeninin anısı değildi.

Cal'ındı.

Ona aşıktı. Belki de hep öyleydi. Belki de Brent bunu başından beri biliyordu.

Ama Cal ona Brent hakkında yalan söylemişti, onun sadakatsiz olduğunu biliyordu.

Onu önemsiyor olsaydı bunu yapmazdı.

Yüzünü ovaladı ve sonunda gözyaşlarını kuruladı. Her iki adam için de bir damla daha gözyaşı dökmeyecekti.

Duştan çıkıp bornozunu giyer giymez kapının zili çaldı. Kim olduğunu bildiğine dair kötü bir his vardı içinde.

Cesaretini toplayarak nemli saçlarını taradı, sonra bornozunun kemerini sıktı ve merdivenlerden aşağı indi.

Kapı çalındı, sonra Cal'ın kalın sesi duyuldu. "Mona, ben Cal. İzin ver içeri."

O yapamadım bakat onu Bu gece. Değil sonra hepsi o vardı oldu. Hâlâ onu isterken olmaz.

"Git buradan Cal," dedi kapıdan. "Şu anda seni görmek istemiyorum."

Sessizlik, yoğun ve gergin, tam bir dakika boyunca uzadı, sonra Cal, "Lütfen, Mona-" dedi.

"Git dedim." Alt katın ışığını kapattı ve aceleyle merdivenlerden yukarı çıktı. Yatak odasına ulaştığında kapıyı çarptı ve yatağa girerek yorgani çekti ve başını yastığına gömdü.

Josie annesinin yıllığındaki Johnny Pike'ın resmine baktı ve yüz hatlarını inceledi. Yakışıklı bir genç adamdı, popülerdi ve yıldız bir futbol oyuncusuydu.

Ve annesi ona aşık olmuştu.

Günlükten bu kadarını öğrenmişti. Annesi günlüğü saklamakta pek iyi bir iş çıkarmamıştı, bu yüzden annesinin öfkeleneyeceğini bile bile günlüğü yatağın altındaki son yerinden çıkardı. Ama buraya kadar gelmişti ve her şeyi bilmesi gerekiyordu.

Sayfaları hızla gözden geçirirken nabızı hızla atıyordu.

Johnny Pike, Thorn Ripper olarak tutuklanmış ve ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştı.

Sonra birkaç sayfa daha çevirdi ve içindekiler karşısında şok oldu. Annesi hamileydi.

Johnny Pike'ın bebeğiyle.

Josie'nin nefesi kesildi ve hesap yaptı. Otuz yıl önce Josie yirmi dokuz yaşındaydı. Johnny Pike'ın kızı olması mümkün müydü?

Annesi ona bunca yıl babası hakkında yalan mı söylemişti? Babası seri katil olduğu için askerde ölen bir adamla ilgili bir hikaye mi uydurmuştu?

Kapı açıldı ve Josie irkildi. Annesi kapı aralığında duruyordu, gözleri kocaman, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Sana onu okumamanı söylemiştim. Bu özel bir şey."

"Bana yalan söyledin," dedi Josie, öfkesi giderek artıyordu. "Bunca yıl." Yıllığı evirip çevirdi ve parmağını Johnny Pike'ın resmine sapladı. "Ona aşıktın ve hamileydin. Ama o cinayetten hapse girdi, sen de bir hikâye uydurdun-"

"Sana o çocukla oynaşmamanı söylemiştim!" Josie'nin büyükbabası tökezleyerek içeri girdi, yüzünde şaşkınlıkla öfke karışımı bir ifade vardı.

Anna babasına sert bir bakış attı. "Baba, bu çok uzun zaman önceydi."

"Seni küçük fahişe. Hamile kaldın. Sana onun hiçbir işe yaramadığını söylemiştim." Josie'ye bir parmak salladı. "Sana ondan kurtulmanı söylemiştim."

çocuk da. Dinlemeliydin."

Josie'nin nefesi kesildi, gerçek ortaya çıkmıştı.

Büyükbabası annesinin ondan kurtulmasını istemişti çünkü Thorn Ripper onun babasıydı.

Annesi babasının koluna girmeye çalıştı ama babası geri çekildi ve ona ters ters baktı. "Seni küçük yalancı. Bir katili koruyordun."

"Baba, dur!" Anna bağırdı. "Johnny o kızları öldürmediğini söyledi."

"Ama o yaptı," diye tısladı büyükbabası. "Ve onu hapse attım."

Josie'nin gözleri yaşlarla doldu. Annesi ve büyükbabası arasındaki uçurumu şimdi anlamıştı. Annesinin sevgilisini cinayetten tutuklamıştı.

Bir hıçkırıkla savaşıarak, kaçmak için çaresizce ikisinin de yanından koşarak geçti.

Josie'yi tekrar gördü. Kiliseye girerken çok üzgün görünüyordu.

O da yalnız olmalı. Belki onun da bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

Onu.

Annem her geçen gün daha da hastalanıyordu. Dün gece yanına kıvrılmıştı, o kadar soğuk ve hareketsizdi ki. Ve kemikleri derisinden dışarı çıkıyordu.

Josie'nin arkasından kiliseye girdi ve onun güzel saçlarındaki karı parmaklarıyla silkeleyişini izledi. Uzun saç telleri onda ellerini saçlarına dolama isteği uyandırdı.

Onun hakkında bir canavarmış gibi yazdığı için Carol Little'a lanet olsun.

Önemli biriydi. Yetenekleri vardı. Bir ailesi olsun istiyordu ve Tanrı'nın izniyle olacaktı.

Annem gurur duyardı. Ve Josie'yi severdi. Josie bir kilise kızıydı.

Onu bu gece annesine geri götürecekti ve nasıl düzgün bir eş olunacağına dair derslere başlayacaktı.

Karnı bebeğiyle doluyken hamile halinin nasıl görüneceğini merak etti.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Cal Mona'nın kapısına yaslandı, göğsü ağrıyordu.

Mona ondan nefret ederdi.

Onu suçlayamazdı. Ondan sır saklamıştı. Brent'in aldatmacasını örtbas etmişti.

Ve ona karşı ne hissettiğini hiç söylememişti.

Kendinden öğrenerek derin bir nefes aldı. Brent'e hayatını borçluydu.

Ama Brent onun sadakatinden ve Mona'dan yararlanmıştı.

Cal arkadaşına karşı çıkmalı, Mona için savaşmalıydı. Onu sevdiğini itiraf etmeliydi.

Ama şimdi anlatsa, ona asla inanmazdı.

Belki ona zaman tanırса, onu dinler. Onu affeder. Evet, buna pek ihtimal yok.

Yine de bu gece yapabileceği bir şey yoktu. Ve bu davayı kapatmak için hâlâ takip etmesi gereken ayrıntılar vardı.

O zaman Mezarlık Şelalesi'nden ayrılabilir.

Gitmek istememesi dışında. Mona olmadan olmaz.

Cipe doğru yürürken üzerine bir yorgunluk çöktü ama Carol'ın bilgisayarını hâlâ araması gerektiğini hatırlayınca duygularını geri plana itti.

Lokantaya uğradı ve bir tabak yemek sipariş etti, ardından kulübesine geri döndü ve yiyeceklerle dizüstü bilgisayarını içeri taşıdı.

Peyton muhabirin şifresi için birkaç öneri içeren bir mesaj atmıştı ve bunlardan biri işe yaramıştı. Soğuk bir bira sinirlerinin yatışmasına yardımcı oldu ve Carol'ın dosyalarını araştırırken kızarmış tavuk bifteğini yedi.

Bir kayıt, kurbanlara gelinlik giydirildiğini öğrendiği Şerif Yardımcısı Kimball ile yaptığı konuşmayı özetliyordu. Başka bir klasörde ise orijinal Thorn Ripper cinayetleriyle ilgili notlar yer alıyordu. Eski Şerif Buckley tarafından yürütülen soruşturmanın dosyasının bir kopyasını elde etmişti.

Buckley, Johnny Pike'ın soğukkanlı bir katil olduğuna ikna olmuştu.

Kızı da genç adamla çıkıyordu. Yeni bir şey değil.

Cal, Pike aleyhindeki kanıtlarla ilgili ayrıntıları gözden geçirirken kaşlarını çatı. Kızların her birinin öldürüldükten sonraki fotoğrafları yatağının altındaki bir ayakkabı kutusunda bulunmuştu.

Ama aldığı mücevherler hiç bulunamamıştı.

Carol, Pike'ın suçlu olmayabileceğinden şüpheleniyormuş gibi adının yanına bir soru işareti yazmıştı.

Daha önce Cal, Şerif'in olası müdahalesini sorgulamıştı.

. . .

Ve Ajan Hamrick hala Yonkers'ı izliyordu.

O bakışlı at ve isimler . ve diğer Çocuklar kim olmuştur

davada sorgulandı. İki son sınıf öğrencisi ama cinayetler sırasında başka yerde olduklarını kanıtlamışlar. Sorgulanan kadınlar arasında üç kurbanın anneleri, diğer sınıf arkadaşları ve Charlene Linder adında bir kız vardı.

Linder? Bu ismi daha önce nerede duymuştu?

Şakağını ovuşturdu, sonra aklına geldi. Billy Linder, Boar's Head için hayvanları muhafaza eden tahnitçinin adıydı.

O aranıyor daha fazla ama bulundu Hayır diğer Notlar üzerinde Carol sorular sormaya yeni başlamış olmalı.

Telefonu çaldı ve Bağlan düğmesine bastı. "Ajan Coulter."

"Cal, ben Peyton. Bayan Monroe'nun giymeye zorlandığı gelinliği inceledim. Mağazadan alınmış, ev yapımı değil.

Diğerleri."

Cal'ın dedektiflik içgüdüleri alarma geçti. "Emin misiniz?"

"Kesinlikle. İçinde bir etiket var. Bu bir tasarımcı taklidi. Etrafı kontrol ettim ve bir gelinlik mağazasından alınmış."

"Başka alışveriş yapmadı mı?"

"Hayır. Olay yeri inceleme ekibi de evinde jartiyer ya da başka bir elbise bulamadı." Tereddüt etti. "Dahası da var. Şerif yardımcısının bulunduğu beyaz minibüs Dyer'a aitti."

Yani onları yoldan çıkarmaya çalışmış.

Ama Mona'yı boğmak için çıplak ellerini kullanmıştı, jartiyerini değil. Gerçi bir gülü vardı.

Peyton, "Bu elbiseyi aldığı gün, ikinci kurbanın öldüğü günle aynı gündü," diye devam etti. "O akşam geceyi Knoxville'de geçirdiğini doğrulayan bir otel görevlisiyle konuştum. Yani Constance Gilroy'u öldürmüş olamaz."

Cal lanet okudu. Dyer duvarı için internetten fotoğraflar almış, suç mahallini taklit edebilmek için onları incelemiş ve polisleri atlatmak için Mona'yı o gelinliği giymeye zorlamıştı. Kimse ondan şüphelenmesin diye onu Gelin Katili'nin öldürdüğüne inandırmak için.

Eğer Chance Dyer Gelin Katili değilse, bu o piçin hâlâ dışarıda olduğu anlamına geliyordu.

Cal'ı düşünmekten uyuyamayan Mona şifonyerine gitti ve bebek patiği tılsımını aldı.

Cal, Gelin Katili'ni bulmuş olabilirdi ama hâlâ geçmişiyile ilgili cevaplara ihtiyacı vardı.

İnsan davranışları ve danışmanlık üzerine yeterince çalışmıştı ve güven sorunları olduğunu biliyordu çünkü evlat edindiği ebeveynleri ona gerçeği söylememişti ve bunu onlar gidene kadar öğrenememişti. Şimdi de Brent ve Cal ona yalan söylemişti.

Telefonu çaldı ve arayanın kimliğine baktı. Cal.

Göğsü sıkıştı. Bir yanı cevap vermek istiyordu. Ama yalanlarını haklı çıkaracak ne söyleyebilirdi ki?

Eğer güveniniz yoksa, hiçbir şeyiniz yoktur.

Telefon telesekretere geçti ve dinledi. "Mona, benimle konuşmak istemediğini biliyorum ama lütfen dinle. Chance Gelin Katili değildi. Katilin hâlâ serbest olduğuna inanmak için sebeplerim var, o yüzden dikkatli ol." Bir tereddüt. "Özür dilerim," dedi, bu kez sesi normalden daha sertti. "Seni incitmek istememiştim. Lütfen beni ara. Konuşmamız gerek."

Mona daha fazla gözyaşı dökmemek için gözlerini sıkarak kapattı, sözleri kafasında yankılanıyordu. Chance Gelin Katili değildi.

Kız kardeşi Sylvia bunu biliyor muydu?

Tanıştıklarında kadının gözlerindeki ıstırapı hatırladı. Sylvia o zaman onun kim olduğunu biliyordu.

Ona yalan söyleyen bir başka kişi daha.

Yine de Sylvia da Brent'in yalanlarının kurbanı olmuştu. Mona, kardeşinin bir seri katil olduğunu düşünmeye devam etmesine izin veremezdi.

Aceleyle giyindi, çantasını aldı, paltosunu giydi ve dışarı fırladı. On dakika sonra Sylvia'yı ziyaret etme kararının ne kadar akıllıca olduğunu düşündü. Ama onu proje konutunda ilk gördüğünde sorunlu bir ruhu olduğunu hissetmişti. Ve sonra Mona'yı ziyaret ettiği seans onları birbirine bağlamıştı.

Sylvia kardeşini yeni kaybetmişti. *Onu* suçlayabilirdi.

Yine de ona gerçeği söylemek zorundaydı.

Sylvia, Chance'in tüm o kadınları öldürdüğünü düşünmeyi hak etmiyordu.

Daha kapıyı çalmadan kapı açıldı ve Sylvia diğer tarafta durdu.

Bir an için ikisi de konuşamayacak kadar acı ve öfke dolu bir halde öylece durdular. Sonra kucağındaki bebek miyavladı ve Sylvia onu ileri geri sallarken Mona'nın öfkesi buharlaştı. Bu çocuk masumdu.

Ve şimdi babasız büyüyecekti.

"Gelip seni görecektim," dedi Sylvia, sesi gözyaşlarıyla dolmuştu.

Mona ellerini birbirine doladı. "Seni bilmiyordum ya da . . . oğlunuz."

Sylvia bebeği daha yakından kucakladı. "Bunu artık biliyorum. Ve . . . Chance için çok üzgünüm. Her zaman aşırı korumacıydı ama sana zarar vermeye çalışacağını hiç düşünmemiştim."

"Vurulduğu için üzgünüm," dedi Mona, gözleri hâlâ Sylvia'nın bebeğine takılıydı. Brent'in oğluna.

Rüzgâr yaprakları savuruyor ve verandadaki rüzgâr çanlarını çınlatıyordu. Sylvia battaniyeyi bebeğin üzerine örttü. "İçeri gelmek ister misin?"

Mona başını salladı, sonra gelme nedenini hatırladı "C-Agent Coulter'dan bir mesaj aldım. Chance'in diğer kadınları öldürdüğüne inanmıyor. Bilmek isteyeceğinizi düşündüm."

Sylvia'nın alt dudağı titredi, gözlerinden taze yaşlar süzüldü. "Bunun için teşekkür ederim."

Mona başını salladı. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Gitmek için döndü ama Sylvia ona seslendi ve Mona dönüp ona baktı. "Sana neden aşık olduğumu anlıyorum," dedi sakın bir sesle.

Mona gerildi, ikisine de yaptıklarından dolayı Brent'ten aniden nefret etmeye başladı. "Ve seni neden sevdiğini anlıyorum." Kadına gülümsedi ve Sylvia da ona gülümsedi.

Eğer farklı koşullar altında tanışmış olsalardı arkadaş olabilirlerdi. Hâlâ da olabilirlerdi.

Ama şu anda ikisinin de iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı, bu yüzden arabasına doğru yürüdü.

Brent'in gerçek karısıyla barışmıştı. Şimdi de onun yalanlarına kanacak kadar aptal olduğu için kendisiyle barışması gerekiyordu.

Anna çılgına dönmüştü. Josie'yi bulmak zorundaydı.

Dışarı çıkıp arabasına koştu, motoru çalıştırdı ve nefret ettiği evden ve hor gördüğü babasından uzaklaştı.

Onun nefret dolu tavrını ve acımasız sözlerini beyin tümörüne bile bağlayamıyordu. Şerif olabilirdi ve görevinin vatandaşları korumak olduğunu düşünüyor olabilirdi ama ona karşı her zaman bir piç olmuştı.

Ve şimdi de kızını incitti.

Zavallı Josie. Her şeyi yanlış anlamıştı.

Ve şimdi de kaçıp gitti. Muhtemelen yalnız, kafası karışık ve ihanete uğramış hissediyordu.

Geri dönmek bir hataydı.

Dağ yolundan kasabaya indi, yan yollarda, dükkânlarda ve işyerlerinde kızının arabasını aradı. Kahve dükkanında değil. Ya da kitapçıda.

Lanet olsun.

Babası onu ve Johnny'yi ayırmış, Johnny'yi kilit altına almış ve hapse girmesini sağlamıştı. Ayrıca onun masumiyetinden şüphe etmesini sağlamıştı.

En çok da bunun için ondan nefret ediyordu. Kendisinden daha da çok nefret ediyordu.

Ama hamileydi, korkmuştu ve Johnny'nin tutuklanmasıyla travma geçirmişti. Kasaba dedikoduları durumu daha da kötüleştirmişti. Tüm o suçlamalar.

Sonra o Charlene denen kız ortaya çıkıp Johnny'nin kendisini boğmaya çalıştığını iddia etmiş, Anna da babasının taleplerine boyun eğerek oradan uzaklaşmıştı.

Josie'ye gerçeği açıklamak zorundaydı. Anlamasını sağlamalıydı. Affetmesi için yalvarmalıydı.

Kütüphanenin otoparkını, lokantayı, barı kontrol etti. Josie sık sık bara gitmezdi ama üzgündü ve bir şeyler içmeye karar vermiş olabilirdi.

Ama o yerlerin hiçbirinde değildi.

Aman Tanrım. Neredeydi bu kız? Mezarlık Şelalesi'nde arkadaş edinecek kadar uzun süre kalmamışlardı. Anna, Josie'nin memleketteki iki arkadaşının numarasını aradı ama hiçbirisi ondan haber alamamıştı.

Anna bir yan sokağa saptı, bir kez daha işyerlerinde ve sokaklarda Josie'nin arabasını aradı. Ama hiçbir yerde göremedi.

Nerede olabilir?

Gerçek ona sert ve tedirgin edici bir şekilde çarptı. Muhtemelen Anna'nın günlüğünde Johnny'nin hapis cezasıyla ilgili samimi yazılarını okumuştı.

Josie, Johnny'nin babası olduğunu düşündüyse, belki de onunla tanışmaya gitmiştir.

Sinirleri omuzlarını düğümledi.

Josie Johnny'yi görmeye giderse, Anna'nın orada olup her ikisine de açıklama yapması gerekiyordu. Ve sonunda Johnny'ye gerçeği söylemek zorunda kalacaktı.

Josie'yi kulübenin içine taşıdı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarında kükrüyordu.

"Bak, anne. Onu buldum. Evleneceğim kadını." Josie'nin yanağında bir parmağını gezdirerek yumuşak yüz hatlarını ezberledi. Teni çok narin ve yumuşaktı. Gözlerini açmaya çalışırken kirpikleri titriyordu. Şok tabancası onu o kadar çabuk bayıltmıştı ki adamın kollarına düşmüştü.

"O mükemmel, değil mi?" diye sordu annesine.

"Evet, öyle olabilir." Hastalığının şiddeti sesini zorluyordu. "Ama testleri geçmek zorunda."

"Biliyorum. Derslere hemen başlayabilirsin." Uyurken ona bakabilmek için onu nazıkçe kanepeye yatırdı.

Ancak bir saniye sonra Josie gözlerini açtı ve onu gördü. Kafası karışmış ve yönünü şaşırmış görünüyordu, sonra doğrulmaya çalıştı ve ellerinin ve ayaklarının bağlı olduğunu fark etti ve çığlık atmaya başladı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şerif Yardımcısı Kimball ona bilgi verirken Cal nemli elleriyle telefonu kavradı. "Gelinliklerle ilgili bir ipucu buldum. Evinde tadilat yapan bir kadınla konuştum ve Deer Park Yolu'nda yaşayan bir bayanın onları kimin yaptığını bilebileceğini söyledi. Şimdi onunla konuşmak için oraya gidiyorum."

"Ne bulduğunuzu bana bildirin."

Cal'ın telefonu başka bir arama için çalıyordu ve o da bağladı. "Ajan Coulter."

"Ben Graveyard Falls'taki İlk Baptist Kilisesi'nden Papaz Hopwood."

Cal kaşlarını çattı. "Sizin için ne yapabilirim?"

Bir tereddüt. "Şey, bu konuda emin değilim ama sanırım birkaç dakika önce kilisenin dışında bir kadın kaçırılmış olabilir."

Cal'ın nabızı bir kademe daha yükseldi. "Devam et."

"Josie DuKane adında genç bir bayan var. Şerif Buckley'nin torunu. Daha önce bir kez gelip Thorn Ripper kurbanları için yapılacak anma törenini sormuştu. Mavi bir Jetta kullanıyor ve park yerinde. Ama park yeri boş ve o da kilisede değil."

"Kaçırıldığını düşündüren ne?"

"Bir ses duydum ve arkaya baktığımda bir adamın bir kadını kamyonete taşıdığını gördüm."

Cal küfretti. "Onu tanıdın mı?"

"Hayır, üzerinde koyu renk bir palto ve kayak şapkası vardı." Tereddüt etti. "Yine de bazen kiliseyi temizlemek için gönüllü olan genç adam olabileceğini düşündüm. Adı Billy."

Cal'ın nabızı atıyordu. Tahniççi Billy. Bir adres bekliyordu. "Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Hayır, dağlarda bir yerde." "Bana kamyonu tarif et."

"Siyah. Paslı. Eski. Plakasını bilmiyorum."

"Yola çıkıyorum." Cal aceleyle aracına koştu, sonra da küçük kiliseye yöneldi. "Adamın kadını taşıdığını mı söylemişsiniz?"

"Evet, bilinci yerinde değilmiş gibi görünüyordu."

Köşeyi hızla döndü, lastikler gıcırdadı ve otoparka girdi. Papaz Jetta'nın yanında bekliyordu.

Cal eldivenlerini çıkardı, sonra da ipucu aramak için arabanın içine baktı.

Vaiz eliyle sürücü kapısının yanındaki toprağı işaret etti. "Anahtarlarını ve çantasını toprakta buldum."

Olay bir kaçırılma gibi görünüyordu. Cal çantanın içeriğini kontrol etti ve cep telefonunu buldu, sonra anne adını verdiği bir kişiyi görene kadar kaydıldı.

Bir aile üyesini alarma geçirmekten nefret ederek numarayı tuşladı ama bunun acil bir durum olup olmadığını bilmesi gerekiyordu.

Bir kadın sesi cevap verdi. "Merhaba Josie, neredesin?"

"Üzgünüm Anna, ama ben Ajan Cal Coulter."

"Aman Tanrım," dedi kadın, sesinde panik vardı. "Sorun nedir? Neden kızımın telefonundan arıyorsun?"

Cal dişlerini sıktı. "Hanımefendi, sizi korkutmak istemem ama İlk Baptist Kilisesi'ndeyim. Kızınızın arabası burada terk edilmiş halde bulundu, çantası ve anahtarları hala burada."

"Oh, Tanrım ..." Anna'nın sesi kesildi.

"Nerede olduğunu bilebileceğinizi düşündüm."

"Hayır, evden üzgün ayrıldı. Bir tartışma yaşadık. Onu aramak için dışarı çıktım."

"Şehirde b u l u ş a b i l e c e ğ i bir arkadaşı var mı?"

"Hayır, sadece geçici olarak buradayız."

"Yani hiç erkek arkadaşı yok mu? Kamyon k u l l a n a n biri?"

"Hayır," diye bağırdı Anna. "Bu kamyon meselesi de ne?"

Cal keskin bir nefes aldı. "Ben ... papaz onun kaçırıldığını düşünüyor."

Boğazına bir hıçkırık düğümlendi. "Tanrım, o çılgın katilin onu yakaladığını düşünmüyorsun, değil mi?"

Ne yazık ki, o da aynen böyle düşündü.

Mona, Sylvia ve oğluyla barıştığı için rahatlamıştı. Affetmek ve kabullenmek iyileşme sürecinin bir parçasıydı. Kin ve nefrete tutunmak onu sadece geriye götürecekti.

Arabasını evine doğru sürdü ama cep telefonu çalınca irkildi. Cal.

Hâlâ ona kızgın bir şekilde çenesini sıktı ve sesli mesaja yönlendirdi. Bir saniye sonra mesajı dinledi, adamın endişeli sesi karşısında göğsü sıkışmıştı. "Mona, sanırım Gelin Katili'nin başka bir kurbanı daha var. Adı Josie DuKane. Şerifin torunu."

Mona direksiyonu kırdı ve neredeyse yoldan çıkıyordu. Josie-Anna'nın kızı. Anna, Thorn Ripper'a aşık olduğunu itiraf etmişti.

Anna, şimdi korkudan çıldırmış olmalı.

Arabayı radyo istasyonuna doğru yönlendirdi. Eğer Chance Gelin Katili değilse ve arayan adam oysa, belki onu kendisiyle konuşmaya ikna edebilirdi.

Josie'nin tek şansı bu olabilir.

Josie, kadınların kaçırılmadan nasıl kurtulduklarına dair haberlerden duyduğu ipuçlarını hatırlamaya çalıştı. Ama korku düşüncelerini tıkadı.

Adamın annesinin ona Billy dediğini
duymuştu. Adam deliydi. Hayalperest.
Daha da kötüsü, ev çürümüş yumurta ve vücut atığı gibi
kokuyordu.

. . . ölüm.

Gözü köşedeki bir şeye takıldı ve boğazına safra kaçtı. Bir gelinlik.
Fildişi dantel, inci düğmeler, tafta etek ...

O Gelin Katili'ydi.

"Annem benim için bir şeyler pişirmen gerektiğini söylüyor." Elini
saçlarının arasında gezdirerek donuk kahverengi uçların dışarı
çıkmasını sağladı. "Bu senin ilk sınavın. Sonra temizlikte ne kadar iyi
olduğunu göreceğiz."

Josie, Billy'nin tekerlekli sandalyedeki annesine bakarken
tiksimtiyle yutkundu. Zavallı kadın-

"Beni duydun mu?" Billy Josie'yi ayağa kaldırmak için sürükledi
ama ayakları ve elleri bağlıydı ve tökezledi. Onu yakaladı, sonra
yüzünü ellerinin arasına aldı. "Artık her şey yolunda Josie. Seni
seviyorum. Seni karım yapmak istiyorum." Kaşlarını çattı ve
annesine döndü.

"Ne var anne?"

"Billy, lütfen," dedi Josie boğuk bir sesle. "Aşkımı kazanmanın
yolu bu değil. Neden bir randevuya çıkmıyoruz? Yemeğe gidebiliriz-"

Gözleri bir an için onun fikrini düşünüyormuş gibi bulanıklaştı, ama
sonra başını tekrar annesine doğru çevirdi. "Hayır, annem benim için
yemek yapabilecek bir eşe ihtiyacım olduğunu söylüyor."

Histeri Josie'yi hareketsiz bırakmakla tehdit ediyordu ama kendini
sakin kalmaya zorladı. Belki yeterince oyalanırsa annesi kaybolduğunu
fark eder ve onu aramaya gelirdi.

Tanrım... Ona çok kızgındı. Ya ölseydi ve ona üzgün olduğunu hiç
söyleyemeseydi? Ne olursa olsun onu sevdiğini? Annesi ona yalan
söylemiş olsa bile onu affedeceğini çünkü ailelerin böyle yaptığını.

Aklı başından gitti. Ondan yemek yapmasını istiyordu. "Pekâlâ
Billy, sana elmalı turta yapmama izin ver. Senin ve annenin çok
seveceğinden emin olduğum bir tarifim var." Elmaları doğraması için
ona bir bıçak verirse, bunu onun üzerinde kullanabilirdi.

"Elmalı turtayı severim," dedi Billy. Annesiyle konuşmak için eğildi. "Ne var anne? Haklısın. Bisküvi ve sos yapmalı. Herkes elmalı turtta yapabilir."

"Ama benimki özel," dedi Josie hemen. "İçine biraz burbon ekliyorum."

Billy'nin burun delikleri alevlendi. "Annem iyi kızlar viski içmez derdi.

Kiliseye gittiğini sanıyordum."

Korku gözyaşları boğazını tıkadı. "Özür dilerim, anneni gücendirmek istememiştim. Kiliseye gidiyorum ve her gün dua ediyorum." Şimdi dua ediyordu, hayatta kalması için dua ediyordu.

Billy onun kolundan tuttu ve mutfak tezgahına doğru götürdü. Kadın iplerle boğuşuyordu. "Ayaklarım ve ellerim bağılyken yemek yapamam."

"Evet, yapabilirsin." Billy aşağıdaki dolaptan bir torba un, sonra çekmecedden bir oklava çıkardı ve tezgâhın üzerine bir kutu ayran koydu. "Bunlar iyi olsa iyi olur," dedi Billy. "Annem bisküvilere bayılır." Radyoyu açtı. "Umarım kilise müziğini seviyordur. Annem hastalanmadan önce kilisede şarkı söylerdi."

"Ben de şarkı söylemeyi severim," dedi Josie, onunla arkadaş olmak için çırpınıyordu.

Ancak hoparlörden müzik yerine radyo danışmanın sesi yankılanıyordu.

"Ben Mona Monroe, sizinle canlı olarak konuşuyorum."

Billy gerildi. Mona'nın sesini duyunca paniklemiş görünüyordu, sanki polisin peşinde olabileceğini düşünüyordu.

Belki de öyleydiler.

Josie, onu bulmalarına yetecek kadar uzun süre hayatta kalmak zorundaydı.

Josie'nin arkasına geçti, boynundan aşağı ter damlıyordu. "Bana doğru kişi olduğunu göster, Josie."

"Söyleyeceğim." Josie kaseye un doldururken nefesinin altında "I'll Fly Away" şarkısını mırıldanmaya başladı. Şimdilik oyuna devam edecekti. Bir mutfak bıçağına yaklaşabilirse, kendini kurtarabilir ve karşı koyabilirdi.

Mona, "En son konuştuğumuzda birçoğunuz Graveyard Falls'taki son cinayetlerle ilgili endişelerinizi dile getirmiştiniz," diye söze başladı. "Endişelerinizi anlıyorum ve bu ölümlerle ilgili bilgisi olan varsa lütfen polisi arasın." Derin bir nefes aldı. "Az önce başka bir kadının daha kaçırılmış olabileceğini öğrendim. Adı Josie DuKane. Annesi Anna, kızının başına kötü bir şey gelmiş olmasından çok korkuyor, bu nedenle bu genç kadını gördüyseniz ya da kayboluşuyla ilgili bir şey biliyorsanız lütfen polisi arayın. Ayrıca daha önce arayan adama da bir ricada bulunmak istiyorum. Kendisine Will diyor. Eğer dinliyorsanız, lütfen beni arayın."

Telefonlar vızıldamaya başladı, santral aydınlandı. Mona dişlerini sıktı. Chance bu işi halletmek için burada olmalıydı ama o ölmüştü.

Bu da aramaların taranmaması anlamına geliyordu.

İlk arayanı bağladı. "Alo, ben Mona."

"Şerif Buckley'nin kızı Anna Buckley'den mi bahsediyorsunuz?"

Mona parmaklarını telefonun etrafında sıktı. "Evet."

"Anna, şelaledeki kızları öldüren o korkunç çocuk Johnny Pike ile çıkmıştı."

Mona iç çekti. "Kızının yerini bulmanıza yardımcı olabilecek bir bilginiz var mı?"

"Belki de Johnny'ye sormalı. Yıllar önce onu korumuştur.

Belki de onun suçlarını taklit etmeye çalışan bir çırağı vardır." Bu teoriyi zaten düşünmüşlerdi.

Arayan kişi telefonu kapattı ve kadın bir sonraki aramayı bağladı. "Ben Mona Monroe."

"Belki Anna Buckley de bir katile dönüşmüştür. Her zaman Pike denen çocuğa yardım etmiş olabileceğini düşünmüşümdür."

Mona yine dişlerini sıktı. Anna'nın şehri terk etmek ve adını değiştirmek zorunda kalmasına şaşmamalıydı. "Eminim polis onu sorgulamış ve şüpheli olarak elemiştir."

"Polis mi?" Bunu alaycı bir kıkırdama izledi. "Kahretsin, Anna'nın babası o zamanlar kanun adamıydı. Pike çocuğunu tutukladı ve kızını kolayca koruyabilirdi. Kıymetli kızının hapse girmesine asla izin vermezdi."

"Düşünceleriniz için teşekkürler," dedi Mona. "Hatta başka biri var. " Bir sonraki arayanı bağladı. "Ben Mona."

"Johnny'nin o kızları öldürdüğüne asla inanmadım," dedi arayan kişi. "Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu Mona.

"Çünkü yufka yürekliydi. Ona biyoloji öğretmiştim ve incelememiz gereken kurbağaları öldürdüğümüzde çok üzülmüştü."

Bunun kızları onun öldürmüş olamayacağı anlamına geldiğinden emin değildi. "Eğer onun yapmadığını düşünüyorsanız, kimin yaptığına dair bir fikriniz var mı?"

"Pek sayılmaz. Sadece dolandırıldığını düşündüm, hepsi bu. Şerifin başka birine baktığını hiç sanmıyorum."

Kadın aramayı sonlandırdı ve Mona başka bir aramayı cevaplamak için tıkladı. "Ben Mona."

"O zamanlar Johnny ile arkadaştık," dedi bir adam. "Suçlu olduğunu düşünmüyordum. Herkes Johnny'yi severdi. Diğer popüler çocuklar gibi kendini beğenmiş ya da kibirli değildi."

"Öldürülen kızlarla ilişkisi var mıydı?"

"Pek sayılmaz. Onlarla birkaç kez çıktı ama sonra onları bıraktı ve Anna Buckley ile görüşmeye başladı." Adam boğazından kısık bir ses çıkardı. "Ona aşıktı. Bana bir gün onunla evlenmeyi planladığını söylemişti."

Onun yerine ömür boyu hapse girmişti.

"Her zaman şerifin ona komplo kurduğunu düşünmüşümdür," dedi adam. "Bunu neden yapsın ki?" diye sordu Mona.

"Çünkü kızına karşı çok korumacıydı. Onun kimseyle çıkmasını istemiyordu ve okuldaki tüm çocuklar da bunu biliyordu."

Mona şakağına masaj yaptı. Şerif suçu Johnny'nin üzerine attıysa ve Johnny masumsa, o gençleri kim öldürmüştü?

Şerif Buckley o lanet radyo programını dinlerken lanet okudu. Bazıları hâlâ Pike'ın masum olduğunu düşünüyordu.

Ve kızı .. . Anna... buradan cehennemden fırlamış bir yarasa gibi kaçmıştı.

Ama Mona denen kadının sesi kulaklarında yankılanıyordu.
Josie'nin kayıp olduğunu söylemişti.

Anna'yı bu kadar üzen de buydu.

Josie onun torunuydu, ancak o zamanlar olanları düşündüğü için ona bakamıyordu.

O kızların yüzleri ona ölümle bakıyordu.

O güller ve yardım için ağladıklarında dillerini ve boğazlarını parçalayan dikenler hakkında.

Babası hakkında . . .

Çizgiyi aşmış olabilirdi ama yapması gerekeni yapmıştı. Ve artık geri dönemezdi.

Johnny hücresinde volta atıyor, omuzları ve vücudu tedirginlikle düğümleniyordu.

Gelin Katili hakkındaki makaleyi görür görmez, her şeyin bir şekilde kendisine döneceğine dair kötü bir hisse kapılmıştı. Neredeyse otuz yıldır hapiste olmasına rağmen parmaklar yine onu gösterecekti.

Ve gelmişti de. Şimdiden bir federal onu görmeye gelmişti.

Şerif Buckley'e kalsa, ikisini birbirine bağlamak için elinden geleni yapar ve bunu ölüm cezasını cezasına eklemek için kullanırdı.

Hikayeyi kendi tarafından anlatması gerekiyordu.

Ama onu kim dinler ki? Yıllar önce o kızları şelaleden ittiğini inkar ettiğinde ona inanmamışlardı. Sonunda Anna bile ondan şüphe etmişti.

En çok bu acıtmıştı.

Başını parmaklıklara yasladı ve adaletsizliğe karşı gırtlaktan gelen bir ulumayı bastırdı. Tanrım, onu sevmişti.

Hâlâ da öyle. Elbette zamanda sıkışıp kalmıştı çünkü bu lanet olası cehennem çukuruna hapsolmuştu.

Ama o hayatına devam etti. Evlenmişti. Bir kızı vardı.

Ama şimdi o kız kayıptı.

Muhafızların bu konuda konuştuklarını duymuştu. Anna dehşete düşmüş olmalıydı. Keşke yapabileceği bir şey olsaydı.

Parmaklıkları nemli elleriyle kavradı ve morarmış ve hırpalanmış eklemelerine baktı. Burada nasıl sert dövüşüleceğini öğrenmişti. Gurur duymadığı hareketlere başvurmuştu.

Söyledikleri gibi bir hayvana dönüşmüştü.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Sadece Anna'nın kızını kurtarmak önemliydi.

. . .

Muhabir, bu lanet olası delinin

Gelinlik giyen ilk kurban. Ev yapımı bir gelinlik. Ve gardiyanlar ikinci bir kurbandan bahsediyorlardı. Davaya "Gelin Katili" adını vermişlerdi.

Bir anı onu rahatsız etti, uzaktı. Rahatsız edici.

Ona komplo kuran aynı kişi tekrar öldürüyor olabilir miydi? Eğer öyleyse, kim olduğuna dair iyi bir fikri vardı. Yıllar önce polise söylemek istemişti ama sessiz kalmış, acımasız bir tuzağa yakalanmıştı. Hepsi Anna'yı korumak içindi.

"Gardiyan!" diye bağırdı. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Gardiyan bir eliyle sopasını okşayarak yaklaştı. "Senin zamanın değil."

Johnny ellerini yumruk yaptı. "Beni görmeye gelen FBI ajanıyla konuşmam çok önemli. Ajan Coulter."

Muhafızdan iğrenç bir kıkırdama yankılandı, gözleri Johnny'ye dikilmişti. "Bu Gelin Katili'nin kim olduğunu biliyor musun?"

"Belki," dedi Johnny. Sonunda gerçeği söyleyecekti. Tüm gerçeği.

Yıllar önce yapması gereken bir şeydi bu. Ama

Anna'yı güvende tutmak için ağzını kapalı tutmuştu.

Şimdi en az üç kadın daha bu yüzden ölmüş olabilir.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Cal, Anna'nın evine giderken Mezarlık Şelalesi'nde ölü yatan Josie DuKane'in görüntüsünü aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Onu öldürmeden önce bu manyağı durdurmalıydı. Eğer çok geç kalmadıysa...

Arabayı park etti ve aceleyle kapıya yöneldi. Onu içeri aldığı anda Anna kendini toparlamak istercesine kollarını beline dolamıştı ama Anna onun histerik bir paniğin eşiğinde sallanıp durduğunu hissetti.

Telefonu çaldı. Eyalet hapishanesinin numarasını görünce şaşırdı ve hemen cevap verdi. "Ajan Coulter."

"Ben eyalet hapishanesinden Müdür Brisbin. Mahkumlarımızdan biri sizinle hemen konuşması gerektiğini söylüyor."

Cal'ın nabızı hızlandı. "Dur tahmin edeyim. Johnny Pike?"

"Evet. Gelin Katili hakkında bilgisi olduğunu iddia ediyor."

"Size bir isim verdi mi?"

"Hayır." Müdür homurdandı. "Burada kimseye güvenmiyor. Sadece seninle konuşacağını söylüyor."

Cal bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunun dikkat çekmek için bir tür numara olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Müdür Brisbin. "Ama Pike burada geçirdiği onca yıla rağmen hâlâ kendisine komplo kurulduğunu iddia ediyor."

Cal bu olasılığı düşündü. Eğer öyleyse, ona komplo kuran kişi tekrar öldürüyor olabilirdi. Ama neden bunca yıldır ortalıkta görünmüyordu da şimdi yeniden ortaya çıkmıştı?

"Onunla konuşmak için mümkün olan en kısa sürede orada olacağım." Cal telefonu kapattı ve Anna'ya döndü. "Johnny Pike benimle bu cinayetler hakkında konuşmak istiyor."

Anna'nın yüzünde acı ve umut birbirine karıştı. "Ben de seninle geliyorum." "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Anna onun kolunu kavradı. "Ne düşündüğün umurumda değil. Kızım kayıp ve eğer Johnny onu kimin kaçırdığına dair bir şey biliyorsa, onu görmeliyim."

Cal'ın tartışacak zamanı yoktu.

Gelin Katili kurbanlarını boğmadan önce uzun süre tutmamıştı. Josie çoktan ölmüş olabilir.

Josie'nin bisküvi tepsisini fırından çıkarmasını izledi, kalbi umutla çarpıyordu. Hareket edip yemeği hazırlayabilsin diye ayaklarını çözmüştü ve Josie onu şaşırtmıştı. Gerçekten de yemek yapmayı biliyordu.

Bisküviler altın sarısı ve kabarıktı, hatta kızarmış tavuk bile vardı. Kızarmış tavuk en sevdiğiydi. Güveçlerin yanında.

Annesi zayıf bir sesle, "Ona dikkat et," dedi. "Sinsi birine benziyor."

Neden annem onun eve getirdiği kızlarda hep bir kusur buluyordu? Tıpkı bunca yıldır ona kusur bulduğu gibi.

Elbette onu sevmiş ve kucaklamıştı ama sopasını da esirgememişti. Kendisine saygısızlık ettiği için onu pek çok kez dövmüştü ve eğer bu kadar zayıf olmasaydı bunu yine yapardı.

Ama ona saygısızlık etmezdi. Onu seviyordu.

Gözyaşları neredeyse boğazını tıkiyordu. Onun öleceğine ve kendisini yapayalnız bırakacağına inanamıyordu.

Yalnız değilsin. Artık Josie var.

Josie et suyunu karıştırdı ve kokusundan ağzı sulandı. "Bak anne, Josie en sevdiğim yemeği yaptı."

Josie annesine baktı, gözlerinde sinirler titreşiyordu. "Evet, yaptım. Umarım beğenirsiniz. Sana bir tabak getireyim mi?"

Kalbi tekrar yükseldi. Annesine karşı çok nazikti. Evet, o kızdı.

Billy, "Annem bizimle birlikte masada yemek yiyecek," dedi.

Josie'nin parmakları dökme demir tavanın sapının etrafında kıvrıldı. "Elbette canım, sen nasıl istersen."

Gülümsedi ve annesini masaya doğru götürdü. Yavaşça bir elini annesinin kemikli omzuna koydu. "Çok lezzetli kokuyor, değil mi anne?"

Burnunu çekti. "Sanırım öyle. Ama pek iştahım yok."

"Belki biraz yediğinde kendini daha güçlü hissedersin," dedi Josie.

"O haklı, anne." Peçetesini açtı ve yaydı kucağında. "Belki iyileşirsin bile."

Josie elinde bisküvilerle masaya doğru ilerledi ama adam tepsiyi ondan alıp ocağın üzerine koydu. Eli onun yumuşak tenine değdi ve vücudu sertleşti.

Evet, Josie karnını ve diğer ihtiyaçlarını da doyuracaktı. Parmaklarını o uzun saç tellerinde gezdirmek ve kendini onun içine pompalamak için sabırsızlanıyordu.

Bu düşünceyle penisinin ucundan bir damla meninin sızdığını ve kot pantolonunu ıslattığını hissetti.

"Ne içmek istersin anne? Çay mı?"

"Elbette" diye mırıldandı ve Josie sürahiyi alıp bir kavanoz jöleyi yarısına kadar doldurduktan sonra annesinin önüne koydu. "Şimdi size servis yapmamı ister misiniz?"

"Oğlum bunu yapabilir," dedi annesi.

Josie'yle konuşma şekli yüzünden annesini sarsmak istedi. Bu kızıdan gerçekten hoşlanıyordu.

Ama annesine zarar veremezdi, özellikle de o zaten bu kadar acı çekerken. Kalan her dakikalarına tutunmak zorundaydı.

Ocağın yanına gitti ve bir tabağa tavuk göğsü, patates püresi ve iki bisküvi doldurduktan sonra üzerine sos döktü.

patatesleri. Tam annesine götürmek üzereydi ki Josie kızartma tavaını aldı.

Bir saniye sonra bir ulumayla geri sıçradı. Sıcak et suyu üzerine sıçradı, yüzünü ve kollarını haşladı ve annesinin tabağını düşürdü.

Josie tavayı ona fırlattı, döndü ve kapıya doğru koştu. Adam onun adını haykırdı ve tam kapı koluna ulaştığında ona doğru hamle yaptı. Elleri hâlâ bağlıydı ama ellerini ona doğru savurdu ve tırnaklarını yüzüne batırdı.

Acı içinde bağırdı, saçlarını yakaladı ve onu odanın diğer ucuna fırlattı. Başu ocağa çarptı ve yere düştü, başu yana doğru sallanıyordu.

"Sana ona güvenmemeni söylemiştim," diye mırıldandı annem.

Elini geriye uzattı ve annesine tokat attı, daha önce hiç yapmadığı bir şeydi bu. Başu geriye doğru savruldu, şok gözlerini genişletti.

Bir an sonra emekleyerek annesinin yanına geldi ve elini tuttu. "Çok özür dilerim anne. Lütfen beni affet." Bazen öfkesi kontrolden çıkıyor ve kendini durduramıyordu.

Bir elini onun başının arkasına koyup gözlerinin içine bakarken kemikleri gıcırdadı. "Sen kötü bir çocuksun evlat. Cezalandırılmalısın."

"Bu onun hatasıydı," diye ağladı. "Onu seviyordum ama o kaçmaya çalıştı."

"Şimdi ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Sessizce başını salladı. Josie aradıkları kişi değildi. Onu şelaleye götürme vakti gelmişti.

Cal, Anna ile birlikte eyalet hapishanesine doğru giderken hız sınırını zorladı. Josie'nin eve gelip gelmediğini sormak için babasını iki kez aramıştı ama cevap vermemişti.

Cal eski şerif hakkında arama emri çıkartmak istiyordu. Ama Pike'ın yardımcı olacak bir şey bildiğine dair bir his vardı içinde. Ve Josie'nin hayatı bunun ne olduğuna bağlı olabilirdi. Gelin Katili ile temas kurmuş muydu? Belki de şüpheli ona fotoğraflar göndermiş ya da mektup yazmıştı. Öyle olsa bile, Peyton şimdiye kadar bir şeyler bulmuş olurdu.

. . .

"Ne Eğer Johnny gerçekten oldu masum mu?" Anna sordu. "I

herkes gibi onu da terk etti."

Cal, "Eminim doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmışsındır," dedi.

Anna dudağını ısırđı ve pencereden dışarı, geçen manzaraya bakmak için döndü. "Babamın bana yapmamı söylediği şeyi yaptım," dedi acı bir sesle. "Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi değil. Bunu yapmış olsaydım Johnny'nin yanında olurdum ve ..."

"Ve ne?"

Anna bir damla gözyaşını sildi. "Ve ben de babama karşı çıkardım." "Ama kanıtlar çok kötüydü," dedi Cal.

"Johnny birinin yerleştirdiği konusunda ısrar etti."

Cal şimdiye kadar bildiği her şeyi ve olaya karışan kişileri düşündü.

Babası Johnny'den nefret ederdi. Ve Johnny'ye komplo kurabilecek bilgi ve beceriye sahip tek kişiydi.

şerif Buckley, kızının kaçmasını önlemek için yanlış adamı hapse göndermiş olabilir. Ya da başka birini korumak için.

Kendisi gibi.

Josie'nin kulakları kafasının tuğlaya çarptığı yerden çınılıyordu ama odaklanmaya çalışmak için hızla gözlerini kırptırdı. Burada öylece yatamazdı. Uzaklaşmak zorundaydı.

Ayağa kalkmak için çabaladı ama o kadar başı dönüyordu ki oda bir atlıkarınca gibi dönüyordu.

"Senin farklı olduğunu sanmıştım," diye feryat etti Billy. "Nazik ve iyi biri olduğunu, bana ve anneme iyi davranacağını sanmıştım."

Billy Şimdi başını annesinin omzuna koymuş, onun rahatlığını içine çekiyordu.

Josie tekrar gözlerini kırpıŐtırdı ve bir silah bulmak için odayı taradı. Belki ocağın diğer t a r a f ı n d a k i ateş çubuğuna ulaŐabilirse ...

Ama bakışları masanın üzerinde duran çerçeveli bir fotoğrafa takıldı ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Fotoğraftaki adam genç görünüyordu, lise çağındaydı ve futbol forması giymişti. Kısa siyah saçları vardı ve kolunun altına sıkıŐtırdıđı futbol topuyla gülümsüyordu.

Johnny Pike'dı.

Annesinin yıllığında gördüğü  ocuk, yıllar önce annesinin aşık olduğu  ocuk.

Babası olabileceğini düşündüğü  ocuk.

Kafa karıŐıklıđı beynini bulandırdı. Billy'nin annesinde neden Johnny'nin lisedeyken çekilmiş bir fotoğrafı vardı? Arkadaş mıydılar?

Gözyaşlarını sildi ve annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Biliyorum anne, ona göz kulak olacağım."

Josie'yi soğuk bir dehşet kapladı. Bir Şeyler yapmak zorundaydı. Çaresiz, resmi işaret etti. "Kim bu Billy?"

Burnunu kolunun arkasına sildi. Bir an için kafası karışmış gibi göründü, sanki kadın onu hazırlıksız yakalamıştı ya da aklı başka bir yere kaymıŐtı.

Josie onu sakinleştirmek için sesini yumuŐatmaya çalıştı. "Onu tanıyor musun?"

Billy'nin tombul yüzü yumuşadı ve çerçeveli resmi alıp parmaklarını çocuğun yüzünde gezdirdi. "Bu benim babam."

Josie'nin boğazı düğümlendi. "Johnny Pike senin baban mı?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Buralarda  nl  sayılır. Ama ben doğmadan önce gitmek zorunda kalmış."

Josie'yi mide bulantısı bastı. Evet, seri katil olduğu için gitmişti.

Ve Şimdi oğlu da onun izinden gidiyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Billy'nin boynundan aşağı ter damlıyordu. Josie'nin o kişi olmasını çok istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Onu istiyordu.

Yalnız kalmak istemedi.

Josie ona garip bir şekilde bakıyordu, yüzü solgun, gözleri iriydi.

"Johnny Pike'ın baban olduğundan emin misin?"

Onun güzel saçlarında kan gördüğünü düşündü ve bundan nefret etti. Ama kız kaçmaya çalışmıştı.

"O senin baban mı?" Josie tekrar sordu.

"Evet, anneme sor." Josie babasının kim olduğunu neden umursuyordu ki? Başını annesine doğru çevirdi. "Ona ondan bahset anne." Ama annesi susmuştu. Başı öne eğilmişti, Yüzü koyu mor lekelerle benek benekti.

Ona cevap vermediğinde, göğsünde panik kabardı. "Anne, ona babamı anlat!"

"Billy, beni dinle," dedi Josie, sesi titreyerek. "Şu Johnny Pike denen adam Thorn Ripper cinayetlerinden hapiste."

Gözlerini kısmıştı. "Bunu biliyorum. Annem bana onun hakkında her şeyi anlattı. Ve Johnny'yi isteyen o kızlar, fahişeler hakkında her şeyi anlattı."

Başını annesine doğru eğdi ama annesi sessiz kaldı, dudakları deri gibi büzülmüş ve çatlamıştı, gözleri hayvanların ölüm anında yaptığı gibi yuvalarında şişmişti.

Dehşet içinde tekerlekli sandalyesine doğru koştu ve eline dokundu.

Buz gibi soğuk. Cildi çatlamış, kuru ve kırılgan hissediyordu.

Hayır! Henüz ölüp onu terk etmiş olamaz. Daha gelinini almamıştı. O zamana kadar kalması gerekiyordu.

"Anne, lütfen konuş benimle," diye yalvarırken omuzlarından tutup onu sarstı. "Beni yalnız bırakamazsın."

Başı arkaya doğru eğilmişti ama küçük bir hava püskürüyordu. Nefes alıyordu.

Korku ve çaresizlik onu içine çekti ve odanın içinde yankılanan bir hayvan sesi çıkardı. İnsana ait olmayan bir ses, kalbinin yerinden sökülmesinin sesi.

Uzun sürmeyecekti. Onu kaybedecekti.

Öfkesini tıslayarak Josie'ye doğru döndü. "Bunu sen yaptın. Annemi öldürüyorsun!"

Josie başını sallamaya başladı ama adam ona doğru hamle yaptı. "Onu öldürüyorsun ve ben yalnız kalmak istemiyorum."

Josie boğuk bir sesle, "Hayır," dedi. "Beni öldüremezsın, Billy."

Parmakları sıkılaşıarak kadının gırtlığına saplandı. "Evet, yapabilirim, sen de diğerleri gibi ölmek zorundasın."

"Ama yalnız olmayacaksın, Billy. Artık yalnız değilsin. Johnny Pike benim de babamdı." Nefes nefese kaldı. "Ben senin kız kardeşinim."

Billy şok içinde ona bakakaldı. Kız kardeş mi? Kız kardeşi mi vardı? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Annesi ona neden söylememişti?

Cal ve Anna cep telefonlarını ziyaretçi masasındaki görevliye teslim ettiler ve güvenlikten geçtiler. Anna kıpırdanmaya devam etti, ellerini birbirine doladı, belli ki gergindi.

Cal onu teselli etmek istemişti ama şu anda kızının hayatta mı yoksa ölü mü olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Durumun ciddiyeti ve Pike'ın onları Gelin Katili hakkında konuşmak üzere buraya çağırmış olması nedeniyle, müdür konuşmaları için özel bir oda ayarladı.

Tabii ki bir gardiyan odada kaldı ve Johnny kelepçeli ve prangalı olarak kaldı. Anna'nın yüzü turuncu tulum giymiş adamı görünce soldu.

Ve ona bakışı... Pike'ın Anna'ya hâlâ aşık olduğunu her aptal görebilirdi. Anna'nın yüz hatlarına bakarken duyguları yüzünü kararttı. "Anna, geldin," dedi kırık bir sesle.

Anna'nın ifadesi Pike'ınkini yansıtıyordu. Acı, keder ve bir zamanlar paylaştıkları aşk, gergin sessizlikte birbirine karışmıştı.

Cal onlara bunca yıl sonra birbirlerini görmenin şokunu atlatmaları için bir an verdi. Ama sadece bir dakika.

Her saniye önemliydi. Josie o anda son nefesini vermek için savaşıyor olabilirdi.

"Kızım Josie, onun elinde," diye fısıldadı Anna. "Onu kaybedemem Johnny."

Johnny'nin çenesinde bir kas kasıldı ama sandalyeye çöktü, kelepçeleri masaya çarpıyordu.

Anna onlara bakarken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Cal boğazını temizledi. "Gelin Katili hakkında bilginiz olduğunu mu söylemiştiniz?"

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Anna çiğ bir fısıltıyla söyledi.

Johnny gözünün üstündeki bir yara izini ovuşturdu. "Emin değilim. Ama . . . Bir fikrim var."

Sinir Cal'ın omuzlarını düğümledi. "Bak, Pike, zamanımızı boşa harcama. Onunla iletişim kurdun mu?" Sesi sertleşti. "Ona akıl hocalığı yaptın mı?"

Pike'ın gözleri fırtınalı bir hal aldı. "Hayır ve hayır."

Cal aniden ayağa kalktı. "O zaman beni neden aradın?"

"Çünkü . . . I" Yara izini tekrar ovuşturdu, sesi çatallaşıyordu. "Şüphelerim var."

"Lütfen, Johnny." Anna onun eline dokunmak için uzandı. Muhafız başını salladı ama Cal ona bir bakış fırlattı. Pike'ı konuşmaya ikna etmek için ellerinden gelen her şeyi yapmaları gerekiyordu.

"Anlat bana."

Johnny'nin soğuk maskesi soldu. "Suçlandığım cinayetlere kadar uzanıyor."

Cal, "Mahkûm olduklarınızdan bahsediyorsunuz," diye işaret etti.

Johnny tekrar başını salladı. "O kızları ben öldürmedim. Yemin ederim ben öldürmedim."

"Yaptığına hiç inanmamıştım," diye fısıldadı

Anna. "Tanrım," diye mırıldandı Johnny.

Cal ona inanıp inanmadığını bilmiyordu, ama oyunu sürdürmek zorundaydı. "Eğer onları sen öldürmediysen, kim öldürdü?"

Johnny boğazından gırtlaksı bir ses çıkardı. "Kanıtım yok. Bana iyi bir tuzak kurdu."

Anna'nın nefesi kesildi. "O *mu*? Kimden bahsediyorsun?"

"O zamanlar bir kız vardı, çirkin bir kızdı. Babası onu taciz etmişti. Benden hoşlanıyordu ve bir gece onu yolun kenarında, yolda kalmış bir halde gördüm. Onun için üzüldüm ve onu evine bıraktım. Babasından korktuğunu söyledi ve içeri girmem için yalvardı, ben de girdim. Ama beni uyuşturmuş olmalı çünkü ertesi sabah uyandım ve ... Ne olduğunu hatırlamıyordum."

Cal boğazını temizledi. "Ne oldu?"

Johnny'nin çenesi sıkıştı. "Seks yapmış olmalıyız," dedi. "Bunun olmasından utandım. Kendimi aptal gibi hissettim ve kimseye söyleyemeyecek kadar utandım." Bakışlarını Anna'ya doğru kaldırdı. "Babam o bursu almam için bana baskı yapıyordu ve ben de onun çılgına döneceğini biliyordum. Pike'lar etrafta dolaşıp kadınlar tarafından uyuşturulmaz ve tecavüze uğramazdı."

Cal derin bir nefes aldı. "Sonra ne oldu?"

"Bittiğini sanmıştım. Bunu arkamda bırakmaya çalıştım ve ondan kaçtım. Ama sonra şu balo meselesi ortaya çıktı ve erkeklerin teklif etmek istedikleri kız için bir gül almaları gerekiyordu."

Cal, "Kurbanların her birine o gülü verme bahanesiyle onları şelaleye davet eden notlar göndermişsin," diye belirtti.

Johnny yaralı ellerini masanın üzerinde düzleştirdi. "Ben not falan göndermedim."

Cal olasılığı düşündü. Otuz yıl önce el yazısı ve DNA analizi neredeyse hiç yoktu. Ama Buckley bu notları kanıt olarak saklamışsa, Cal bunları Pike'in el yazısıyla karşılaştırabilirdi.

Johnny umutsuz bir iç çekişle kelepçeli ellerini alnında gezdirdi. "Sonra cinayetler başladı ve bu beni tedirgin etti."

Kızların her biriyle bir zamanlar çıkmıştım." Anna'ya baktı. "Senden önce." Sertçe yutkundu. "Seni çok sevdim, Anna. Seni de inciteceğinden korkuyordum."

Anna boğazından boğuk bir ses çıkardı. "Seni ziyarete geldiğimde beni göndermenin nedeni buydu. Seni bir daha görmezsem daha güvende olacağımı söylemiştin."

Johnny'nin gözleri çaresizlikle parladı. "Seni de öldürebilirdi. Bunu göze alamazdım."

Anna onun ellerini kavradı, gözyaşları kirpiklerinde parlıyordu. "Bu kızın katil olduğunu sana düşündüren neydi?" Cal sordu. "Kimse dinlemezken söylediği küçük şeyler."

"Ne gibi?" Cal sordu.

"Sen benimsin, Johnny. Benden başka kimse sana sahip olamaz.' Bunun gibi şeyler." İç çekti. "Ve sonra bazı eşyalarım kayboldu. İlk başta sadece bir önseziydi, bir tür hastalıklı duyguydu. Belki de yanıliyorumdur diye düşündüm ve onun için üzüldüm."

Cal'ın kaşları havaya kalktı. "Sana ilaç verip sözde tecavüz eden kız için üzüldün mü?"

Johnny Cal'a sert bir bakış attı. "Kulağa garip geldiğini biliyorum ama babasıyla tanıştığımda, ona kötü davranan, kaba, sarhoş bir kabadayıydı."

Anna acı dolu bir ses çıkardı. "Ama seni tutukladıklarında neden ondan bahsetmedin? En azından jüriyi makul şüphe konusunda ikna edebilirdiniz."

Johnny Anna'nın ellerine sarıldı. "Çünkü bana bebeğime hamile olduğunu söyledi."

Anna şok olmuş bir şekilde nefesini tuttu. "Belki de yalan söylüyordu ..."

"Hapishaneden sonra bana fotoğraflarını gönderdi. Küçük bir oğlu vardı." Öksürdü. "Birine söylemeyi, çocuğu ondan uzaklaştırmayı düşündüm ama burada ne yapabilirdim ki? Ailem beni terk etti. Bütün bunlardan bir çocuk çıkmasını istemezlerdi." Onun gözlerinin içine baktı. "Ve sonra seni incitmekle tehdit etti, Anna."

Anna, "Ben iyi olurdum," diye karşı çıktı.

"Belki de. Ama zaten üç kişiyi öldürmüştü Anna. Bu riski göze alamazdım."

"Kızın adı neydi?" Cal sordu. "Charlene Linder," dedi Johnny.

Anna iç çekti. "Onu hatırlıyorum. Garip biriydi, zihinsel olarak biraz zayıftı."

"Biliyorum. Küçük çocuğu ondan kurtarmak için bir şeyler yapmalıydım ama resmi gördüğümde kendimi onda göremedim. Sonra sana yönelik tehdidi dışında söylediği her şeyden şüphe etmeye başladım."

"Oh, Johnny," diye fısıldadı Anna.

Johnny elini yüzünde gezdirdi. "Bütün bunları babana anlattım ama beni yalancılıkla suçladı ve avukatım ona sorduğunda Charlene'i sorguladığını ve onun da benim onu boğmaya çalıştığımı iddia ettiğini söyledi. Tabii ki baban ona inandı. Felicity Hacker adında başka bir kızın da ona saldırdığımı iddia ettiğini söyledi."

"Felicity Hacker?" Anna söyledi.

Johnny sinirli bir sesle mırıldandı. "Onu gerçekten hatırlamıyorum bile, ama Tiffany, Brittany ve Candy ile arkadaştı."

Cal, "O dedi, bu dedi," diye yorum yaptı.

Johnny başını salladı. "Aleyhimde o kadar çok kanıt vardı ki kimse bana inanmadı." Anna'ya bakarken çenesinde bir kas kasıldı. "Sen bile benden şüphe etmeye başladın."

Anna'nın gözlerinde pişmanlık ve keder parladı. "Ah, Johnny... Gerçekten senin yaptığını hiç düşünmemiştim. Sadece babamdı ve Çok korkmuştum. Senin suçlu olduğundan o kadar emindi ki herkes seni koruduğumu düşündü."

Cal parmaklarını masaya vurdu. "Peki bunun mevcut cinayetler ve Gelin Katili ile ne ilgisi var?"

Johnny gözlerini Cal'a kaldırdı ama bakışı işkence gibiydi. "Charlene'in annesi bir terziydi. Gelinlik dikerdi ve Charlene de ona yardım ederdi. Orada olduğum o gece bana bir elbise gösterdi ve benimle evlendiğinde giymeyi planladığı kendi elbisesi üzerinde çalıştığını söyledi."

Anna şok içindeydi. Johnny'nin başka bir kadından bir oğlu vardı. Charlene Linder'dan, cinayetle şüphelendiği kızıdan.

Ona komplo kuran ve hayatını çalan kız.

İkisinin de hayatını çalan.

"Charlene'in Gelin Katili olduğunu mu düşünüyorsun?" Cal sordu.

"Ama bunca zaman sonra neden tekrar öldürmeye başlasın ki? Kurbanları şelaleye tek başına taşıyacak kadar güçlü olamaz."

Johnny boğazından kısık bir ses çıkardı. "Bilmiyorum. Ama Toyton'daki kadının gelinlikle bulunmasıyla ilgili haberi gördüğümde ve gardiyanların başka bir kurbandan bahsettiğini duyduğumda aklıma Charlene geldi. İstismara uğramıştı, duygusal olarak dengesizdi. Ya çocuğu istismar ettiyse? Şimdi otuz yaşında olurdu."

"Annesinin ayak izlerini takip ediyor olabilir. Yöntemlerinde benzerlikler var." Cal cep telefonuna uzandı, sonra onları güvenliğe teslim ettiklerini hatırladı. "Arama emri çıkartıp nerede yaşadığını öğreneceğim. Josie onun ve oğlunun elindeyse onları buluruz."

O odadan aceleyle çıktı ve Anna ellerini Johnny'nin ellerinin üzerine koydu. Onu görmek için o kadar uzun süre beklemişti ki, onu sonsuza dek arzulamıştı. Ve şimdi buradaydı, onu temize çıkarıp serbest bırakabilecek bir şüpheli sunuyordu.

Ve umarım Josie'yi bulmalarına yardım eder.

"Johnny, ben . . . Şehirden ayrıldığım ve seni görmeye gelmediğim için özür dilerim.

Ben ... gitmek istemedim."

Johnny omuz silkti. "Anlıyorum. Yani, o zamanlar kızgın ve kırgındım ama önünde bir hayat vardı ve bir suçluyla birlikte olmak istemediğin için seni suçlayamazdım."

Acı dolu anılar onu bombardımana tutarken gözyaşları boğazını tıkadı. "Bu yüzden gitmedim," dedi Anna yumuşak bir sesle.

Ona bakarken Johnny'nin gözlerini şaşkınlık kapladı. O da yaşlanmıştı, kız da. Ama o hâlâ sevdiği çocuktu.

Sevdiği tek adam.

"Babanın nasıl biri olduğunu biliyorum," dedi.

"Bu zordu ve senden nefret etmem için mümkün olan her yolu denedi," diye itiraf etti. "Ama ayrılmamın asıl nedeni bu değildi." O

Cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. "Görüyorsun ya Johnny, ben de hamileydim."

Johnny'nin rengi soldu. "Ne?"

Anna'nın ağzından bir hıçkırık kaçtı. "Hamileydim. Babam öğrendiğinde, bebeğini taşıdığımı kimse bilmesin diye beni kasabayı terk etmeye zorladı."

Mona programını bitirmiş ve tam karakoldan çıkmak üzereydi ki bir telefon daha geldi. Polisin Anna'nın kızını bulmasına yardımcı olabilecek bir bilgi bulma kaygısıyla telefonu kaptı.

"Bu Mona."

"Mona, bana yardım etmelisin." Ağır bir soluk, bir anda Hat.

"Konuş benimle o zaman."

"Josie'nin o kişi olması gerekiyordu, ama şimdi her şey yanlış."

Mona sesini düz tutmaya zorladı. "Josie şimdi seninle mi?"

"Evet, ama her şey karmakarışık. Kız kardeşim olduğunu söylüyor."

"Kız kardeşin mi?"

"Evet," dedi kırık bir sesle. "Johnny Pike benim babam ve onun da babası olduğunu söylüyor!"

Mona'nın kalbi hızla çarptı. "Bırak sana geleyim. Lütfen bana nerede olduğunu söyle, sana yardım edeyim."

"Hayır, korkuyorum."

"Her şey yoluna girecek. Seninle nerede buluşacağımı söyle."

Aralarındaki gerginlik titreşiyordu, nefes alış verişi dengesizdi. Sonunda bir adres mırıldandı.

"Dayan Will, hemen geliyorum. Josie'ye zarar verme yeter." Ama bir saniye sonra, bir kadın çığlığı havayı deldi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Mona Cal'ın numarasını tuşladı. Her ne kadar onunla konuşmak ya da görüşmek istemese de, bu katille tek başına buluşmak aptalcaydı.

Onun yardım isteğini ya da dengesiz olduğu ve Josie'yi her an öldürebileceği gerçeğini görmezden gelemezdi. Eğer onu kurtarmak için bir şansı varsa, denemek zorundaydı.

Cal'ın telefonu çaldı ama telesekretere düştü. Ana otoyoldan, GPS'ine göre onu Gelin Katili'ne götürecek olan dağ yoluna saptı.

"Cal, ben Mona. Will denen adamdan bir telefon aldım. Josie yanındaymış. Perişan haldeydi ve Josie'nin ona Johnny Pike'ın babası olduğunu söylediğini anlattı. Ayrıca Pike'ın kendi babası olduğunu da söyledi. Ona gitmeme izin vermesi için onu ikna ettim." Duraksadı, bir dönemeçte manevra yaparken lastikleri kara buz üzerinde gıcırdıyordu. "Seni beklemek istedim ama Josie'nin çığlığını duydum ve gitmek zorunda kaldım. Sana adresi mesaj atıyorum."

Telesekreterinden gelen bir bip sesi onu susturdu ve aramayı sonlandırdı. Umarım Cal mesajı kısa sürede alır ve hemen arkasından gelirdi. Şerifin ofisini de aradı ama dağlara doğru tırmanırken telefon çekmeyince hat kesildi.

Araba savruldu ve kontrolü sağlamak için direksiyonu kavradı, sonra sağa doğru çakıllı bir yola saptı. Bir eli ceketinin cebindeki silaha kaydı. Eğer ihtiyacı olursa, onu kullanacaktı.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken araba çukurların üzerinden sekti. Lastiklerinin arkasındaki çakıllar buzlu çamura sığıyordu. Tepeye tırmanmak için düşük vitese geçti ve ağaçların arasında bir tepede duran bir kulübe gördü.

Müstakil bir garajda bir tahnitçi ofisinin tabelası duruyordu ve yavaşlayıp park ederken yutkundu. Rüzgâr el yapımı ahşap tabelayı yakaladı ve çılgınca sallayarak binanın yan tarafına çarptı. Yine de ofis kapalı görünüyordu.

Paltosunu etrafına sardı ve silahını kontrol etti, ihtiyacı olmaması için dua etti.

Sinirleriyle savaşıarak kapıya doğru ilerledi. Kulübenin içinde ışıklar kısık yanıyordu. Duman bacadan gökyüzüne doğru kıvrılıyordu ve o verandaya tırmanırken rüzgâr ağaçlardaki karı yere savuruyordu.

Pencereden içeri baktı. Bir gölge hareket etti ve içeriden ağlama sesleri duydu.

Josie mi?

Birdenbire soğuk, sert bir el arkadan ağzını kapattı ve sırtına bir şeyin saplandığını hissetti. Bir silah mı? Bıçak mı?

Boğuk bir fısıltıyla, "Lütfen bana zarar vermeyin, yardım etmek için buradayım," dedi.

Kapıyı iterek açtı ve onu içeri itti. Gördüğü ilk şey, hepsi korunmuş, kasvetli ışıkta ona bakan iri gözleriyle bir sürü ölü hayvandı.

Josie'yi bulmak için odayı tararken nefesini tuttu, sonra onu yerde yatağa bağlı, tekerlekli sandalyeye yığılmış solgun bir kadının yanında gördü.

Etrafında korkunç bir hastalık ve çürüme kokusu dönüyordu. Ama kadının iskeletini süsleyen parlak mücevherler omurgasında bir ürperti yarattı.

Bunlar kurbanlarından aldığı hatıralardı ve onları annesine vermişti.

Mona'dan gelen mesajı duyunca Cal'ın kanı dondu.

Yüce Tanrım. Charlene'in oğluyla buluşmaya gidiyordu. Johnny Pike'ın oğlu.

Pike'ın inandığı adam da Charlene gibi bir seri katildi.

Görevliye Pike'la birlikte odaya geri dönmesi gerektiğini söyledi ve görevli ona koridorda eşlik etti. Gardiyan kapıyı açtığında Cal, Anna'nın Johnny'nin kollarına sarılmış olduğunu gördü.

Neler olup bittiğini sorgulayacak zamanı yoktu. "Anna, gitmem gerek. Mona, Charlene'e gidiyor. Josie oğlunun elinde."

Pike'ın rengi soldu ve Anna'dan bir adım geri çekildi, haberi sindirirken kelepçeleri takırdıyordu. "Belki gitsem . . ."

Cal başını salladı. "Üzgünüm Pike, ama senin aklanmanı bekleyecek vaktim yok." Ayrıca adamın doğruyu söylediğine dair hiçbir kanıtı yoktu. İçgüdüleri ona Pike'a çocukken komplo kurulduğunu söylese de.

"Ben de seninle geliyorum." Anna Cal'a doğru bir adım attı. "Özür dilerim Johnny. Her şey için."

"Ben de," dedi Pike. "Sadece git, Josie'yi kurtar."

Cal kapıya doğru uzandı ve Anna da onu takip etti; gardiyan onları hapishanenin içinden çıkışa doğru götürürken ikisi de sessizdi.

Acele etmeleri gerekiyordu.

Yaşlı kadın oğlunun adını haykırdı ve Mona'yı tutan adam hıçkırıklara boğuldu. "Geçti anne. Her şey yoluna girecek."

"Billy," dedi Mona yatıştırıcı bir sesle, onu annesinin kullandığı isimle çağırarak. "Bana zarar vermek istemezsin. Yardım etmek için buradayım."

Josie'nin gözleriyle buluştu, aralarında sessiz bir anlayış geçti. Sakin kalmalı, onu sakın tutmalıydılar.

Yardım geliyordu.

En azından yolda olması, Cal'ın mesajını almış olması ve buraya doğru uçuyor olması için dua etti.

"Ama ölmeden önce anneme gelinimi göstermek istedim. Yalnız kalmamı istemiyor."

"Yalnız değilsin," dedi Josie. "Sana söylediklerimi unutma. Biz kız ve erkek kardeşiz Billy. Bu da birbirimize göz kulak olmamız gerektiği anlamına geliyor."

Mona'nın Josie'nin söylediklerinin doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama cesaretine hayran kalmıştı.

Billy Mona'yı Josie'nin yanına, yere itti.

Belli ki annesinin hastalığı psikotik bir kırılmayı tetiklemişti. Gerçeklik ile sanrıları arasında bir yerde kaybolmuştu.

"Ama annem bana bir kız kardeşim olduğunu hiç söylemedi. Bunu bana neden söylemedi?"

Billy ellerini saçlarında gezdirdi ve köklerinden tutamlar kopararak saçlarını çekiştirmeye başladı. Yine de umursamaz görünüyordu. Bunu daha önce de yapmıştı. Saç tutamları annesinin tekerlekli sandalyesinin yanında yere saçılmıştı.

"Çünkü bilmiyordu," dedi Josie telaşla. "Johnny tutuklandığında annem hamileydi. Babası, yani büyükbabam, o zamanlar şerifmiş ve Johnny'yi o tutuklamış. Sonra da kasabada kimse Johnny Pike'ın gayrimeşru kızı olduğumu bilmesin diye beni doğurması için annemi Graveyard Falls'tan ayrılmaya zorlamış."

Mona tekerlekli sandalyedeki kadının kötüleşen durumunun kokusu ve tüyler ürpertici görüntüsü karşısında öğürmemek için kendini zor tuttu. Bir hastanede olmalıydı.

"Bize annenden bahset Billy," dedi Mona yumuşak bir sesle. "Belli ki onu çok seviyorsun. Gelinlikleri o mu dikti?"

Billy yatak odasının kapısının kancasında asılı duran gelinliğe dokundu, sonra ona yırtıcı bir bakış attı. "Evet, tıpkı büyükannem gibi o da başkaları için dikiş dikerdi."

Billy parmağını elbisenin korsajını kaplayan pulların üzerinde gezdirdi. "Hayatı boyunca yalnızdı -ben hariç- ve hiç sahip olamadığı aileye benim sahip olmamı istedi."

Elbiseyi tutan askıyı çıkardı ve gözlerinde bir parıltıyla Mona'ya döndü. "Josie'yle evlenemem çünkü o benim kız kardeşim, ama sen benim karım olabilirsin, Mona." Eğildi ve annesinin yüzündeki iskelet çeneyi öptü. "O da olur, anne. O benim karım olabilir ve

bana bebekler ver. Sen ve Josie de yeminimizi ettikten sonra bizimle birlikte kutlama yapabilirsiniz."

Adam Mona'nın eline uzanıp onu elbiseyi giymesi için yatak odasına doğru çekerken Mona'nın içi titredi.

Buzlu dağ yolunda Charlene Linder'in kulübesine doğru manevra yaparken Cal'i soğuk bir korku sardı.

Bu deliyi gözaltına aldıktan sonra Felicity Hacker'la konuşmak istedi. Eğer Pike'ın saldırısı hakkında yalan söylediye bu Johnny'nin serbest kalmasına yardımcı olabilirdi.

Ve şerif ... onunla da ilgilenecekti. Genç bir adama tuzak kurmuş ve hayatını mahvetmişti.

Anna koltuğu sıkıca kavradı, belli ki kızının hayatından endişe ediyordu ve Pike'la karşılaşmasından dolayı hâlâ sarsılmıştı.

"Onlara zamanında ulaşacağız," dedi, ona olduğu kadar kendisine de güven vererek.

Sessizce başını salladı ama ağzının gerginliği ve yüzündeki gerginlik, onun haklı olması için umutsuzca dua ettiğini gösteriyordu.

O da aynı şey için dua ediyordu.

Şerif yardımcısını aramış, ona bilgi veren ve destek isteyen bir mesaj bırakmıştı. Telefonu çaldı. Kimball.

"Az önce kilisenin dikiş grubundan bir kadınla konuştum. Charlene'in gelinlik konusunda uzmanlaştığını söyledi. Ama Charlene haftalardır kiliseye gitmiyormuş. Ayrıca oğlunun zihinsel sorunları olduğundan bahsetti. Ailede nesiller boyu süren bir istismardan şüpheleniyor. Charlene'in babasının onu taciz ettiğini düşünüyor. Aniden ölmüş. Sonra bir erkek çocuğu olmuş ama ilişkilerinde bir tuhaflık varmış."

Cal'ın kafasında istenmeyen görüntüler belirdi. "Yani bu adamın annesi ölmek üzereyse, bu onun sinir krizi geçirmesini tetiklemiş olabilir."

"O da öyle düşünüyordu. Çocuğun küçükken hayvanlara takıntılı olduğunu söyledi. Şimdi bir tahniççi."

"Boar's Head'de bazı çalışmalarını görmüştüm," dedi Cal.

"Bu onun mu?"

"Evet. Şu anda Linder'ların evine varmak üzereyim." "Yoldayım."

Cal telefonu kapattı ve Charlene ile Billy'nin yaşadığı dağ kulübesine giden yan yola saptı.

"Josie'yi kaybedemem," diye fısıldadı Anna karanlığın içine. "Sahip olduğum tek şey o."

Ona sempatik bir bakış attı. "Pike'ın seni hâlâ sevdiğine dair içimde bir his var."

Boğuk bir ses çıkardı. "Ama o zamanlar yaptığım şey için beni nasıl affedebilir? Onu terk ettiğim için?"

Buna verecek bir cevabı yoktu. Mona'nın onu affetmesini dünyadaki her şeyden çok istiyordu.

Ama önce bu delinin onu öldürmediğinden emin olmalıydı. Sonra ona bir şans vermesi için yalvaracaktı.

Onu her zaman kalbinde sevdiği gibi sevmesine izin vermek için.

Domuz Kafası'nın yanından geçen dolambaçlı yolda hızla ilerledi, sonra kulübe doğru tepeye tırmandı. Evdeki lambanın parıltısını ve bacadan kıvrılan dumanı görünce ışıkları söndürüp düşük vitese taktı ve gelişini kimseye belli etmemek için yolun geri kalanını yavaş yavaş ilerledi. Mona'nın Honda'sı evin yanına park etmişti.

Tanrım, umarım zamanında yetişmiştir.

Birkaç ağacın arasına park ederken Anna'nın nefesi sessizlikte yankılandı. "Burada kal," dedi silahını çıkarıp arabasının kapısını açarken.

"Hayatta olmaz." Anna kapıyı hafifçe araladı ve dışarı çıktı. "Burada benim kızımdan bahsediyoruz. Onun hayatını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Anlıyorum," dedi Cal. "Ama bu adam tehlikeli ve sen de benim arkamda kalmalısın Anna. Onu alt edersen senin için endişelenemem."

Anna başıyla onayladı ve çamurun içinden n verandaya doğru ilerlerken onun arkasına geçti. Cal basamakları tırmanırken sessiz olması için parmağını kaldırdı.

n penceredeki perdelerin arasından baktığında, korku onu hareketsiz kılmakla tehdit etti.

Mona, parlayan ateşin önünde iri yarı bir adamın yanında dururken gelinlik giymişti. Josie, lmek üzere olduğu belli olan iskelet görünümlü bir kadın tarafından yatağa zincirlenmişti. Josie'nin yaralı olup olmadığını anlayamadı ama yaşıyor gibi görünüyordu.

Ve Mona. . . Billy onunla evlenmek üzereydi. En azından onun evlilik versiyonuyla.

Ama evlenmek için eve getirdiği diğer kadınlar ölmüştü.

Cal kapının koluna uzandı. O hasta piçin Mona'nın canını almasına izin vermeye niyeti yoktu.

BÖLÜM OTUZ İKİ

"Josie orada," diye fısıldadı Anna.

"Şşş. Burada olduğumuzu bilmesini istemeyiz."

Anna onun arkasından eğildi. "Ne yapacağız?"

"Kurtar onları. Arkamda kalın ve düşüncesizce bir şey yapmayın," dedi Cal Anna'ya. "Silahlı olup olmadığını bilmiyoruz."

Kadın hafifçe başını salladı ve adam silahını kılıfından çıkarıp ona beklemesini işaret ettikten sonra tekrar pencereden içeri baktı.

Billy Mona'yı şöminenin önüne itti, başındaki duvağı düzeltti, gelinliğinin eteğini kabarttı, sonra geri çekilip fotoğrafını çekti.

Cal dişlerini sıktı. İmzasının bir parçası olarak tüm kurbanlarının gelinlik giymiş fotoğraflarını mı çekmişti? Her birinden bir parça mücevher saklamıştı -tıpkı Thorn Ripper'ın yaptığı gibi.

Bu adamın annesi otuz yıl önce gençleri öldürmüş olsaydı, kızların kayıp mücevherlerini içeride bulabilirler miydi?

Billy kamerayı indirip Mona'nın elini tuttuğunda Cal'in vücudundaki her kas öfkeyle titriyordu. Mona korkmuş görünüyordu ama şu anda zarar görmemişti.

Ama Billy'ye karşı gelirse ya da onu memnun etmezse, Billy çatlayabilirdi.

Cal gözlerini kısarak bir silah aradı ama silah göremedi. Ses çıkarmaması için yavaşça kapıyı denedi ama kilitliydi. Parmaklarını bir, iki, üç diye sayarak kaldırdı.

Anna'ya ne yapacağını işaret etti, sonra ahşap kapıyı tekmeleyerek açtı ve silahını doğrultarak içeri daldı.

Billy sarsıldı ve Mona'yı önüne sürükledi, sonra da kolunu boğazına dolayarak onu boğmaya çalıştı.

Mona, Cal ve Anna'yı görünce gözlerini açarak soluk soluğa kalırken, Josie de onu metal yatağa bağlayan zincirleri çekiştiriyordu.

Cal sıkılmış dişlerinin arasından, "Bırak gitsin, her şey bitti," dedi. "Hayır, o benim karım olacak!" Billy bağırdı.

Sesi neredeyse çocuk gibiydi ve gözlerinde derin bir psikoz parlıyordu.

Cal, "Artık kim olduğunu biliyoruz," dedi.

Cal, kadının hastalıklı bedenindeki mücevherleri görünce yüzünü buruşturdu. Mücevherleri kurbanların aileleri tarafından verilen tariflerden tanıdı.

"Billy, onu dinle," dedi Mona yumuşak bir sesle. "Seni önemsiyorum. Şimdi gitmeme izin ver ve sana ihtiyacın olan yardımı sağlayalım."

"Bunu sadece korktuğun için söylüyorsun," diye hırladı Billy. "Herkes evliliğin ne kadar önemli olduğunu ve birbirimizi nasıl sevmemiz gerektiğini söylüyorsun. Tek istediğim bu. Beni böyle sevecek birini."

Cal kırmızıyı gördü. "Bitti dostum. Bırak onu gitsin."

Josie zincirlerle ilerleyebildiği kadar ilerledi ve hasta adamın dikkatini çekmeye çalıştı. "Sana yalnız olmadığını söylemiştim. Ben senin kardeşimim, Billy. Artık bir aileyiz."

Anna'nın kalbi hızla çarpıyordu. Josie'yi kurtarmak zorundaydı.

Ve ona gerçeği söylemek zorundaydı.

Aniden ajanın arkasından içeri girdi. "Hayır, Josie, tatlım, yanlış anladın."

Billy başını ona doğru salladı. "Uzak durun buradan! Bizi yalnız bırak!"

"Ben Josie'nin annesiyim ve bunu yapamam," dedi Anna. "Tıpkı annenin seni her zaman korumak istediği gibi, ben de çocuğumu korumak istiyorum."

kızım."

"Ama anne ..." Billy'nin sesi çatallaştı. "Annemin ölmemesi gerekiyordu ..."

"Hayır, hasta olduğu için üzgünüm," dedi Anna. "Ama Mona iyi bir insan. Size yardım etmek istiyor. Ve kızım Josie sadece masum bir genç kadın."

"Sana yardım etmek istiyorum," dedi Mona. "Sadece beni serbest bırak Billy, her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

"Peki ya annem?" Billy kırık bir sesle söyledi.

"Annen otuz yıl önce üç genci öldürdü," dedi Cal. "Bunun hesabını vermek zorunda kalacak."

"Bunu hak ettiler," diye bağırdı Charlene, aniden canlanarak. "O kızlar iyilik meleği gibi davrandılar ama yalancı ve fahişeden başka bir şey değillerdi. Balodan önce hepsinin Johnny'yle yatacağına dair bir anlaşma yapmışlardı. Ve hepsinin onunla randevusu vardı, ama o beni görmezden geldi."

Anna'nın nefesi kesildi. "Bu yüzden ona iftira attın." Billy ile yüzleşti. "Annen o kızları öldürdü ve sonra mücevherlerini çaldı. Bu yüzden mi Gwyneth ve Constance'ın mücevherlerini de aldın? Annene verebilmek için mi?"

Billy çocuksu bir sesle, "Annem güzel şeyleri sever," dedi.

Cal, Billy'nin dikkatini dağıtmaya çalışarak, "Mona'yı serbest bırakın ve babanızla tanışın," dedi. "Aslında az önce onunla konuştum."

"Öyle mi?" Billy'nin sesinde neredeyse bir merak belirtisi vardı.

Josie annesine baktı. "Johnny Pike ile konuştun mu?"

"Evet. Onu görmeye gitmiş olabileceğini düşündüm." Anna Josie'ye yalvaran bir bakış attı. "Günlüğümü okuduğun için üzgünüm tatlım. Ama Johnny senin baban değil."

Cal öne doğru süründü. "Billy, beni dinle. Annen babanı masum bir adamken hapse gönderdi. Onu senden uzak tuttu." "Hayır!" Billy bağırdı. Ama kızgın bir ifadeyle annesine döndü. gözlerindeki parıltı. "Bu doğru değil, değil mi anne?"

"Seninle olmayı hak etmedi!" Charlene ağladı. "Bana davrandığı gibi değil."

"Gördün mü, yalancı olan annen, Billy. Yalan söyledi ve o kızları öldürdü, şimdi de seni tıpkı onun gibi bir katile dönüştürdü."

"Kapa çeneni!" Billy Mona'yı bıraktı ve Cal'a doğru hamle yaptı.

Billy iri bir adamdı ve öfke doluydu, ama Cal ateş etti ve kurşun karnına isabet etti. Acı ve şok içinde böğürdü, sonra geriye doğru sallandı ve yere yığıldı.

Mona tökezledi ve nefes nefese kalarak yere düştü. Anna Josie'ye doğru koştu ve onu kollarının arasına alarak ileri geri salladı. "Çok üzgünüm bebeğim, çok üzgünüm. Hepsi benim hatam."

"Hayır, anne," diye fısıldadı Josie. "Her şey yolunda."

Anna kızının gözlerinin içine baktı ve ona babalık eden adamı gördü. Ama o Johnny değildi. Bu konuda yalan söylememiştii.

"Sana her şeyi anlatma vakti geldi Josie."

Billy'nin kanaması olmasına rağmen Cal, Josie'nin zincirlerini çözdü, ardından Billy'yi yatağa sürükledi ve metal çerçeveye kelepçeledi. Ardından, Charlene tekerlekli sandalyesinde histerik gözyaşları içinde yere yığılırken Mona'ya doğru koştu.

"İyi misin?" Cal Mona'nın yüzünü inceledi ve ellerini kollarında ve omuzlarında gezdirdi. "Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim," dedi Mona. "Billy ve annesi için bir ambulans çağırın."

Cal arama yaparken Billy'nin nabzını kontrol etti. Dağlarda cep telefonu çekmiyordu ama bağlantı kurdu.

Anna boynundaki zinciri kaldırdı ve ucundaki bebek patiği tılsımını gösterdi. "Josie, tatlım, Johnny'den bir bebeğim oldu," dedi Anna. "Başka bir küçük kız. Sen değil Josie, ama bir kız kardeşin var."

"Ona ne oldu?" Josie sordu. "Onu evlatlık verdim."

Mona kaşlarını çattı, kafası netleşmeye başladığında Anna'nın sözleri içine işledi.

"Babam Johnny'nin Thorn Ripper olduğundan emindi ve bebeği evlatlık vermem için ısrar etti. Evlatlık verene kadar şehri terk etmemi istedi.

bebek doğdu."

Josie, "Büyükbabamla anlaşılamamanızın nedeni de bu," dedi.

Anna başını salladı. "Onu bana bıraktırdığı için ondan nefret ediyordum." Parmaklarını tılsımın üzerinde gezdirdi. "O kadar perişan haldeydim ki, ondan birkaç hafta sonra başka bir adamla, babanla tanıştım. Hemen hamile kaldım. Sanırım bir çocuğu başka bir çocukla değiştirmek zorunda kaldığım için kendimi çok suçlu hissettim."

"Yani babam gerçekten öldü mü?" Josie söyledi. "Evet tatlım, korkarım öyle."

Mona boğazından bir ses daha çıkardı. "Anna, bir bebekten vazgeçtin ..." Bakışları bebek patiği tılsımına takıldı.

"Evet, Johnny'nin tutuklanmasından birkaç ay sonra," dedi. "Babam bebeğimin istikrarlı bir evli çiftin yanında kalmasının daha iyi olacağını, eğer onu alıkoyarsam herkesin onun bir seri katilin çocuğu olduğunu bileceğini söyledi."

Mona'nın kalbi küt küt atıyordu. "O bebeğe ne oldu?"

Josie kaşlarını çatı. "Evet anne, nerede o?"

"Bilmiyorum," dedi Anna. "Babam onun evlat edinilmesini ayarladı. Kasabadaki avukatı kullandı." Anna'nın sesi çatallaştı ve tılsımı çılgınca okşadı. "Doğduktan sonra onu bir dakikalığına kucağıma aldım ve ona tıpkı bunun gibi bir tılsım verdim, benden bir şey alsın diye, onu sevdiğimi bilsin diye."

Gelinliğin altından kendi zincirini çıkarırken Mona'nın göğsü dökülmemiş gözyaşlarıyla sızladı.

Anna'nın giydiği bebek patiğinin aynısıydı. "Aman Tanrım," diye soludu Anna.

"Ailem öldü ama avukatlarına evlatlık olduğumu ve Graveyard Falls'tan geldiğimi açıklayan bir mektup bırakmışlar. Aylardır seni arıyordum."

Mona'ya doğru uzanırken Anna'nın yüzünü duygular kapladı.

Mona Anna'yı kucakladı, gözyaşları boğazını tıkiyordu. Annesini arıyordu ve sonunda onu bulmuştu.

Şerif Yardımcısı Kimball birkaç dakika sonra bir ambulansla geldi. Cal sağlık görevlilerinin Josie'yi muayene ettiğinden emin olduktan sonra Mona, Anna ve Josie'yi dışarı çıkarırken olay yeri inceleme ekibi de kanıt toplamak için kulübeye girdi.

Yardımcısına kadınları ifade vermeleri için polis merkezine götürmesini ve Şerif Buckley'e telefon ederek onlarla orada buluşmasını söyledi. "Ondan sonra Felicity Hacker'ı al. Hâlâ açıklığa kavuşturmamız gereken bazı ayrıntılar var."

Şerif Yardımcısı Kimball kabul etti ve Cal, Ajan Hamrick'i arayıp ona bilgi verdi ve Yonkers'ın izlenmesini durdurabileceğini söyledi.

Yonkers ve Billy arasındaki benzerlikler ürkütücüydü ama Cal bazen en bariz şüphelinin katil olmadığını uzun zaman önce öğrenmişti. Bu görüşe tüm kalbiyle katılacak birini tanıyordu: Johnny Pike. Cal yine de Yonkers'ın tehlikeli olup olmadığını merak ediyordu.

Hamrick, Billy ve annesini ambulansla hastaneye götürmek üzere yola çıktı; burada sıkı bir koruma ve psikiyatrik bakım altına alınacaklardı. Billy ayrıca kurşun yarası için tedavi edilecek ve annesi de tıbbi bakım görecekti.

Şerif yardımcısı ayrılmadan önce Cal, Mona ve Anna ile konuşmak için dışarı çıktı. Anna, "Babamın evine dönmek istemiyorum," dedi. "Şimdi olmaz."

"Evime gel," dedi Mona. "Sen ve Josie."

Cal Mona'nın sesindeki duyguyu duydu ve başa çıkması gereken çok şey olduğunu anladı. Uzun zamandır annesini arıyordu ve şimdi onu ve üvey kız kardeşini bulmuştu. Öz babasının adını bile biliyordu ve umarım onunla tanışabilirdi.

Anna kollarını kavuşturdu. "Yargıyla konuşmalı ve Johnny'yi serbest bırakmalıyız, Ajan Coulter."

"Bulacağız. Mücevher daha önce kayıp bağlantıydı ve şimdi elimizde" dedi Cal. "Ve suç ekibi burayı baştan sona arayacak. Charlene bildiğimizden daha fazla kanıt saklamış olabilir. Johnny'nin yazdığı söylenen notları da inceleteceğim. El yazısı onları Charlene'in yazdığını kanıtlayacaktır."

"Billy benim fotoğraflarımı çekti," dedi Mona. "Muhtemelen diğer kurbanların da fotoğraflarını çekmiştir."

"Tamam. Onları arayacağız." Gözleri Mona'nıninkileri aradı. "Sen iyi misin?"

Başını salladı ama bakışlarını kaçırdı. Onu kollarına alıp teselli etmeyi her şeyden çok istiyordu.

Ama duygularını itiraf etmenin ne yeri ne de zamanıydı.

Anna kolunu önce Josie'ye sonra da Mona'ya doladı. "Hadi kızlar. Şerif yardımcısıyla birlikte gidelim ve ifadelerimizi verelim, sonra birlikte eve gidebiliriz."

Şerif Yardımcısı Kimball üçüne ekip arabasına kadar eşlik etti. Onlar ayrılırken Cal müfettişlerle görüşmeye gitti.

Teknisyenlerden biri elinde tahta bir kutuyla annenin yatak odasından çıktı. "Burada düzinelerce mektup var," dedi. "Charlene'den Johnny'ye yazılmış ve hiç gönderilmemiş aşk mektupları." Eldivenli eliyle mektuplardan birini havada sallandırdı. "Bunda, kızları teker teker şelaleye gitmeleri için bir gül ve Johnny'den sahte bir aşk notuyla nasıl kandırdığını yazıyor. Notta Johnny'nin balo randevusu için diğerlerinin yerine onu seçtiği yazıyordu. Kızlar romantik bir buluşma umuduyla gitmişler ama onun yerine düşüp ölmüşler." Başka bir mektup çıkardı ve Cal'a gösterdi. "Bunda kurbanların bir listesi var - 'Tüm Küçük Yalancılar' diye başlık atmış."

Cal iç çekti. "Bu ve kurbanların mücevherleri, Pike'ın mahkumiyet kararının bozulması için yeterli olacaktır."

Anna çok heyecanlanacaktı. Belli ki adamı hâlâ seviyordu.

Ve şimdi Mona her iki öz anne babasını da tanıma şansına sahip olacaktı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cal, karakola gitmeden önce olay yeri inceleme ekiplerinin Linder'in evini karış karış aradıklarından ve olay yeri olarak kapattıklarından emin oldu.

Şerif Buckley'e, ama daha da önemlisi bir yargıca sunmak üzere mücevherleri, Gelin Defteri'ni ve Charlene'in mektuplarını torbaya koymuştu.

O geldiğinde Mona, Anna ve Josie arkada bekliyorlardı. "Her birine ifadelerini yazdırdım," dedi Şerif Yardımcısı Kimball. "Ve onlara kahve götürdüm."

"Teşekkürler."

Anna'nın yaşında bir kadın olan Felicity Hacker, ön ofiste volta atarken endişeli görünüyordu.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Cal.

"Başka seçeneğim olduğunu sanmıyordum," dedi Felicity, sesi çatallaşarak.

"Bu Önemli, Felicity." O başladı için açıkla, ama Şerif Buckley kapıdan içeri daldı.

Yıpranmış ve kafası karışmış görünüyordu. "Neler oluyor? Anna iyi mi?"

"Evet, Şerif," dedi Cal.

Torununu sormaması garip.

"Gelin Katili davasında bir tutuklama yaptım ve sizi bilgilendirmek istedim."

Felicity şerifi görünce panikle miş görünüyordu. şerif Buckley sanki onu tanı mıyormuş gibi pantolonunu yukarı sıyırdı ve kaşlarını çattı.

"Anna'ya buraya ait olmadığını söyledim. Johnny Pike'ın piç çocuğunu kasabamda istemiyorum."

Cal kaşlarını çattı ama Felicity sanki ortadan kaybolmak istiyormuş gibi kollarını onun beline doladı.

şerif Yardımcısı Kimball dişlerinin arasından tısladı. "şerif, bu Felicity Hacker, torununuz değil."

Cal şimdi adamın neden emekli olduğunu anlamaya başlamıştı. Beyin tümörü bunamaya neden oluyor olmalıydı.

"Hepimiz arkadaki odalardan birine oturalım, ben de açıklayayım."

Felicity kaçmak istercesine kapıya baktı ama şerif omuz silkti ve yardımcısını arka tarafa kadar takip etti. Kapıyı açtığında Buckley kızını ve torununu görünce yüzü soldu.

Sonra Mona'ya baktı ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Otur baba," dedi Anna. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Buckley tahta bir sandalyeyi sürükleyerek çıkardı ve üzerine oturdu. Felicity nce Anna'ya, sonra Mona'ya baktı ve titremeye başladı.

"Otursana Felicity," dedi Cal nazikçe. Gerçi neden nazik davrandığını bilmiyordu. Pike hakkında verdiği ve şimdi yanlış olduğundan şüphelendiği ifade, masum bir adamın hayatının yarısını hapiste geçirmesine neden olmuştu.

Felicity neredeyse koltuğun içine düşecekti, sonra da kapandı.

Cal liderliği ele aldı. "Pekala, şerif Buckley, Felicity, size şu ana kadar bildiklerimizi anlatacağım, sonra siz boşlukları doldurabilir ya da yapılması gereken düzeltmeleri yapabilirsiniz."

Felicity destek için şerife baktı ama şerifin gözlerinde uzaklara bakan bir ifade vardı.

Cal, Charlene Linder ve oğlunun izini sürüp tutukladığını ve Charlene'in mektuplarında ortaya çıkardığı, cinayetlerin nedenini detaylandıran işaatları anlattı.

"Yani Johnny Pike masumdu," dedi Felicity, yüz ifadesi donuklaşmıştı.

Anna ona öfke ve kederle karışık bir bakış attı. "Evet. Sana saldırdığı konusunda neden yalan söyledin?"

Felicity gözyaşlarını sildi. "Çok utangaçtım ve fazla arkadaşım yoktu ve Tiffany, Brittany ve Candy'nin olduğu o grupta olmak istiyordum. Onlar beni severse herkes sever diye düşündüm." Ellerin birbiri dolayarak duraksadı.

"Devam et," dedi Cal.

İç çekti. "O anlaşma hakkında konuştuklarını duydum, hepsi Johnny ile yatacağı. Sonra her biriyle çıktı ama bana hiç ilgi göstermedi."

"Yani sana saldırdığını mı iddia ediyorsun?" Cal sordu.

Şerife baktı ama şerif ona bir yabancıymış gibi baktı.

"Felicity, gerçeği söylemenin zamanı geldi," dedi Cal. "Her şey hakkında."

Başını salladı, sonra ellerine baktı. "Her şeye o kadar üzüliyordum ki bir gece kuzenimin arkadaşı olan başka bir adamla yattım ve hamile kaldım. Babam beni evden attı ve ben de kaçtım. Terk edilmiş eski bir yerde yaşıyordum ve bir gece kanamam başladı ve bebek geldi ama ölü doğdu."

Gözyaşlarını yutkunarak geri çekti. "Yapayalnızdım ve korkmuştum, sonra şerif geldi, beni tutuklayacağını ve bebeğimi öldürdüğümü söyleyeceğini sandım."

"Sen neden bahsediyorsun?" Şerif Buckley söyledi.

Anna ayağa kalktı, öfkeli bakışları babasının üzerindeydi. "Baba, bırak konuşsun."

"Bebeğe bir şey yaptığımı ve bunu herkese anlatacağımı ve hayatımın sonuna kadar hapiste kalacağımı söyledi. Sonra bana babasının kim olduğunu sordu, ben de Johnny dedim çünkü çok kızgın ve üzgündüm ve Johnny olmasını istiyordum."

Anna yumuşak bir inkâr sesi fısıldadı ve Josie ile Mona onun elini sıktı.

"Çok özür dilerim," dedi Felicity. "Başını bu kadar belaya sokmak istememiştim ama Johnny'nin babası olduğunu söylediğimde-" Şimdi ona deli bir kadınmış gibi bakan eski şerifle yüzleşti. "Şerif bana endişelenmememi, işleri halletmeme yardım edeceğini söyledi. Bebeğimi gömmeme yardım etti." Felicity'nin yüzünden gözyaşları süzüldü, acı dolu bir çığlık kaçtı.

"Yani ilk cinayet işlendiğinde şerif Johnny'nin yaptığını düşündü," dedi Cal. "Kıza onun saldırdığını. Sonra Charlene Johnny'yi suçladı ve onu boğmaya çalıştığını iddia etti ve şerif senin hikayen yüzünden ona inandı."

Felicity başını salladı, yüzü acı içindeydi.

Şerif Buckley'nin yüzü buruştu. "Kimsin sen? Benim hakkımda ne söylüyorsun?"

Anna kollarını kavuşturdu. "Baba, bir yalan üzerine Johnny'ye düşman oldun ve sonra da onu hapse attırdın."

"Çok özür dilerim," diye ağladı Felicity. "I . . . Johnny'yi serbest bırakmam için bana ihtiyacınız varsa, gerçeğe tanıklık edeceğim."

Cal, "Sanırım onu temize çıkarmak için elimizde yeterince kanıt var," dedi.

Mona ayağa kalktı ve kadının yanına gitti. "Yaşadıkların için üzgünüm Felicity, ama şimdi bize gerçeği söylediğin için teşekkür ederim."

Şerif Buckley hışırtılı bir ses çıkardı. "Gidip şu Pike denen çocuğu tutuklamam lazım. O beladan başka bir şey değil."

Babası sandalyesini i t i p odadan çıkarken Anna Josie'ye sarıldı.

Cal yardımcısına durumu onun halletmesini işaret etti. "Bayanları eve götür. Ben şerifle ilgileneceğim."

"Hastaneye yatırılması gerekiyor," dedi Anna, sesi acı çıkıyordu.

Cal başını salladı. Buckley'nin artık hafıza sorunları vardı ve bu onun lehine işliyordu, ama genç bir adamın hayatını kesinlikle hoyratça çiğnemişti ve tüm çabasını gerçeği bulmak yerine Pike'ı hapse atmaya odaklayarak işini yapamamıştı. Daha da kötüsü, kendi kişisel duygularının kararlarını gölgelemesine izin vermişti.

Bu yüzden Charlene Linder hapisten kaçmış ve kendi cinayetlerini işlemeye başlayan bir seri katil yetiştirmişti.

Şerif yardımcısı Anna, Josie ve onu evine bıraktığında Mona hâlâ şoktaydı. Onlar gitmeden önce o iğrenç gelinliği çıkarmış ve kendi kıyafetlerini giymişti. Ama kendini hâlâ kirli hissediyordu.

Anna onlardan babasının evinde kısa bir mola vermelerini ve Josie'yle birlikte bir gece çantası hazırlamalarını istemişti.

Hepsi birbirini yeni bulmuştu ve hiçbirini ayrılmak istemiyordu. Birbirlerinin hayatlarından o kadar çok şey kaçırmışlardı ki bunu telafi etmeleri gerekiyordu.

Yine de Mona, Josie ve yaşadığı travma için endişeleniyordu ama Josie hastaneye gitmek ya da bir psikiyatriste görünmek istemediği konusunda ısrar ediyordu.

"Duş almam gerek," dedi Mona, hâlâ Billy'nin ellerinin dokunuşunu üzerinde hissediyordu.

Josie ürperdi. "Benim de."

Mona, Anna ve Josie'ye misafir odasını ve banyoyu gösterdi ve kendisi de kendi banyosunda kayboldu.

Duşa girerken gözlerini kapattı ve Billy'nin evinden gelen pis koku giderden aşağı süzülürken bu anıyı silmeyi umdu.

Ama ölü kızların yüzleri uzun süre aklından çıkmayacaktı.

Billy'ninki de öyle. Onunla akrabaydı - bu gerçeği nasıl kabulleneceğini hâlâ bilmiyordu.

Aynı babayı paylaşıyorlardı, Johnny

Pike. Yine de Billy psikopattı.

Annesi yüzünden, diye hatırlattı kendine. Tacizci bir anne, babaları yüzünden *değil*.

Babaları, kendisine komplo kurulduğu için hayatının büyük bölümünü hapishanede geçirmiş masum bir adamdı.

Kendini fırçaladı, saçlarını yıkayıp kuruttu, üzerine bir çift eşofman ve tişört geçirdikten sonra aşağı indi. Sonunda öz annesini bulduğu ve bir üvey kız kardeşi olduğu için duyduğu heyecan ve rahatlamayla aniden gerildi ve aceleyle onlara katıldı.

Bir dakika sonra Anna ve Josie de duş almış, pijamalarını giymiş ve en az onun kadar şoka girmiş bir halde göründüler.

Mona, Anna'ya bakarken, "Burada olduğuna inanamıyorum," dedi. "Uzun zamandır seni bulmayı hayal ediyordum."

Anna'nın gözleri yaşlarla doldu. "Seni bulmayı hayal ettiğimden daha fazla değil."

Mona Josie'ye baktı. Josie'nin çekinceleri olup olmadığını anlayabilirdi; o tüm hayatı boyunca bir tek çocuk olmuştu. Ama

Josie'nin gözlerinde anlayış ve heyecan parlıyordu.

"Hep bir kız kardeşim olsun istemiştin," diye fısıldadı Josie.

Üçü dakikalarca birbirlerine sarılıp ağladılar, duygu seline kapıldılar.

"Sorularınız olduğunu biliyorum," dedi Anna. "Ve evlatlık olduğunuzu öğrendiğinizde kendinizi terk edilmiş hissetmiş olabilirsiniz."

Mona cevap vermedi. Bunları hissetmişti, evlat edinilmiş bir çocuk için doğal duygulardı bunlar. "Yine de iyi bir ailem vardı," dedi. "Ailemi seviyordum, onlar da beni seviyordu. Bana çok iyi **baktılar** Anna."

Anna'nın yüzünde hüznün ve rahatlama karışımı bir ifade belirdi. "Sana iyi davrandıkları ve seni sevdikleri için mutluyum. Bunun için her gün dua ettim." Mona'nın bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Seni düşünmediğim ve ne yaptığımı, neye benzediğini, ne kadar büyük olduğunu merak etmediğim bir an bile olmadı." Bir damla gözyaşını sildi ve Josie annesinin kolunu sıktı. "Sana her zaman mektup yazdım. Her doğum günü ve tatil için bir kart aldım ve içine yazdım. Sadece hiç göndermedim."

Mona'nın kalbi acıyla sızladı ve tekrar sarıldılar.

Bu kez birbirlerinden ayrıldıklarında Anna gülümsedi. "Şimdi bize hayatınızdan, nerede büyüdüğünüzden, okulu nasıl sevdiğinizden bahsedin." Mona'nın elini bir eliyle, Josie'ninkini de diğer eliyle sıktı. "Her şeyi bilmek istiyorum."

"Ben de senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum." Mona gülümsedi. "Ve senin hakkında, Josie."

Mona ikisine de birer kadeh şarap doldurdu, şöminenin gazını yaktı ve çocukluğundan beri sakladığı fotoğraf albümlerini getirip sehpanın üzerine koydu.

Sonra üçü ateşin başında toplanıp gecenin ilerleyen saatlerine kadar hikâyeler anlattılar ve gecenin dehşetini bir aile olmanın yeni anılarıyla değiştirdiler.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İKİ GÜN SONRA

Mona, Anna ve Josie mahkeme salonunda oturuyorlardı, gergindiler ama Cal'in ortaya çıkardığı kanıtları izlerken aralarındaki bağ çok açıktı.

"Charlene'in aşk mektupları Johnny'ye olan takıntısıyla dolu. Ayrıca babasının tacizlerini ve Johnny'nin kendisini reddettiği için acı çekmesini sağlama planlarını detaylandığı notlar da bulduk. Kurbanlarını, Johnny'den geldiğini düşündüğü ve romantik bir randevu istediğini söyleyen notlar göndererek şelaleye çekmiş. İlk duruşmada bu notlar Pike'ın mahkum edilmesine yardımcı oldu, ancak el yazısı analizi bunları Charlene Linder'in yazdığını kanıtladı." Cal durakladı. "Mektuplarında bunu itiraf etti, ardından her bir kızın onları öldürmeden hemen önce nasıl ağladığını ve hayatı için yalvardığını anlattı."

Johnny Pike kıpırdamadan oturuyordu, omuzları dikti ama Cal çenesindeki seğirmeyi fark etti. Hâlâ serbest bırakılacağına inanmıyordu. "Pike'ın yatağının altında bulunan kutudaki fotoğraflar da planlanmış. Charlene'in evinde bu fotoğrafların kopyalarını ve onları çekmek için kullanılan kamerayı bulduk. Kamerada sadece onun parmak izleri vardı. Orada kızların başka fotoğrafları da vardı, onları diz çökmüş kurtarılmak için yalvarırken gösteren fotoğraflar." Tiksinti Cal'ın midesini düğümledi ama en azından şimdi adalet yerini bulmuştu. "Charlene'in elinde de

kurbanlardan hatıra olarak sakladığı mücevherler. Her bir parçayı etiketleyip tanımladık ve hepsini kanıt olarak sunduk."

Yargıç başını salladı, yüz ifadesi ciddiydi.

"Ayrıca Pike'ın kendisine saldırdığı konusunda polise yalan söyledi. Bu yanlış rapor şerifi Pike'ın suçlu olduğuna ikna etmede çok önemliydi."

Yargıç tokmağını sıktı. "Bu kadar mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Cal, sonra Johnny'ye döndü. "Bay Pike tutuklandıktan sonra Charlene ona çocuğuna hamile olduğunu söyledi ve Anna'yı tehdit etti. Kanıtlar Pike'ın aleyhine toplanınca, ölüm cezasından kaçınmak ve Anna'yı korumak için sonunda bir savunma pazarlığına razı oldu."

Pike kıpırdandı ve yaralı ellerine baktı.

"Charlene Linder son derece sinsi ve manipülatif biriydi ve Pike bir kurbandı." Cal doğrudan yargıca hitap etti. "Başka bir şey daha var. Görünüşe göre babası onu taciz etmiş. Ona saldırırken çığlıklarını kimse duymasın diye bir gülü ısırmaya zorlamış."

Durakladı. "Charlene'in annesi taciz için Charlene'i suçladı. Babasına daha az çekici görünmesi için kızının saçlarını kesmiş. Charlene de kurbanlarının saçlarını Johnny'ye daha az çekici görünmeleri için kesmiş. Ayrıca Pike'a bebek konusunda yalan söylediğini doğrulayan kesin kanıtlarımız var." Mona, Anna ve Josie'ye baktı. "Charlene hamileydi ama çocuk Johnny Pike'tan değildi. DNA bebeğin babasından olduğunu kanıtlıyor."

Orada bulunan herkesten şok olmuş, sessiz bir fısıltı yankılandı.

Pike bakışlarını Anna'ya doğru çevirdi, bakışları keder ve pişmanlık doluydu.

Yargıç tokmağını vurdu. "Bu koşullar altında ve bugün sunulan yeni kanıtlar ışığında, hakkınızdaki cinayet mahkumiyetini resmi olarak bozuyorum, Bay Pike. Mahkeme ve hukuk sistemi adına, yanlışlıkla hapsedilmenizden dolayı özür dilerim. Hakkınızdaki tüm suçlamalar silinecektir. Kızgın olmakta haklı olduğunuzun ve kaybettiğiniz zamanı telafi etmenin mümkün olmadığının farkında olsam da, umarım geleceğe umutla bakmaya çalışırsınız." Tokmağı tekrar vurdu. "Gitmekte özgürsünüz."

Johnny şok içinde duruyordu ama Anna çığlık atarak ona doğru koştu ve kollarını ona doladı.

"Özgürsün Johnny," diye fısıldadı.

"Buna inanamıyorum." Johnny Cal'a döndü. "Gerçekten özgür müyüm?"

"Evet, öylesin." Cal elini uzattı. "Adın temize çıktı ve bugün buradan çıkabilirsin."

Anna onu öptü, sonra Mona yaklaşırken uzaklaştı. "İşte şimdi tanışmanı istediğim biri var."

Cal, Mona ve Anna'ya biraz yer açmak için geri çekildi. Anna Mona'nın elini tuttu ve onu öne doğru çekmeye çalıştı. Johnny ve Mona birbirlerine baktıkları anda, her ikisinin de yüzünü duygular kapladı.

"Johnny, bu Mona," dedi Anna yumuşak bir sesle. "O senin kızın." Johnny boğuk bir sesle, "Çok özür dilerim," dedi. "Ben ... kaçırdık çok fazla."

Johnny kollarını açtığı anda ve Mona ona sarıldığı anda Mona'nın yanağından bir damla yaş süzüldü.

Mona son iki gün içinde olanlara inanamıyordu. Önceki gece Anna yıllar boyunca Mona'ya yazdığı mektupları ve kartları geri getirmiş ve Mona'ya vermişti.

Onları okudukça, annesinin onu ne kadar çok sevdiğini ve Anna için ondan vazgeçmenin ne kadar zor olduğunu fark etmişti.

Anna'nın Johnny'yi ne kadar çok sevdiğini de biliyordu. Mona'nın babası.

"Bilmiyordum," dedi Johnny, sesi kalınlaşmıştı. "Ben de bilmiyordum." Mona bir damla gözyaşını sildi.

"Çok üzgünüm," dedi Johnny. "Eğer bilseydim-"

"Bu benim hatam," dedi Anna. "Babamı dinlememeliydim. Sana bebekten bahsetmeliydim."

Mona önce Anna'nın, sonra Johnny'nin elini tuttu ve gülümsedi. "En azından artık birlikteyiz."

Johnny önce Mona'ya sonra da Josie'ye baktı, yüzü duygularla doluydu. "Sunacak fazla bir şeyim yok ama anneni tüm kalbimle seviyorum. Her zaman da sevdim. Ve umarım ikiniz de size bir baba olmama izin verirsiniz. Ya da en azından bir arkadaş."

"Çok isterim," dedi Josie tereddüt etmeden.

"Ben de isterim," dedi Mona yumuşak bir sesle.

Anna ve Johnny sarılıp Mona ve Josie'yi kollarının arasına aldılar. Mona'nın kalbi mutluluktan uçuyordu. Cal bunu yapmıştı; onu korumuş, Gelin Katili ve Karındeşen Diken vakalarını çözmüş ve ailesini ona geri getirmişti.

Ancak ona teşekkür etmek için döndüğünde, adam gitmişti.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ÜÇ HAFTA SONRA

Mona ve yeni ailesi son üç haftadır neredeyse her dakikayı birlikte geçirmiş, hikâyelerini paylaşmış ve birbirlerini tanımaya çalışmışlardı.

Bugün her şey resmiyet kazanacaktı. Anna ve Johnny evleniyorlardı.

Josie, Mona'nın elini sıkarken "Vakit geldi," dedi ve Anna ile Johnny'nin yeminlerini etmeye karar verdikleri küçük kilisedeki soyunma odasına koştular.

Kasaba Johnny'ye komplo kurulduğunu öğrenince şoke olmuş, adaletin yerini bulmamasına üzülmüş ve Gelin Katili'nin yakalanmasıyla rahatlamıştı. Graveyard Falls sakinleri tekrar güvendeydi.

Johnny'nin devletten bir miktar maddi tazminat alacağını umuyordu ama bu zaman alacaktı. Mona radyo programını bırakmıştı, tüm olanları sindirmek için zamana ihtiyacı vardı.

O ve Josie nedime olarak yerlerini aldılar.

Anna'nın babası, Mona'nın büyükbabası davet edilmemişti. Destekli bir yaşam evine taşınmıştı. Anna, Johnny'nin tutuklanmasındaki muhtemel rolü ve Mona'dan vazgeçmesi için onu utandırdığı için babasını affetmekte hâlâ zorlanıyordu.

Piyano müziği başladığında Mona gülümsedi ve Josie ile birlikte koridorda yürüdüler. Anna ve Johnny el ele tutuşup yemin ettiklerinde, otuz yıl gecikmiş olarak, Mona'nın yüzünden yaşlar süzüldü.

Hiç o anki kadar mutlu olmamıştı. Hayatında bir şeyin eksik olması dışında.

Cal.

Onunla ilk tanıştığında ona aşık olmuştu ve çok fazla zaman kaybetmişlerdi. Ama şimdi onu isteyip istemediğini bilmiyordu. Babasını temize çıkaran mahkeme duruşmasından beri ondan haber almamıştı.

Tıpkı Brent öldükten sonra ondan haber alamadığı gibi. "Sizi karı koca ilan ediyorum," dedi peder.

Johnny Anna'nın yüzünü titreyen ellerinin arasına aldı ve yıllardır ona beslediği tüm sevgiyle onu öptü. Mona ve Josie alkışladılar, sarıldılar ve anneleri ile Johnny'yi tebrik ettiler.

Mona'nın kalbi, onların bulduğu türden gerçek bir aşka sahip olmak için acıyordu.

Cal töreni kilisenin arkasından izlerken kalbi küt küt atıyordu. Mona'ya ve yeni ailesine **olanları** özümsemeleri ve uyum sağlamaları için zaman tanımak amacıyla Graveyard Falls'tan ayrılmıştı.

Tek istediği Mona'nın mutlu olmasıydı.

Yalancı.

Mona'yı istedi.

Ona sarılmak ve hayatının sonuna kadar onu sevmek istiyordu. Onu karısı yapmak istiyordu.

Ama onu seviyor muydu? Brent'in kirli sırrını sakladığı için onu affedebilir miydi?

Ona biraz daha zaman vermeli mi?

Öpüşme sona erdi ve Mona yüzünü kilisenin arka tarafına döndü. Onu gördüğünde gözleri şaşkınlıkla parladı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Ona umut vermeye yetecek kadar.

O ve Josie çıkarken kendini beklemeye zorladı, sonra Anna ve Johnny koridorda yürüdüler, sırttılar ve öpüştüler, sevinçleri bulaşıcıydı. Gelmiş olan birkaç arkadaş da onları takip etti ve Cal derin bir nefes alarak kiliseden çıktı.

Mona'yı gördüğü anda kalbi o kadar hızlı atmaya başladı ki nefes almakta zorlandı. Bir keresinde Brent yüzünden geri adım atmıştı ama bu bir hataydı.

Mona'yı seviyordu. Her zaman sevmişti. Onun için savaşmalıydı.

Şimdi savaşacaktı.

Rüzgâr ağaçların dallarındaki karları silkeliyor, dağlar kartpostal güzelliğinde, sırtları beyaza bürünüyordu. Karlar erimeye ve ağaçlar tomurcuklanmaya başlamıştı. Sonunda bahar geliyordu.

Ama Cal ona doğru yürürken ruhani görünen Mona'ydı. Anna ve Johnny aceleyle limuzinlerine doğru koşarken Cal, Mona'nın onu sevdiğini itiraf etmeye fırsat bulamadan gidebileceğinden korkarak merdivenlerden aşağı koştu.

Mona bir kar tanesinin yanağını ıslattığını hissetti ya da belki de Anna ve Johnny'nin ne kadar mutlu olduklarını görmekten dolayı gözyaşlarıydı. Sonunda birlikte bir hayata başlayacaklardı, soğukkanlı bir katil tarafından ellerinden alınan hayatlarına.

Sonra birden kolunda hafif bir dokunuş hissetti ve Cal oradaydı. Siyah takım elbise ceketinin içinde o kadar yakışıklı görünüyordu ki kalbi duracak gibi oldu.

"Kasabayı terk ettiğini sanıyordum," dedi, sesi hafifçe titreyerek.

"Vardı ama Anna bana bir davetiye gönderdi."

"Sen olmasaydın birlikte olmazlardı." "Ben sadece işimi yapıyordum."

Mona gerildi. "Tüm yaptığın bu muydu?"

Cal'ın gözleri tam olarak tanımlayamadığı duygularla parlıyordu. O her zaman çok yoğundu. Kendini Brent'e adanmıştı. Onunla sevişmiş, ona sarılmış ve ihtiyacı olduğunda onu rahatlatmıştı.

"Hayır." Cal onun ellerini tuttu. "Sana aşığım, Mona. Her zaman öyleydim. Ben sadece ... Brent'e borçlu olduğumu düşündüm. Birlikte koruyucu aileyken hayatımı birden fazla kez kurtardı."

Mona'nın bakışı yumuşadı.

"Ama ben borcumu uzun zaman önce ödedim. Ve ben ... Sana nasıl hissettiğimi söylememekle hata ettim." Keskin bir nefes aldı. "Bunun için, senden bir şeyler sakladığım için özür dilerim. Eğer bana seni sevmem için bir şans verirsen, seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Mona'nın kalbi hızla çarptı. "Ben de seni seviyorum Cal. Her zaman seveceğim."

Boğucu bir gülümseme ağzını kavislendirdi ve onu kollarına çekti. "Güzel, çünkü seni asla bırakmayacağım."

Adam ağzını onunkinin üzerine kapatıp onu öptüğünde kalbi mutlulukla haykırdı.

Anna ve Johnny sır saklayarak çok zaman kaybetmişlerdi, tıpkı Cal'la olduğu gibi.

Artık bir dakika bile kaybetmeyeceklerdi çünkü hiçbir şey onları bir daha ayıramayacaktı.

TEŞEKKÜRLER

Taslağımı nasıl daha iyi bir kitaba dönüştüreceğini her zaman bilen gelişim editörüm Lindsay Guzzardo'ya çok teşekkür ederim. Ayrıca Montlake yazar ekibine ve editörlerim Maria ve Irene'e muhteşem destekleri için teşekkürler. Ve tüm hatalarımı yakaladığı için Diane'e!

Ayrıca bir eyalet hapisanesinde danışman olarak çalışan harika kız kardeşim Reba'ya tüm sorularımı yanıtladığı için çok teşekkür ederim!

A sneak peek at

ALL THE GÜZEL FACES

The next book in the Graveyard Falls series

kìTA HERRON

Montlake
Romantik

BİRİNCİ BÖLÜM

Ölü kız Özel Ajan Dane Hamrick'e bakıyordu, gözleri dehşetle açılmıştı, dudaklarından çıkan yardım çığlığı muhtemelen keskin dağ sırtlarından esen rüzgârda kaybolmuştu. Çıplak bedeni bir hendekte yabani otların ve çalılıarın arasında yatıyordu,

Bir elini yardım dilenir gibi uzatmıştı. Gözlerinin akı kırık damarlarla şişmiş ve kırılmış bir yumurta gibi sararmış, sarısı dökülmüştü.

Daha da rahatsız edici olanı, gözlerinin altına küçük yarıklar oyulmuştu ve solgun yüzünde, yırtıcı bir kuşun pençelerinin kara kazınmış izleri gibi daha fazla iz vardı.

Ama onu asıl etkileyen gözyaşlarıydı. Gözyaşları kurumuştı ama kanla lekelenerek yanaklarından aşağıya doğru kıpkırmızı bir nehir oluşturmuşlardı.

Şerif Kimball cesedi incelemek için eğildi. "Özel Ajan Cal Coulter sizi aramam gerektiğini söyledi. Benzer bir davada çalışmış olabileceğinizi söyledi."

Dane omuz silkti. Büro'da Cal'la birlikte çalışıyordu. Cal, Dane'in geçmişini biliyordu. "Olabilir. Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Şerif eliyle motelin arkasındaki sık ormanı işaret etti. "Henüz değil. Üzerinde herhangi bir kimlik bulamadım ama henüz etrafı iyice araştırmadım. Motelin hademesi çöpü atarken onu bulmuş ama resepsiyondaki görevli misafir olarak kayıtlı olmadığını söyledi."

Çöp kokusu havayı kaplamıştı. Bu kadının çöp konteynerinin yanına bırakılmış olması önemli olabilirdi. Motelde kayıtlı olan kişileri araştıracaklardı. İçlerinden biri katil olabilir.

Ya da motel otoyolun dışındaydı, yani katil oradan geçen bir yabancı olabilirdi.

Şerif Kimball, "Muhtemelen göğsündeki bıçak yarası yüzünden öldü," dedi. "Adli tabip yolda."

Betsy de kalbine aldığı bir bıçak darbesiyle ölmüştü. Bir an için kadının yüzü soldu ve Dane onun yerine küçük kız kardeşini gördü. Burnuna serpiştirilmiş çilleri, o bulaşıcı kıkırdaması ve her zaman parıldayan yeşil gözleriyle on iki yaşındaki Betsy. Aptalca şakaları ve gittiği her yere onu da götürmesi için yaptığı ricalarla onu çılgına çeviren Betsy.

On dokuz yaşındayken masum, tatlı ve geleceği için heyecanlıydı.

Ona saygı duyuyor ve kendisini koruması için ona güveniyordu.

Ama başarısız oldu ve bir manyak o geleceği çaldı.

Onu

. Tıpkı bu kadınıninkinin ondan çalındığı gibi.

Adaletten yoksun geçen on yıl onu kanser gibi yiyip bitirdi.

Ruh. Fırtına bulutları gökyüzünü karartmış, uğursuz bir griye bürünmüştü.

Sahne. Ölü yapraklar kadının ayaklarının etrafında dönüyor, rüzgâr dikenli ağaçların arasında ısıklık çalıyordu. Betsy'nin öldüğü gün de fırtına vardı.

Ellerini yumruk yaptı. Gerçeği bulmak onu her gün kışını yataktan kaldırıp işe gitmeye zorluyordu, oysa bazı günler kendini bir şişeye -ya da kız kardeşinin yanında toprağa- gömmek istiyordu, çünkü kalbinde asla onarılamayacak, ağrıyan, boş bir delik vardı.

Dane, Cal ile birlikte Amerika'da en çok aranan suçluların izini sürmekle görevlendirilen görev gücüne katılmış ve Betsy'nin katiline götürebilecek herhangi bir davaya erişebilmeyi ummuştu.

Bu şimdiye kadar gördüklerine en yakın olanıydı. Ölüm nedeni aynı görünüyordu.

Yine de farklılıklar vardı. Bu kurbanın yüzündeki kesikler keskin bir aletle oyulmuştu. Ya bir neşter ya da bir çeşit yontma aleti. Sanki katil tecrübeliymiş ve ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi hassas ve ayrıntılıydılar.

Kız kardeşinin durumunda, kesikler kaba, duygusal ve öfkeliydi. Kişisel. Neredeyse bir tutku suçu.

Ve sıradan bir çakı tarafından yapılmışlar.

Cinayetler muhtemelen bağlantılı değildi.

Gerçi on yıl içinde katil evrim geçirmiş, tekniğini mükemmelleştirmiş olabilir. Sabırlı olmayı öğrenmiş.

Her iki durumda da, bu kadın birinin kızı, belki de kız kardeşiydi. Ve dostum. Cevaplar isterlerdi. Kapanış. Bunu yapan hasta insanın cezasını çekmesini. Onun katilini bulacak ve onun için adaleti sağlayacaktı. Betsy için de alana kadar durmayacaktı.

"Evet, bir seri katil tarafından rehin tutuldum." Josie DuKane hala o korkunç anla ilgili kabuslar görüyordu. Ancak küçük bir kasaba olan Graveyard Falls'taki belediye binasının önünde kalabalığa hitap ederken duygularını dizginledi.

Üzülerek söylemeliyim ki, bu korkunç deneyim ona gerçek bir suç romanı yazması için ilham vermişti. Ve şimdi, onu şaşırtan bir şekilde, bir yapım şirketi kasaba ve cinayetler hakkında bir film çekmeye karar vermişti.

Muhabirlerden biri "*Tüm Küçük Yalancılar* kitabınız bu davaya mı dayanıyor?" diye sordu.

Josie başıyla onayladı. "Evet. Polisin Gelin Katili cinayetleriyle ilgili soruşturması sırasında, Özel Ajan Cal Coulter otuz yıl önce meydana gelen Thorn Ripper vakasıyla ilgili gerçeği ortaya çıkardı."

Bir başka muhabir "Akraba mıydılar?" diye sordu.

Belli ki bu gazeteciler onun kitabını okumamıştı. "Evet. Charlene Linder adında bir kadın Thorn Ripper davasında üç genci öldürdü ama suçu yerel futbol yıldızı Johnny Pike'ın üzerine attı çünkü Pike onu azarlamıştı. O sırada hamileydi ve daha sonra Billy adında bir oğlu oldu." Durakladı, annesi Anna'nın o sırada Johnny'ye aşık olduğu ve annesinin evlatlık verdiği küçük bir kız olan Johnny'nin bebeğini doğurduğu gerçeği hâlâ kafasındaydı.

Her iki davanın da çözülmesi Johnny'nin mahkûmiyet kararının bozulmasını sağlamıştı ve şimdi annesi ile Johnny nihayet evlenmişlerdi. Annesinin terk ettiği bebeğiyle de yeniden bağlantı kurmuşlardı ve artık Josie'nin Mona adında bir kız kardeşi vardı. Mona ile sadece yaşları yakın olmakla kalmamış, aynı zamanda iyi arkadaş olmuşlardı. Mona gibi kriminoloji bile okumuştı.

Muhabir "Gelin Katili Billy Linder mıydı?" diye sordu.

"Evet. Charlene babası tarafından istismar edildi ve o da oğlunu istismar ederek bu döngüyü tekrarlardı. Billy'nin yatmadan önce anlattığı hikâyeler, öldürüp şelalenin dibine bıraktığı gençlerle ilgili masallardan oluşuyordu. Kurbanlardan *küçük yalancılar* olarak bahsederdi."

Başka bir muhabir elini salladı. "Neden onlara böyle dedi?"

Bir fotoğraf makinesinin flaşı neredeyse gözlerini kör ederken Josie gözlerini kırptırdı. Gökyüzü tehditkâr fırtına yüzünden kararıyor, ağaçlar fırtınanın şiddetiyle sallanıyordu. "Charlene rahatsızdı. Kurbanları onu dışlayan popüler amigo kızlardı. Günlüklerine göre, onları bakire oldukları konusunda yalan söyleyen iyi kalpli kızlar olarak görüyordu. Görünüşe göre üç kurban Johnny Pike ile yatmak için bir anlaşma yapmışlardı ve Pike ona değil de onlara ilgi gösterdiği için Charlene kıskanıyordu."

Basın toplantısı için toplanan yerel halktan oluşan kalabalık, kasabalarında meydana gelen olayların şokunu hala üzerlerinden atamamış bir halde, yer değiştirip fısıldaşıyordu.

Bazı kasaba sakinleri de filminden rahatsız oldu. Kitabın ve olumsuz tanıtımın katilleri yücelttiğini ve ailelerin korkudan kasabayı terk etmesine neden olacağını düşünüyorlardı.

Ancak Josie davaya o kadar yakındı ki yazmak ve kirli hikayeyi paylaşmak zorunda kaldı. Bazı açılardan bu onun için terapi gibiydi.

Billy'nin geçmişini öğrenmesi ve yaptıklarının nedenlerini anlaması için kaçırılma olayı hakkında konuşması daha da önemliydi.

Bir katilin zihnine girmek, danışman olarak çalışan kız kardeşi Mona'nın ona yardım ettiğı bir şeydi. Bu iğr hikayeye derinlik kattı.

Gölgelerin arasındaki bir erkek muhabir dikkatini çekmek için elini kaldırdı. "Billy'yi psikiyatri ünitesinde ziyaret ettiniz mi?"

Josie bir ürpertiyle savaştı. "Evet, hem kız kardeşim hem de ben gördük. Billy çok rahatsız bir adam."

Birisi, "Bu, yerel kızlarımızdan n öldürdüğü gerçeğini haklı çıkarmaz," diye bağırdı.

Bir başka kadın ise "Onlar gibi o da idam edilmeli" dedi.

A yağmur damlası düştü ve plopped karşı ve Podyum, şimşek gökyüzünde zikzaklar çiziyordu. Grup içinde daha fazla fısıltı ve protesto sesleri yankılandı.

Josie konuşmasına izin vermelerini işaret etmek için elini kaldırdı. "Bu hikâyeyi Billy ve annesinin yaptıklarına göz yummak için yazmadım. Ama Graveyard Falls sakinlerinin gereğı bilmesi gerektiğine inanıyorum." Derin bir nefes aldı. "Ve bence bu iki kişinin bu iğrenç suçları işlemesine neyin sebep olduğunu anlamak, kurbanların ve ailelerinin iyileşmesine yardımcı olabilir. Umarım aile içi istismar döngüsü konusunda da farkındalık yaratır." Ve belki de ergen zorbalığı. Her ne kadar gençlerin anneleri çocuklarının Charlene'e adaletsiz davrandığı fikrine karşı çıksalar da.

Bir kadın "Hiçbir şey kızlarımızı geri getirmeyecek" diye haykırdı.

"Bırakın huzur içinde yatsınlar," diye ekledi bir başka yerli küçümseyerek. "Sadiste işledikleri suçları tekrar tekrar yaşatarak ailelerine daha fazla acı ektirmeyin."

Thorn Ripper'ın kurbanlarından birinin annesi olan Sara Levinson ne ıktı. "Kitabınızı her gördüğümde ve kızımın öldürülüşünü ekranda izlediğimi düşündüğümde midem bulanıyor."

Josie gerildi. Sara röportaj yapmak konusunda tereddüt etmişti. Ama sonunda kabul etmişti.

Görünüşe göre şimdi pişmanlık duyuyordu.

"Üzgünüm Sara," dedi Josie yumuşak bir sesle. "Kederini ve acını anlıyorum. Ben de hâlâ Billy Linder tarafından tutulduğuma dair kötü rüyalar görüyorum. Ama bence bu kitap kaybettiklerimizi onurlandırıyor ve umarım sen de bunu böyle görürsün."

Arkadaki bir grup insan anlaşmazlıklarını bağırarak dile getirince gerginlik çıktı. Birisi ona şehri terk etmesi için bağırdı.

Diğerleri ise film çekimlerinin kasabanın yeni yeni canlanmaya başlayan ekonomisini canlandıracağı heyecanıyla destek çağrısında bulundu. Han çoktan yenilenmiş, yerel bir inşaatçı da yapım ekipleri ve film yapım sürecine dahil olan diğer kişiler için nehir kenarındaki kulübeleri yenilemişti.

"Para umurumuzda değil." Bu ses kalabalığın arkasındaki birinden geliyordu. "Güzel ve sakın kasabamızı geri istiyoruz."

Graveyard Falls'un hiç bu kadar sakın bir kasaba olduğundan emin değildi.

Bir tartışma çıktı ve belediye başkanı araya girerek durumu yatıştırmaya çalıştı.

Sorularını yönelttikçe sesler daha yüksek ve daha hararetle çıkmaya başladı, o da çıkma zamanının geldiğine karar verdi.

Grubu taradı ve sorun çıkması halinde nöbet tutması gereken şerifi aradı. Ama daha önce FBI'dan Ajan Dane Hamrick'le buluşacağına dair mesaj atmıştı ve onu hiçbir yerde göremedi. Federal ajanla kitap için insanlarla röportaj yaparken tanışmıştı. Özel bir görev gücünde çalışıyordu.

Yakınlarda başka bir suç işlenmiş miydi?

Rüzgâr yeniden kıpırdandı ve podyumdan aşağı inmeye başladığında ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kötü bir şeyler olacağına dair huzursuz bir his vardı içinde.

Ya da belki de çoktan olmuştu.

Geçen hafta, kendisini kadınların trajik ölümlerini sansasyonelleştirmekle suçlayan nefret mektupları almıştı.

O mektubu gönderen kişi şimdi onu izliyor muydu?

Kalabalığın arasından Josie DuKane'i izledi, yazdığı gerçek suç kitabı bu kadar ilgi çekmişken mütevazı görünmesine hayret etti.

O ısıltılı yeşil gözleriyle Josie de çekiciydi. Mankenler ve aktrisler ya da yüzlerini dergi kalitesine getirmek için para ödeyen üst sınıf kadınlar gibi güzel değildi.

Ama doğal bir şekilde güzeldi. Onu büyülemişti çünkü yüzeysel değil, gerçek görünüyordu. Ayrıca zekiydi ve hayatta ilerlemek için sadece görünüşünü değil beynini de kullanıyordu.

Evet, Josie onun hikayesini anlatmak için mükemmel biriydi.

Diğerleri ise sadece onun elleri tarafından oyulmayı bekleyen güzel yüzlerdi.

Ölünce daha da güzel görünecek güzel yüzler.

Telefonunu kaldırdı ve kadının çektiği fotoğrafa bakıp gülümsedi, ardından parmağını kadının yüzünde gezdirdi. Pençe izlerini incelerken nabızı hızla atıyordu. İstedikini elde etmek için kendi pençelerini erkeklere batırmaya çalıştığında pençelerle işaretlenmesi çok uygundu.

Metin sembolüne tıkladı ve resmi Josie'ye gönderdi.

Mesaj geldiğinde sahneden inmek üzereydi, kameralardan, muhabirlerden ve halktan uzaklaşmak üzereydi. Telefonunu kontrol etti, sonra basamaklarda duraksadı, başını kaldırıp kalabalığı tararken gözleri şokla parladı.

Onu arıyordu.

Gölgelerin arasına karışarak gülümsedi.

"Bu arkadaşlığımızın sadece başlangıcı Josie," diye mırıldandı.
Sadece başlangıç.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2008 Marie Williams

USA Today'in en çok satan yazarı Rita Herron altmıştan fazla aşk romanı yazmıştır ve özellikle küçük Güney kasabalarında geçen karanlık, romantik gerilim öyküleri kaleme almayı çok sevmektedir. Romantik Gerilim Serisi'ndeki çalışmalarıyla *RT Book Reviews* Kariyer Başarı Ödülü'nü kazandı ve Slaughter Creek romanları *Dying to Tell* ve *Her Dying Breath* için övgü dolu eleştiriler aldı. Milledgeville, Georgia'nın yerlisi olan yazar, gururlu bir anne ve büyükannedir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

